

Sygnatura akt II AKa 122/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 września 2017 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki (spr.)

Sędziowie: SA Stanisław Rączkowski

SA Zdzisław Pachowicz

Protokolant: Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu Arkadiusza Jeziorka

po rozpoznaniu w dniach 21 i 27 września 2017 roku

sprawy **B. B.**

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku oraz z art. 279 § 1 kk,

M. B. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku,

H. H. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku, z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.,

R. Ł. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku,

P. P. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 279 § 1 k.k.,

D. S.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk w związku z art. 91 § 1 kk,

M. T. (1)

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

M. W.

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011 roku

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonych: B. B., M. B. (1), H. H. (1), R. Ł. (1), P. P. (1), D. S., M. T. (1), M. W. oraz prokuratora wobec oskarżonych: B. B., M. B. (1), R. Ł. (1), P. P. (1) i D. S.

z dnia 8 grudnia 2016 roku, sygn. akt III K 50/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego B. B. w ten sposób, że wykonanie kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego w punkcie I części rozstrzygającej, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., a także art. 70 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r., warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby, oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego H. H. (1) w ten sposób, że na poczet kary łącznej 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec niego w punkcie XVIII części rozstrzygającej, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zalicza oskarżonemu H. H. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie od dnia 5.12.2002r. do dnia 10.04.2003r.;

III. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego R. Ł. (1) w ten sposób, że:

a) czyn przypisany temu oskarżonemu w punkcie XIX części dyspozytywnej wyroku (zarzucony w punkcie XIV części wstępnej i objęty zarzutem LVI aktu oskarżenia) dodatkowo kwalifikuje w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

b) na poczet kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, orzeczonej wobec niego w punkcie XIX części rozstrzygającej, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu R. Ł. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie:

- od dnia 23.05.2002r. do dnia 24.10.2002r.;**
- od dnia 18.11.2002r. do dnia 2.07.2003r.;**
- od dnia 1.06.2004r. do dnia 8.06.2004r.;**

I. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: B. B., H. H. (1) i R. Ł. (1) utrzymuje w mocy;

II. zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: P. P. (1) , M. B. (1), M. W., D. S. i M. T. (1) utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: Z. D., F. P. , P. D. i M. M. (1) po 600,- złotych tytułem nieopłaconej obrony z urzędu odpowiednio oskarżonych: M. W., D. S., H. H. (1) i R. Ł. (1) oraz po 138,- złotych tytułem podatku VAT;

IV. zwalnia wszystkich oskarżonych: B. B., P. P. (1) , M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1) , R. Ł. (1) i M. T. (1) od ponoszenia przypadających na nich wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym, obciążając nimi Skarb Państwa, a także zwalnia ich od opłat za drugą instancję.

UZASADNIENIE

Prokurator Okręgowy we Wrocławiu, Wydział VI ds. Przestępczości Zorganizowanej, skierował do Sądu Okręgowego w Legnicy akt oskarżenia (k. 3783-3840, t. 19 akt sprawy) przeciwko szeregu osobom, stawiając m.in. zarzuty:

1) **B. B. o to, że:**

I. w okresie od sierpnia 1998r. do października 1999r. w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, sam oraz wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w ten sposób, że:

- w okresie od października 1998r. do grudnia 1998r. przyjął celem dalszej odsprzedaży od A. A. (1) łącznie nie mniej niż 1 kilogram amfetaminy,
- w okresie od stycznia 1999r. do marca 1999r. wspólnie i w porozumieniu z M. T. (1) przyjął celem dalszej odsprzedaży od A. A. (1) łącznie nie mniej niż 3 kilogramy amfetaminy,
- w okresie od kwietnia 1999r. do października 1999r. przyjął celem dalszej odsprzedaży od A. A. (1) nie mniej niż 3,050 kilograma amfetaminy,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzut XXVI aktu oskarżenia);

I. w nocy z 19 na 20 listopada 1997r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1), D. S. i R. Ż. poprzez otwarcie drzwi dopasowanym narzędziem włamał się do sklepu (...) przy ul. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia 8 kamer video różnych typów i 11 radioodtwarzaczy samochodowych o łącznej wartości 18.468,03 złotych na szkodę Z. M.,

- tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. (zarzut XXVI I aktu oskarżenia) ;

II. w dniu 21 grudnia 1997r. w J. działając wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1) i D. S. poprzez otwarcie drzwi dopasowanymi narzędziami włamał się do sklepu „(...)” przy ul. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia magnetowidy, kamery video, aparaty fotograficzne, radioodtwarzacze samochodowe, aparaty telefoniczne i inne przedmioty o łącznej wartości 47.300 zł na szkodę Spółdzielni Handlowo – Produkccyjnej (...) w J.,

- tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. (zarzut XXVI II I aktu oskarżenia) ;

1) **P. (...) o to, że:**

I. w okresie od października 1998r. do listopada 1998r. w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci amfetaminy w ten sposób, że przyjął celem dalszej odsprzedaży od D. Z. (1) łącznie 600 gram amfetaminy,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzut XXVII V aktu oskarżenia) ;

II. w dniu 29 marca 1998r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z R. Ż., A. A. (1) i D. Z. (1) poprzez ukrycie klódek zabezpieczających drzwi włamał się do Sklepu Sportowego przy ul. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia obuwi i odzież sportową o łącznej wartości 18.770 zł na szkodę H. K.,

- tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. (zarzut XXVII I aktu oskarżenia) ;

III. w nocy z 16 na 17 marca 1998r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. (1), R. Ż. oraz A. M. (1) poprzez wyłamanie wkładki zabezpieczającej drzwi wejściowe włamał się do sklepu komputerowego (...) skąd zabrał w celu

przywłaszczenia sprzęt komputerowy o łącznej wartości 37.240,52 zł na szkodę M. H., Kancelarii Notarialnej H. O. w R., B. P. i Przedsiębiorstwa (...) w R. oraz Zespołu Szkół Rolniczych w B.,

- tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. (zarzut XXXV II aktu oskarżenia) ;

1) **M. B. (1) o to, że:**

I. w sierpniu 1999r. w W. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci amfetaminy w ten sposób, że przekazał celem dalszej odsprzedaży D. Z. (1) 1 kilogram amfetaminy,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzut XLV aktu oskarżenia) ;

1) **M. W. o to, że:**

I. w okresie od sierpnia do września 1998r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci amfetaminy w ten sposób, że przyjął celem dalszej odsprzedaży od D. Z. (1) 100 gram amfetaminy,

- t j. o przestępstwo z art. 43 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzut XLVI aktu oskarżenia) ;

1) **J. G. o to, że:**

I. w okresie od sierpnia 1998r. do października 1999r. w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znaczną ilością, to jest nie mniej niż 1,150 kg środka odurzającego w postaci amfetaminy w ten sposób, że :

- w okresie od sierpnia do grudnia 1998r. przyjął celem dalszej odsprzedaży od D. Z. (1) łącznie 1 kg amfetaminy,
- w okresie od lutego do października 1999r. przyjął celem dalszej odsprzedaży od A. M. (2) nie mniej niż 150 g amfetaminy,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzut XLV II I aktu oskarżenia) ;

1) **D. S. o to, że:**

I. w okresie od 19 listopada 1997r. do 21 grudnia 1997r. w L. i w J., działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał dwóch kradzieży z włamaniem, a w tym:

1) w nocy z 19 na 20 listopada 1997r. w L., działając wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1), B. B. i R. Ż. poprzez otwarcie drzwi dopasowanym narzędziem włamał się do sklepu (...) przy ul. (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia 8 kamer video różnych typów i 11 radioodtwarzaczy samochodowych o łącznej wartości 18.468 zł 03 gr. na szkodę Z. M.,

2) w dniu 21 grudnia 1997r. w J., działając wspólnie i w porozumieniu z A. A. (1) i B. B. poprzez otwarcie drzwi dopasowanymi narzędziami włamał się do sklepu „(...)” przy ul. (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia magnetowidy, kamery video, aparaty fotograficzne, radioodtwarzacze samochodowe, aparaty telefoniczne i inne przedmioty o łącznej wartości 47.300 zł na szkodę Spółdzielni Handlowo-Produkcyjnej (...) w J.,

- tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (zarzut L a ktu oskarżenia) ;

I. w okresie od 22 kwietnia 1998r. do 10 czerwca 1998r. w G., działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami dokonał trzech kradzieży z włamaniem, a w tym:

1) w nocy z 22 na 23 kwietnia 1998r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. (1) poprzez otwarcie drzwi wejściowych dopasowanym narzędziem włamał się do Biura Usług (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 130 zł, cztery opakowania kawy oraz komputer o łącznej wartości 2.154 zł na szkodę Przedsiębiorstwa Państwowa (...) w G.,

2) w nocy z 26 na 27 maja 1998r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. (1) poprzez ukreślenie klódek zabezpieczających drzwi oraz otwarcie dopasowanym narzędziem zamka podklamkowego drzwi wejściowych włamał się do komisju przy ul. (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia wiertarkę (...), kamerę video S. oraz kamerę video J. o łącznej wartości 4.300 zł na szkodę L. K. (1),

3) w nocy z 9 na 10 czerwca 1998r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z D. Z. (1), R. Ż. oraz nieustalonym mężczyzną, poprzez otwarcie zamka w drzwiach wejściowych dopasowanym narzędziem włamał się do sklepu odzieżowego przy ul. (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia 67 garniturów, 45 marynarek, 38 par spodni, 48 krawatów, płaszcz i kurtkę o łącznej wartości 25.914 zł 25 gr. na szkodę M. J.,

- tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (zarzut I I aktu oskarżenia) ;

1) **H. (...) o to, że:**

I. w okresie od sierpnia 1998r. do października 1999r. w G. i L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci amfetaminy w ten sposób, że przyjął celem dalszej odsprzedaży od A. A. (1) łącznie nie mniej niż 12 kilogramów amfetaminy,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzut I III aktu oskarżenia) ;

II. w okresie od 17 do 18 sierpnia 1999r. w L. i Ż. udzielił pomocy do dokonania napadu rabunkowego z użyciem broni palnej na pracowników Urzędu Poczтового w Ż. przez to, że w celu wykorzystania w zaplanowanym przestępstwie przekazał bezpośrednim sprawcom A. A. (2) i dwóm innym nieustalonym dotychczas mężczyznom skradziony wcześniej samochód marki V. (...) nr rej. (...), następnie zaś w dniu 18 sierpnia 1998r. w Ż. bezpośredni sprawcy posługując się bronią palną w postaci pistoletów (...) grozili natychmiastowym użyciem przemocy pracownikom Urzędu Poczтового S. O. i K. G. oraz użyli wobec nich takiej przemocy, po czym zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 27.500 zł, należące do Urzędu Poczowego nr (...)w G.,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k. (zarzut I IV aktu oskarżenia) ;

1) **R. Ł. (2) o to, że:**

I. w okresie od sierpnia 1998r. do maja 1999r. w G. i P., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci amfetaminy w ten sposób, że przyjął celem dalszej odsprzedaży od A. A. (1) łącznie nie mniej niż 5 kg amfetaminy, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 19.07.1996r., sygn. akt IV K 99/96, obejmującym wyroki Sądu Rejonowego w Legnicy z dnia 02.02.1992r., sygn. akt II K 82/91 oraz Sądu Wojewódzkiego w Gdańsku z dnia 14.06.1995r., sygn. akt IV K 181/93 za przestępstwa z art. 203 § 2¹ d.k.k. oraz z art. 257 § 1 d.k.k. na karę łączną 7 lat pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 09.04.1991r. do 08.11.1991r. oraz od 15.10.1992r. do 02.09.1997r.

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzut I VI aktu oskarżenia) ;

1) **M. T. (1) o to, że:**

I. w okresie od lipca 1998r. do kwietnia 1999r. w G., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, sam oraz wspólnie i w porozumieniu z inną osobą wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w ten sposób, że:

- w okresie od lipca 1998r. do grudnia 1998r. przyjął celem dalszej odsprzedaży od D. Z. (1) łącznie nie mniej niż 4 kg amfetaminy i 150 gram kokainy,
- w okresie od stycznia 1999r. do kwietnia 1999r. wspólnie i w porozumieniu z B. B. przyjął od A. A. (1) celem dalszej odsprzedaży łącznie nie mniej niż 3 kg amfetaminy,

- tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (zarzut L VIII aktu oskarżenia) .

Prokurator Okręgowy we Wrocławiu, Wydział VI ds. Przestępczości Zorganizowanej, w opisanym akcie oskarżenia (k. 3783-3840, t. 19 akt sprawy) postawił jeszcze inne zarzuty części z wymienionych oskarżonych, jednak postępowanie wobec nich umorzono prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 23 września 2015r. sygn. akt III K – 50/15 (k. 13538-13540, t. 62 akt sprawy), na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k., z powodu przedawnienia karalności. Chodziło o zarzuty stawiane następującym oskarżonym:

1) B. B. o to, że: w okresie od sierpnia 1998r. do października 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut XXV aktu oskarżenia);

2) P. P. (1) o to, że: w okresie od grudnia 1998r. do października 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut XXXIV aktu oskarżenia);

3) J. G. o to, że: w okresie od sierpnia 1998r. do października 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut XLVII aktu oskarżenia);

4) H. H. (1) o to, że: w okresie od sierpnia 1998r. do października 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut LII aktu oskarżenia);

5) R. L. o to, że: w okresie od sierpnia 1998r. do maja 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut LV aktu oskarżenia);

6) M. T. (1) o to, że: w okresie od grudnia 1998r. do kwietnia 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut LVII aktu oskarżenia).

Prokurator Okręgowy we Wrocławiu, Wydział VI ds. Przestępczości Zorganizowanej, w opisanym akcie oskarżenia (k. 3783-3840, t. 19 akt sprawy) postawił jeszcze oskarżonemu B. B. zarzut o to, że: w okresie od 22 listopada 1999r. do

5 grudnia 1999r. w Ś. i w G., działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, dokonał dwóch kradzieży z włamaniem, a w tym:

1) w dniu 22 listopada 1999r. w Ś., działając wspólnie i w porozumieniu D. Z. (1) i A. M. (1), poprzez wyważenie drzwi do przedsionka oraz wylamanie kłódki przy drzwiach wejściowych włamał się do sklepu (...) przy pl.(...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia 7 sztuk kamer video o łącznej wartości 13.143 zł. na szkodę A. D.;

2) w dniu 5 grudnia 1999r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z D. G., D. Z. (1) i M. R. (1) poprzez otwarcie zamków w drzwiach dopasowanym narzędziem włamał się do pawilonu przy ul. (...) skąd zabrał w celu przywłaszczenia zestaw komputerowy, telefax oraz pieniądze w kwocie 300 zł. na szkodę W. K. (1);

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (zarzut XXIX aktu oskarżenia). Wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 lutego 2006r. sygn. akt III K – 127/02 (k. 8487-8500, t. 38 akt sprawy; k. 8831-8878, t. 39 akt sprawy), oskarżony B. B. został uznany prawomocnie za winnego przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (zarzut XXIX aktu oskarżenia) i na podstawie art. 279 § 1 k w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu za nie karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2007r. sygn. akt II AKa – 295/06 (k. 9291-9292, 9293-9320, t. 41 akt sprawy) Sąd Apelacyjny we Wrocławiu utrzymał w mocy orzeczenie skazujące oskarżonego B. B. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (zarzut XXIX aktu oskarżenia), zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 28.11.2001r. do dnia 25.06.2002r.

Wyrokiem z dnia 8 grudnia 2016r. sygn. akt III K – 50/15 (k. 13953-13957, 13960-13961, 14036-14060, t. 64 akt sprawy) Sąd Okręgowy w Legnicy orzekł następująco:

I. oskarżonego **B. B.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011r. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych każda;

II. oskarżonego **B. B.** niewinął od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: II i III części wstępnej wyroku;

III. oskarżonego **P. P. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych;

IV. oskarżonego **P. P. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: V i VI części wstępnej wyroku i za każdy z tych czynów na podstawie art. 279 § 1 k.k. wymierzył mu kary po 1 (jednym) roku pozbawienia wolności;

V. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. połączył **P. P. (1)** kary pozbawienia wolności orzeczone w punktach: III i IV i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności wobec **P. P. (1)** warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

VII. oskarżonego **M. B. (1)** uznał za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 30 złotych każda;

VIII. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. wykonanie kary pozbawienia wolności wobec **M. B. (1)** warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

IX. oskarżonego **M. W.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, za tym, że zakwalifikował go z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011r. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 50 złotych każda;

X. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec **M. W.** zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

XI. oskarżonego **J. G.** uznał za winnego zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie IX części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011r. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych każda;

XII. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec **J. G.** warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

XIII. oskarżonego **D. S.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie X;

XIV. oskarżonego **D. S.** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XI i za to na podstawie art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

XV. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności wobec **D. S.** warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

XVI. oskarżonego **H. H. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XII części wstępnej wyroku, z tym, iż ustalił, że od A. A. (1) przyjął nie mniej niż 800 gram amfetaminy i czyn ten zakwalifikował z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29.07.2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011r. i za to na podstawie art. 56 ust. 3 wyżej wymienionej ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 30 złotych;

XVII. oskarżonego **H. H. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku, z tym, że ustalił, iż oskarżony ten nie był świadom, że sprawcy napadu posłużą się w jego trakcie bronią palną i czyn ten zakwalifikował z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

XVIII. na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. połączył **H. H. (1)** orzeczone kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

XIX. oskarżonego **R. Ł. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XIV i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011r. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 30 złotych;

XX. oskarżonego **M. T. (1)** uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w

brzmieniu obowiązującym przed 9 grudnia 2011r. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych;

XXI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu **M. B. (1)** okres tymczasowego aresztowania od dnia 14 maja 2002r. do dnia 13 czerwca 2002r. przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny;

XXII. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: L. K. (2), P. D., F. P. i Z. D. po 2.040 złotych + VAT, zaś na rzecz adw. M. M. (1) kwotę 4.080 złotych + VAT tytułem nieopłaconej obrony z urzędu.

Powyższy wyrok zaskarżyły następujące strony procesowe i ich przedstawiciele procesowi:

1) Prokurator Okręgowy we Wrocławiu na niekorzyść oskarżonych:

a) B. B. (w całości co do uniewinnienia od zarzutów: XXVII i XXVIII aktu oskarżenia);

b) D. S. (w całości co do uniewinnienia od zarzutu L aktu oskarżenia, a także w części dotyczącej orzeczenia o karze jednostkowej za przestępstwo objęte zarzutem LI aktu oskarżenia);

c) R. Ł. (1) (w całości co do zarzutu LVI aktu oskarżenia przez brak kwalifikacji z art. 64 § 1 k.k.);

d) P. P. (1) (w części dotyczącej orzeczenia o karach jednostkowych za przestępstwo objęte zarzutem XXXV aktu oskarżenia oraz w części dotyczącej kary łącznej);

e) M. B. (1) (w części dotyczącej orzeczenia o karach jednostkowych za przestępstwo objęte zarzutem XLV aktu oskarżenia);

2) obrońca oskarżonego B. B. – w całości;

3) obrońca oskarżonego P. P. (1) – w całości;

4) obrońca oskarżonego M. B. (1) – w całości;

5) obrońca oskarżonego M. W. – w całości;

6) obrońca oskarżonego D. S. – całości;

7) dwaj obrońcy oskarżonego H. H. (1) – w całości;

8) obrońca oskarżonego R. Ł. (1) – w całości;

9) dwaj obrońcy oskarżonego M. T. (1) – w całości.

Prokurator Okręgowy we Wrocławiu, powołując się na przepisy art. 438 pkt 1, 3 i 4 k.p.k., zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku uniewinniającego oskarżonych: B. B. i D. S. od popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w punktach: II, III i X części wstępnej wyroku (czyli zarzutów: XXVII, XXVIII i L aktu oskarżenia) i mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu poglądu, iż w sprawie brak jest dostatecznych dowodów na popełnienie przez oskarżonych zarzucanych im przestępstw, jakkolwiek prawidłowa ocena całości materiału dowodowego rozpatrywana we wzajemnym powiązaniu, z zastosowaniem zasad określonych w art. 7 k.p.k., prowadzi do wniosku, że oskarżeni dopuścili się zarzucanych im przestępstw;

2) obrazę prawa materialnego, to jest art. 64 § 1 k.k. poprzez pominięcie tego przepisu w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. Ł. (1) w punkcie XIX części dyspozytywnej wyroku (co do zarzutu LVI aktu oskarżenia)

mimo, że z opisu czynu zawartego w punkcie XIV części wstępnej wyroku wynika, że oskarżony ten przypisanego mu przestępstwa dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k.;

3) rażąco niewspółmierność kar pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczonych za czyny przypisane oskarżonym: P. P. (1), M. B. (1) i D. S. w punktach: III, IV, VII i XIV części dyspozytywnej wyroku (co do orzeczenia o karach jednostkowych za przestępstwa objęte zarzutami: XXXV, XLV i LI aktu oskarżenia), jak też orzeczonej wobec oskarżonego P. P. (1) kary łącznej, z warunkowym zawieszeniem wobec tych oskarżonych wykonania kar pozbawienia wolności na okresy próby 3 lat, podczas gdy waga i wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów przypisanych oskarżonym, przy uwzględnieniu sposobu i okoliczności ich popełnienia, postawy oskarżonych w toku postępowania oraz potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa w niczym nie uzasadniały tak niskiego wymiaru kary.

Podnosząc powyższe zarzuty, Prokurator Okręgowy we Wrocławiu wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego wyroku w punktach: II i XIII części dyspozytywnej co do uniewinnienia oskarżonych: B. B. i D. S. od zarzutów opisanych w punktach: II, III i X części wstępnej wyroku (czyli zarzutów: XXVII, XXVIII i L aktu oskarżenia) i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania;

2) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu przypisanego oskarżonemu R. Ł. (1) w punkcie XIX części dyspozytywnej wyroku (czyli zarzutu LVI aktu oskarżenia) jako przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

3) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu P. P. (1) za czyn przypisany w punkcie III części dyspozytywnej wyroku (objęty zarzutem XXXV aktu oskarżenia) kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych oraz wymierzenie kary łącznej za czyny przypisane w punktach: III i IV części dyspozytywnej wyroku 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat;

4) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu M. B. (1) za czyn przypisany w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku (objęty zarzutem XLV aktu oskarżenia) kary 2 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny 100 stawek dziennych po 30 złotych, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat;

5) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu D. S. za czyn przypisany w punkcie XIV części dyspozytywnej wyroku (objęty zarzutem LI aktu oskarżenia) kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny 50 stawek dziennych po 50 złotych, z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

Obrońca z wyboru oskarżonego B. B., adw. Z. K., powołując się na przepisy art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie:

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i dokonanie dowolnych ustaleń, bez wszechstronnej oceny tego materiału w zakresie sprawstwa oskarżonego B. B. w odniesieniu do czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku bez uwzględnienia, że świadek koronny D. Z. (1) nie był naocznym świadkiem inkryminowanego zachowania tego oskarżonego, co w konsekwencji dyskwalifikuje zeznania tego świadka koronnego, które tym samym nie mogą być przydatne dla dokonywania ustaleń faktycznych w tej sprawie;
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wskutek dokonania dowolnej i nieuzasadnionej należytej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, pominięcie dowodów korzystnych dla oskarżonego B. B., oparcie ustaleń na pomówieniach świadka koronnego D. Z. (1), pomimo

tego, że wykazane zostały nieprawidłowości związane z przeprowadzeniem tego dowodu, polegające na wadliwym sporządzaniu protokołów przesłuchań tego świadka, czego sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie ocenił należycie, mimo że było to wielokrotnie podnoszone przez wszystkie sądy poprzednio wyrokujące w tej sprawie, a szczególnie precyzyjnie wytknięte zostało w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7.02.2006r., sygn. akt III K – 127/02 na stronie 56 i nast., a nadto udowodniono w tym postępowaniu, że jest niepodobieństwem uczestnictwo tego świadka w poszczególnych przesłuchaniach (występują bowiem niezgodności pomiędzy datami poszczególnych przesłuchań, a datami pobierania tego świadka z zakładów karnych), co wprawdzie sąd I instancji częściowo dostrzegł, jednak oddalając wnioski dowodowe uniemożliwił wyjaśnienie pełnej skali tych nieprawidłowości, a jednocześnie w sposób nieuprawniony i wbrew I stronom uznał takie niewłaściwe postępowanie organów prowadzących postępowanie przygotowawcze jako możliwą i dopuszczalną metodę, służącą utajnieniu tożsamości świadka koronnego, mimo że żadna ze stron tego nie podnosiła, z jednoczesnym pominięciem innych, istotnych okoliczności podważających wartość dowodową pomówień D. Z. (1), a zwłaszcza tego, że przed sądem nie przeprowadzono bezpośrednio dowodu potwierdzającego wiarygodność świadka koronnego, którego sąd niesłusznie potraktował jak świadka zwykłego, czym w istotnym stopniu ograniczył oskarżonemu prawo do obrony, gdyż świadek koronny posiada w procesie przywilej w postaci zapewnienia mu niekaralności, czego nie doświadcza świadek zwykły, a dodatkowo pominięto że D. Z. (1) dopuścił się popełnienia licznych przestępstw już po uzyskaniu statusu świadka koronnego, co zbiorczo wzięte pod uwagę powoduje, że dowód ten nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych, jako budzący poważne i nieusuwalne wątpliwości;

- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego R. Ł. (1) i obrońcy oskarżonego P. P. (1) (co miało znaczenie także dla oskarżonego B. B.) o dopuszczenie dowodu z pełnych informacji wszystkich zakładów karnych, w których przebywał D. Z. (1) w czasie składania zeznań w charakterze świadka koronnego, zawierającej precyzyjne wykazy wszystkich jego pobrań z podaniem dat i danych jednostek pobierających – na okoliczność dat opuszczania przez niego zakładów karnych z podaniem dat i godzin jego wyjazdów oraz dat i godzin powrotów do danego zakładu karnego, mimo uprawdopodobnienia też zawartych we wnioskach dowodowych i poprzestanie na niepełnych ustaleniach w tym zakresie, mimo że istnieją podstawy do stwierdzenia znacznie większej skali niezgodności polegających na tym, że w datach składania zeznań w innych miejscach niż dany zakład karny świadek koronny D. Z. (1) nie opuszczał zakładu karnego w którym przebywał, co zdecydowanie podważa wiarygodność czynności stwierdzonych tymi protokołami i w rozmiarze znacznie większym od przyjętego przez sąd I instancji;
- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez pominięcie całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności i dokonanie dowolnej oceny dowodów, z przekroczeniem granic ich swobodnej oceny wskutek pominięcia, że świadek D. Z. (1) pomawiał także inne osoby, którym nie postawiono zarzutów, co przy braku tych zarzutów osłabia wiarygodność tego świadka, zwłaszcza że pomówienia dotyczyły osób z różnych środowisk;
- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez pominięcie całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności z przekroczeniem granic ich swobodnej oceny i dokonanie dowolnych ustaleń z pominięciem faktu, że brak wiarygodności świadka D. Z. (1) wynika także z faktu jego karalności za liczne przestępstwa popełnione przez tego świadka już po nabyciu przez niego statusu świadka koronnego, co dowodzi braku poszanowania przez niego norm prawnych i wzmaga przeświadczenie o jego niewiarygodności;
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wskutek pominięcia, że wykazane w różnych sprawach innych oskarżonych okoliczności, wskazujące na niewiarygodność D. Z. (1) odnoszą się także do oskarżonego B. B., gdyż stwierdzona niewiarygodność świadka koronnego D. Z. (1) powoduje, że jest on niewiarygodny także w odniesieniu do oskarżonego B. B.;
- art. 7 k.p.k., art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 148 § 1, 2 i 3 k.p.k. przez dowolne dokonanie ustaleń faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów na podstawie wadliwych (sporządzanych na zasadzie "wytnij" - "wklej") protokołów przesłuchań świadka koronnego D. Z. (1), przy braku uznania za podważające wiarygodność

tego świadka stwierdzonych nieprawidłowości, co zostało wykazane w tej sprawie i podnoszone było przez wszystkie sądy poprzednio orzekające (vide: zwłaszcza uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 lutego 2006r., strona 55 i nast., gdzie szczególnie precyzyjnie wykazano te nieprawidłowości);

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym, przez dowolne pominięcie bez należytego uzasadnienia, że świadek koronny D. Z. (1) w przypadku ujawnienia w postępowaniu jurysdykcyjnym wskazanych w tej apelacji nieprawidłowości, związanych ze sporządzaniem protokołów jego zeznań z postępowania przygotowawczego i zeznawania odmiennie w postępowaniu jurysdykcyjnym, niż w postępowaniu przygotowawczym utraciłby status świadka koronnego i związane z tym przywileje, przewidziane w art. 9 ustawy o świadku koronnym;
- art. 391 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez bezpodstawne i nieuprawnione uznanie za odczytane przed sądem I instancji protokołów przesłuchań A. M. (1) i A. R. (M.), mimo że było możliwe przeprowadzenie tych dowodów bezpośrednio przed sądem, czego żądał obrońca innego oskarżonego (P. P. (1)) wskazując nawet miejscowość, w której przebywa świadek A. M. (1) (była to niewielka wioska, licząca zaledwie kilkanaście domostw) i ustalenie tego adresu przez sąd, przy pomocy policji było czynnością nieskomplikowaną (w zasadzie techniczną), czym znacznie pogorszono sytuację prawną także oskarżonego B. B., ograniczając mu niesłusznie prawo do obrony;
- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego P. P. (1) o bezpośrednie przesłuchanie przez sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.), których zeznania mogły mieć istotne znaczenie w tej sprawie także w odniesieniu do oskarżonego B. B. i zachodziła potrzeba ich przesłuchania bezpośrednio przed sądem orzekającym w celu prawidłowej realizacji zasady bezpośredniości oraz z uwagi na wagę ich zeznań, bowiem wcześniejsze ich przesłuchania nie usunęły istniejących wątpliwości (nie wyjaśniono m. in. znaczenia dla treści zeznań świadka A. M. (1) obietnicy nadzwyczajnego złagodzenia mu kary, co faktycznie nastąpiło) i tym samym ograniczono oskarżonemu B. B. prawo do obrony w stopniu zbliżonym do faktycznego pozbawienia go tego prawa we wskazanym zakresie;
- art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym przez jej zastosowanie do spraw nie dotyczących przestępstw wymienionych w tym przepisie, gdyż brak jest podstaw do przyjęcia popełnienia przestępstw lub przestępstw skarbowych w zorganizowanej grupie lub związku (od tego zarzutu oskarżony był dotychczas uniewinniany i obecnie postępowanie w tym zakresie jest prawomocnie umorzone) oraz przepis ten nie dotyczy czynu wymienionego w pkt I części wstępnej wyroku, zarzuconego oskarżonemu B. B.;
- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolne i nieuzasadnione należycie przyjęcie, że wymieniona w pkt I części wstępnej wyroku substancja była środkiem odurzającym w postaci amfetaminy, mimo braku dowodu na powyższe;
- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez nacechowany dowolnością i nieuzasadniony należycie brak wyciągnięcia stosownych wniosków z faktu, że w tej sprawie nie ujawniono żadnego dowodu rzeczowego;
- art. 442 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez brak zastosowania się przez sąd I instancji do wskazań i zapatrywań prawnych wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2015r., sygn. akt II AKa – 58/15 wskutek pominięcia w szczególności dowodów z przesłuchania bezpośrednio przez sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.), mimo możliwości bezpośredniego przeprowadzenia tych dowodów, zwłaszcza wobec wskazania przez jednego z obrońców przybliżonego adresu świadka A. M. (1) (wskazano, że świadek ten mieszka w niewielkiej wiosce, liczącej niewiele domostw) i tym samym dokładne ustalenie adresu nie powinno powodować dla sądu istotnych trudności, zaś A. R. (M.) powinna być zobligowana do stawiennictwa przed sądem, czym ograniczono oskarżonemu B. B. prawo do obrony, albowiem dowód ten miał znaczenie także i dla jego sytuacji prawnej, gdyż w istocie jego przeprowadzenie mogło wpłynąć na podważenie wiarygodności świadka koronnego D. Z. (1);

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku, a polegał na uznaniu oskarżonego B. B. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, mimo braku dowodów na powyższe oraz istnienia poważnych i nieusuwalnych wątpliwości co do jego sprawstwa, które jednoznacznie ujawniły się w trzech wyrokach uniewinniających, wydanych w tej sprawie przez Sąd Okręgowy w Legnicy, a także pośrednio wynikają z wyroków uniewinniających innych oskarżonych przez inne sądy, w których to sprawach akty oskarżenia oparte były także na pomówieniach świadka koronnego D. Z. (1), któremu jednak nie dano wiary i mimo pomówień tego świadka, który bez ryzyka utraty statusu świadka koronnego i przywileju wynikającego z treści art. 9 ustawy o świadku koronnym nie mógł w postępowaniu jurysdykcyjnym zmienić swoich zeznań z postępowania przygotowawczego, wydane były wyroki uniewinniające, przy czym dodać należy, że zeznania świadka koronnego D. Z. (1) nie zostały nadto potwierdzone żadnym innym dowodem osobowym, przeprowadzonym bezpośrednio przez sąd I instancji, ani jakimkolwiek innym dowodem jawnym lub niejawnym;

II. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu B. B. wskutek jej nadmiernej surowości, polegającej na orzeczeniu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, pomimo, że zachodziły przesłanki przewidziane w przepisie art. 69 § 1-4 d.k.k. oraz art. 4 § 1 k.k., a zwłaszcza pominięcia faktu przestrzegania przez tego oskarżonego prawa przez wiele lat, posiadania dziecka, które utrzymuje łożąc regularnie na jego utrzymanie, prowadzenia w rozległym zakresie działalności gospodarczej, posiadania ciężko chorych rodziców i opieki nad nimi sprawowanej wyłącznie przez oskarżonego (ojciec jest sparaliżowany po udarze mózgu, zaś matka cierpi na chorobę nowotworową), posiadania zadłużenia z tytułu zawartej umowy leasingowej, posiadania zadłużeń kredytowych z tytułu kredytu zaciągniętego na zakup hali produkcyjnej, regularnego uiszczania zobowiązań wobec Skarbu Państwa oraz Gminy G. z tytułu podatków, osobistych poważnych kłopotów zdrowotnych (oskarżony cierpi na cukrzycę typu I z powikłaniami, hypercholesterolemię, kamicę obu nerek, infekcję układu moczowego, które wymagają regularnego leczenia), posiadania niespłaconego dofinansowania na otwarcie działalności gospodarczej, a przede wszystkim upływu blisko 20 lat od chwili czynu i braku popełnienia przestępstwa znaczniejszej wagi, co w konsekwencji zbiorczo wzięte pod uwagę powinno spowodować konieczność przyjęcia dodatniej prognozy kryminologicznej i tym samym zaskarżony wyrok orzekający bezwzględną karę pozbawienia wolności jest oczywiście niesprawiedliwy w rozumieniu przepisu art. 440 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego B. B., adw. Z. K. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę wyroku sądu I instancji w odniesieniu do oskarżonego B. B. przez jego uniewinnienie;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
- 3) ewentualnie – z ostrożności procesowej – zmianę zaskarżonego wyroku przez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Obrońca z wyboru oskarżonego P. P. (1), adw. Z. K., powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie:

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wskutek dokonania dowolnej i nieuzasadnionej należycie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego, oparcie ustaleń w głównej mierze na dowodzie z niesłusznie dopuszczonych zeznań świadka koronnego D. Z. (1), mimo wykazania nadto licznych nieprawidłowości związanych z przeprowadzeniem tego dowodu, polegających na przedstawieniu nierzetelnych protokołów jego zeznań (w istocie protokoły sporządzano na zasadzie „wynij – wklej”), co było podnoszone przez wszystkie sądy poprzednio wyrokujące w tej sprawie, a szczególnie precyzyjnie wytknięto

to w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7.02.2006r., sygn. akt III K – 127/02 na stronie 55 i nast., mimo tego sąd I instancji w zaskarżonym wyroku kwestię tę rozstrzygnął odmiennie i błędnie oraz całkowicie dowolnie, a także bez należytej wnikliwości, lekceważąc dorobek procesu po ostatecznym uchynieniu wyroku przez sąd odwoławczy, a uczynił to z pominięciem przede wszystkim bezspornego faktu, że udowodniono w tym postępowaniu, iż niepodobieństwem jest uczestnictwo tego świadka w poszczególnych jego przesłuchaniach udokumentowanych protokołami przesłuchań (występują bowiem niezgodności pomiędzy datami poszczególnych przesłuchań a datami pobierania tego świadka z zakładów karnych, w których wówczas przebywał, czego sąd I instancji mimo stosownych wniosków nie wyjaśnił w pełni, uniemożliwiając wykazanie skali tych nieprawidłowości, bezpodstawnie przyjmując bez jakiegokolwiek twierdzenia którejkolwiek strony, że niezgodności mogą być efektem procedury utajniania tożsamości tego świadka koronnego, z równoczesnym pominięciem, że przed sądem nie przeprowadzono bezpośrednio mimo wskazań sądu odwoławczego) żadnego dowodu potwierdzającego wiarygodność tego świadka koronnego, którego sąd niesłusznie potraktował jak świadka zwykłego, czym w istotnym stopniu ograniczył oskarżonemu prawo do obrony, gdyż świadek koronny posiada w procesie przywilej w postaci zapewnienia mu niekaralności, czego nie doświadcza świadek zwykły, a nadto pominięto że D. Z. (1) dopuścił się popełnienia licznych. przestępstw już po uzyskaniu statusu świadka koronnego, co zbiorczo wzięte pod uwagę powoduje, że dowód ten nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych, jako budzący poważne i nieusuwalne wątpliwości;

- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z pełnej i szczegółowej informacji wszystkich zakładów karnych, w których przebywał D. Z. (1) w czasie składania zeznań w charakterze świadka koronnego, zawierającej wykazy wszystkich przypadków opuszczania przez tego świadka zakładów karnych z podaniem dokładnych dat oraz organów, które zadysponowały jego pobraniem – na okoliczność dat opuszczania przez niego zakładów karnych z precyzyjnym podaniem tych dat i godzin jego wyjazdów oraz dat i godzin powrotów do danego zakładu karnego, a także podaniem nazwy organu dysponującego, mimo uprawdopodobnienia też zawartych w tym wniosku dowodowym i poprzestanie na niepełnych ustaleniach w tym zakresie, mimo że istnieją podstawy do stwierdzenia liczniejszych od przyjętych przez sąd I instancji niezgodności polegających na tym, że w datach składania zeznań w innych miejscach niż dany zakład karny świadek koronny D. Z. (1) nie opuszczał zakładu karnego w którym przebywał i miało to miejsce w zdecydowanie większej liczbie przypadków od przyjętych przez sąd I instancji, co zdecydowanie podważa wiarygodność czynności stwierdzonych protokołami przesłuchań tego świadka koronnego, przy czym dowód ten sąd powinien przeprowadzić, z powodu jego wagi nawet z urzędu;
- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez brak uwzględnienia wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie i dokonanie dowolnej oceny dowodów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny wskutek pominięcia, że świadek D. Z. (1) pomawiał także inne osoby, którym nie postawiono zarzutów, co powinno być powodem do rozważenia przyczyn takich decyzji oskarżyciela i ich wpływu na wiarygodność tego świadka bez względu na to, kogo pomówienia tego świadka dotyczyły, albowiem w istocie fakt odmówienia wiarygodności świadkowi koronnemu w zakresie tych pomówień podważa dodatkowo wartość dowodową jego zeznań w całości;
- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez brak uwzględnienia wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie dowolnych ustaleń z pominięciem faktu, że brak wiarygodności świadka koronnego D. Z. (1) wynika także z faktu jego karalności po nabyciu przez niego statusu świadka koronnego za liczne czyny popełnione po tej dacie, co powinno być przez sąd ocenione w aspekcie jego niewiarygodności;
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolne i nieuzasadnione należycie pominięcie faktu, że wyroki dotyczące innych oskarżonych, które wskazują na niewiarygodność świadka koronnego D. Z. (1) powodują w konsekwencji także pozbawienie wiarygodności tego świadka w odniesieniu do oskarżonego P. P. (1);

- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolne i nieuzasadnione należycie przyjęcie, że wymieniona w pkt. IV części wstępnej wyroku substancja była środkiem odurzającym w postaci amfetaminy, mimo braku przeprowadzenia jakichkolwiek badań chemicznych w celu ustalenia jej składu chemicznego;
- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolny i pozbawiony należytego uzasadnienia brak wyciągnięcia wniosków z faktu, że w tej sprawie nie ujawniono jakichkolwiek dowodów rzeczowych;
- art. 7 k.p.k., art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 148 § 2 i 3 k.p.k. przez dowolne dokonanie ustaleń faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów na podstawie wadliwych protokołów przesłuchań świadka koronnego D. Z. (1), przy braku uznania za podważające wiarygodność tego świadka faktów stwierdzonych nieprawidłowości przy niezgodnym z prawem sporządzaniu protokołów zeznań tego świadka, co zostało wykazane ponad wszelką wątpliwość i cytowane było przez sądy poprzednio orzekające w tej sprawie (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy, strona 55 i nast.), czemu w istocie sąd I instancji w zaskarżonym wyroku nie jest w stanie skutecznie zaprzeczyć wywodząc wbrew oczywistym faktom na stronie 29 uzasadnienia wyroku o częściowej zbieżności niektórych protokołów i metodyce pracy prokuratora (...) polegającej na wcześniejszym przygotowywaniu się do następnych przesłuchań przez zaznaczanie całych fragmentów przesłuchań z poprzednich protokołów, co ewidentnie stanowi obrazę przepisu art. 148 § 1-4 k.p.k. i jest oczywiście niedopuszczalne;
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i art. 10 ust.1 pkt 1 w zw. z art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym przez dowolne pominięcie bez należytego uzasadnienia faktu, że świadek koronny D. Z. (1) w przypadku ujawnienia w postępowaniu jurysdykcyjnym wskazanych w tej apelacji nieprawidłowości przy sporządzaniu protokołów jego przesłuchań i zeznawania odmiennie, niż to czynił w postępowaniu przygotowawczym utraciłby status świadka koronnego związany z tym przywilej niekaralności, przewidziany w art. 9 ustawy o świadku koronnym;
- art. 391 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez bezpodstawne i nieuprawnione uznanie za odczytane przed sądem I instancji protokołów przesłuchań A. M. (1) i A. R. (M.), mimo że było możliwe przeprowadzenie tych dowodów bezpośrednio przed sądem, gdyż obrońca – żądając bezpośredniego przeprowadzenia tych dowodów – wskazywał nawet miejscowość (małą wioskę), w której przebywa świadek A. M. (1) i ustalenie tego adresu przez sąd, przy pomocy policji było czynnością nieskomplikowaną (w zasadzie techniczną), zaś A. R. (M.) należało ponownie wezwać lub doprowadzić, czym znacznie pogorszono sytuację prawną oskarżonego, ograniczając mu bezpodstawnie prawo do obrony;
- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o bezpośrednie przesłuchanie przez sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.), których zeznania mogły mieć istotne znaczenie w tej sprawie i zachodziła potrzeba ich przesłuchania bezpośrednio przed sądem orzekającym w celu prawidłowej realizacji zasady bezpośredniości oraz z uwagi na wagę ich zeznań, a także z tego powodu, że ich wcześniejsze przesłuchania nie usunęły istniejących wątpliwości (nie wyjaśniono znaczenia dla treści zeznań świadka A. M. obietnicy nadzwyczajnego złagodzenia mu kary, co faktycznie nastąpiło) i tym samym ograniczono oskarżonemu prawo do obrony w stopniu znacznym, pozbawiając go praktycznie prawa do obrony;
- art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym przez jej zastosowanie do spraw nie dotyczących przestępstw wymienionych w tym przepisie, gdyż brak jest podstaw do przyjęcia popełnienia przestępstw lub przestępstw skarbowych w zorganizowanej grupie lub związku (od tego zarzutu oskarżony był dwukrotnie uniewinniony i obecnie postępowanie w tym zakresie jest prawomocnie umorzone) oraz przepis ten nie dotyczy czynów wymienionych w punktach IV, V i VI części wstępnej wyroku;

- art. 442 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez brak zastosowania się przez Sąd Okręgowy w Legnicy w toku ponownego rozpoznania tej sprawy do wskazań i zapatrywań prawnych wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2015r., sygn. akt II AKa 58/15 wskutek bezpodstawnego i nieuprawnionego pominięcia w szczególności dowodu z przesłuchania bezpośrednio przez sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.), mimo wskazania przez obrońcę przybliżonego adresu świadka A. M. (obrońca wskazał miejscowość – małą wioskę), w której świadek ten mieszka), którego dokładne ustalenie nie powinno powodować dla sądu żadnych problemów i istnienia możliwości ponownego wezwania lub doprowadzenia A. R. (M.), czym zdecydowanie naruszono prawo do obrony oskarżonego (praktycznie pozbawiono go tego prawa), albowiem dowód ten miał istotne znaczenie dlatego sytuacji prawnej;
- art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez brak uwzględnienia wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego i dokonanie bez należytego uzasadnienia dowolnych ustaleń faktycznych, z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, przez brak uwzględnienia treści wyroku uniewinniającego A. A. (1), wydanego przez Sąd Rejonowy w Lubinie w dniu 24 września 2003r., dotyczącego zarzutu dokonania przez tego oskarżonego w dniu 29 marca 1998r. wspólnie z R. Ż., D. Z. (1) i P. P. (1) włamania do sklepu, wymienionego w pkt V części wstępnej wyroku, który to wyrok został utrzymany w mocy przez Sąd Okręgowy w Legnicy, IV Wydział Karny Odwoławczy w dniu 13 stycznia 2004r., czym w konsekwencji doprowadzono do niejednorodności orzeczeń dotyczących tego samego zarzutu wobec innego oskarżonego, któremu zarzucono współsprawstwo, co jest jednoznacznym dowodem tego, że także inne sądy orzekające w tej sprawie nie dawały wiary pomówieniom świadka koronnego D. Z. (1), a dostrzegając brak związania sądu I instancji wyrokami innych sądów karnych nie sposób zaakceptować dowolności i rażącej różnicy orzecznictwa w sprawach identycznych (to ten sam zarzut), przy tożsamym materiale dowodowym, co z punktu widzenia jednolitości orzecznictwa jest zjawiskiem wybitnie niepożądanym i niewłaściwym;
- art. 6 k.p.k. art. 390 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. przez rozpoznanie tej sprawy i wydanie wyroku wobec oskarżonego P. P. (1), mimo że oskarżony ten, będąc uniewinniony pierwszym wyrokiem, nie brał udziału w drugim procesie zakończonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 27 lutego 2009r., zaś dowody przeprowadzone w tamtym procesie zostały wykorzystane jako podstawa skazania w niniejszym procesie, nawet bez ich ujawnienia przez odczytanie, czym faktycznie w nieuprawniony sposób pozbawiono tego oskarżonego prawa do obrony w tej sprawie, gdyż prawem oskarżonego jest uczestniczenie w całym dotyczącym go procesie, jeśli taka jest jego wola i tego prawa nie wolno go pozbawiać;

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku, a polegał na uznaniu oskarżonego P. P. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, mimo braku dowodów na powyższe i istnieniu poważnych wątpliwości co do jego sprawstwa, które jednoznacznie ujawniły się w trzech wyrokach uniewinniających, wydanych w tej sprawie przez Sąd Okręgowy w Legnicy, a nadto wskutek nieuzasadnionego oparcia przez sąd ustaleń w zakresie sprawstwa tego oskarżonego na niewiarygodnym dowodzie z zeznań świadka koronnego D. Z. (1), którego protokoły przesłuchań z postępowania przygotowawczego posiadały dyskwalifikujące je wady, który nadto nie mógł w toku postępowania jurysdykcyjnego zmienić swoich zeznań z postępowania przygotowawczego bez ryzyka utraty statusu świadka koronnego i związanego z tym przywileju, przewidzianego w art. 9 ustawy o świadku koronnym i którego wiarygodność w tej sprawie została podważona wyrokami wielu orzekających sądów, a nadto orzekanie przy rażącym naruszeniu zasady bezpośredniości wskutek niesłusznego pominięcia dowodów z bezpośredniego przesłuchania A. M. (1) i A. R. (M.), mimo sprzeciwu obrońcy w tym zakresie wobec istnienia możliwości ich bezpośredniego przesłuchania, przy jednoczesnym pozbawieniu oskarżonego P. P. (1) prawa do obrony w drugim procesie, w którym w ogóle nie uczestniczył, a którego dorobek stanowił materiał dowodowy uwzględniony przez sąd I instancji jako podstawa zaskarżonego wyroku.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego P. P. (1), adw. Z. K. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę wyroku sądu I instancji w odniesieniu do oskarżonego P. P. (1) przez uniewinnienie od wszystkich postawionych mu zarzutów;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca z wyboru oskarżonego M. B. (1), adw. Z. K., powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie:

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wskutek dokonania dowolnej i nieuzasadnionej należycie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z przekroczeniem granic jego swobodnej oceny i z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego M. B. (1), oparcie ustaleń w głównej mierze na niewiarygodnych pomówieniach świadka koronnego D. Z. (1), mimo tego, że obrona wykazała tę niewiarygodność oraz liczne nieprawidłowości związane z przeprowadzeniem tego dowodu, polegające na wadliwym protokołowaniu zeznań tego świadka, co zostało wadliwie przez sąd I instancji w uzasadnieniu wyroku ocenione, mimo że było podnoszone przez wszystkie sądy poprzednio wyrokujące w tej sprawie, a szczególnie precyzyjnie wytknięto w wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 07.02.2006 roku, sygn. akt III K – 127/02 na stronie 56 i nast. uzasadnienia tego wyroku, a nadto udowodniono w tym postępowaniu, że jest niepodobieństwem uczestnictwo tego świadka w poszczególnych przesłuchaniach (występują niezgodności pomiędzy datami przesłuchań, a datami pobierania tego świadka z aresztów), z jednoczesnym pominięciem istotnych okoliczności podważających wartość dowodową pomówień D. Z. (1), a zwłaszcza tego, że przed sądem nie przeprowadzono bezpośrednio dowodu potwierdzającego wiarygodność tego świadka koronnego, którego sąd niesłusznie potraktował jak świadka zwykłego, czym w istotnym stopniu ograniczył oskarżonemu M. B. (1) prawo do obrony, gdyż świadek koronny posiada w procesie przywilej w postaci zapewnienia mu niekaralności, którego nie posiada świadek zwykły, a nadto pominięto że D. Z. (1) dopuścił się popełnienia przestępstw już po uzyskaniu statusu świadka koronnego, co zbiorczo wzięte pod uwagę powoduje, że zeznania tego świadka nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych, jako budzące poważną i nieusuwalną wątpliwość oraz są całkowicie niewiarygodne;
- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego R. Ł. (1) oraz adwokata Z. K. o dopuszczenie dowodu z informacji wszystkich zakładów karnych, w których przebywał D. Z. (1) w czasie składania zeznań w charakterze świadka koronnego, na okoliczność dat opuszczania przez niego zakładów karnych z precyzyjnym podaniem dat i godzin jego wyjazdów oraz dat i godzin powrotów do danego zakładu karnego, mimo uprawdopodobnienia też zawartych we wnioskach dowodowych i poprzestanie na niepełnych ustaleniach w tym zakresie, mimo że istnieją podstawy do stwierdzenia niezgodności polegających na tym, że w datach składania zeznań w innych miejscach niż dany zakład karny, świadek koronny D. Z. (1) nie opuszczał zakładu karnego w którym przebywał, co zdecydowanie podważa wiarygodność czynności stwierdzonych tymi protokołami, przy jednoczesnym nieuprawnionym wywodzie, że takie postępowania mogło sprzyjać utajnieniu tożsamości tego świadka, mimo że nie twierdziła tego żadna ze stron procesu;
- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez brak uwzględnienia wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie i dokonanie dowolnej oceny dowodów, z przekroczeniem granic swobodnej oceny wskutek pominięcia, że świadek D. Z. (1) pomawiał także inne osoby, którym nie postawiono zarzutów, co powinno być powodem do rozważenia przyczyn takich decyzji oskarżyciela i ich wpływu na wiarygodność tego świadka;
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez dokonane z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów pominięcie, że orzeczenia zapadłe w innych sądach, wskazujące na niewiarygodność świadka koronnego D. Z. (1) odnoszą się także do oskarżonego M. B. (1) skutkując tym samym, że uznanie za

niewiarygodne zeznań świadka koronnego D. Z. (1) w innych sprawach może stanowić podstawę do przyjęcia jego niewiarygodności w sprawie niniejszej;

- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolne przyjęcie, że wymieniona w pkt. VII części wstępnej wyroku substancja była amfetaminą, mimo braku jakichkolwiek badań chemicznych potwierdzających takie ustalenie;
- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolny i nieuzasadniony należycie brak wyciągnięcia stosownych wniosków z faktu, że w tej sprawie nie ujawniono jakichkolwiek dowodów rzeczowych;
- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez brak uwzględnienia wszystkich okoliczności ujawnionych w sprawie i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych z pominięciem faktu, że brak wiarygodności świadka D. Z. (1) wynika także z faktu jego karalności już po nabyciu przez niego statusu świadka koronnego za czyny popełnione po tej dacie, co powinno być także przez sąd ocenione w aspekcie jego niewiarygodności;
- art. 7 k.p.k., art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 148 § 2 i 3 k.p.k. przez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów na podstawie wadliwych protokołów przesłuchań świadka koronnego D. Z. (1), przy braku uznania za podważające wiarygodność tego świadka faktów stwierdzonych nieprawidłowości przy protokolowaniu zeznań tego świadka, co zostało wykazane ponad wszelką wątpliwość i cytowane przez sądy poprzednio orzekające w tej sprawie (vide: uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy, strona 56 i nast.) i nie była to częściowa „zbieżność niektórych protokołów”, jak to podniósł sąd I instancji na str. 29 uzasadnienia zaskarżonego wyroku lecz protokoły te nie oddawały w żadnym stopniu przebiegu czynności protokolowanych;
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i art. 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym przez pominięcie bez należytego uzasadnienia faktu, że świadek koronny D. Z. (1) w przypadku ujawnienia w postępowaniu jurysdykcyjnym wskazanych w apelacji nieprawidłowości, związanych ze sporządzaniem protokołów jego zeznań z postępowania przygotowawczego i zeznawania odmiennie niż w postępowaniu przygotowawczym utraciłby status świadka koronnego i związany z tym przywilej niekaralności, przewidziany w art. 9 ustawy o świadku koronnym;
- art. 391 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez bezpodstawne i nieuprawnione uznanie za odczytane przed sądem I instancji protokołów przesłuchań A. M. (1) i A. R. (M.), mimo że było możliwe przeprowadzenie tych dowodów bezpośrednio przed sądem, gdyż adwokat Z. I. pierwszej instancji obrońca tylko P. P. (1) – żądając bezpośredniego przeprowadzenia tych dowodów – wskazywał nawet miejscowość, w której przebywa świadek A. M. (1) i ustalenie tego adresu przez sąd, przy pomocy policji było czynnością nieskomplikowaną (w zasadzie techniczną), czym znacznie pogorszono sytuację prawną wszystkich oskarżonych, ograniczając im bezpodstawnie prawo do obrony, jako że podważenie wiarygodności D. Z. (1) służyło interesom procesowym wszystkich oskarżonych;
- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego adwokata Z. K. o bezpośrednie przesłuchanie przez sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.), których zeznania mogły mieć istotne znaczenie w tej sprawie i zachodziła potrzeba ich przesłuchania bezpośrednio przed sądem orzekającym w celu prawidłowej realizacji zasady bezpośredniości z uwagi na wagę ich zeznań, a ich wcześniejsze przesłuchania nie usunęły istniejących wątpliwości (nie wyjaśniono m. in. znaczenia dla treści zeznań świadka A. M. obietnicy nadzwyczajnego złagodzenia mu kary, co faktycznie nastąpiło) i tym samym ograniczono także oskarżonemu M. B. (1) prawo do obrony, gdyż wykazywanie niewiarygodności świadka D. Z. (1) z było także w jego interesie procesowym;

- art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym przez dopuszczenie dowodu z zeznań tego świadka, mimo że zarzut postawiony M. B. (1), wymieniony w pkt. VII części wstępnej wyroku nie umożliwiał dopuszczenia tego dowodu;
- art. 442 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez brak zastosowania się przez Sąd Okręgowy w Legnicy w toku ponownego rozpoznania tej sprawy do wskazań i zapatrywań prawnych wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2015 roku, sygn. akt II AKa 58/15 przez pominięcie w szczególności dowodu z przesłuchania bezpośrednio przez sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.), mimo wskazania nawet przez obrońcę oskarżonego P. P. (1) przybliżonego adresu świadka A. M. (podana została niewielka miejscowość, w której przebywa), którego dokładne ustalenie nie powinno powodować dla sądu istotnych komplikacji, czym zdecydowanie naruszono prawo do obrony wszystkich oskarżonych, w tym oskarżonego M. B. (1), albowiem dowód ten miał istotne znaczenie dla jego sytuacji prawnej;

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku, a polegał na uznaniu oskarżonego M. B. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, mimo braku dowodów na powyższe oraz istnienia poważnych wątpliwości co do jego sprawstwa, które jednoznacznie ujawniły się w trzech wyrokach uniewinniających, wydanych w tej sprawie przez Sąd Okręgowy w Legnicy, a także wynikają z wyroków innych sądów (wskazanych w apelacji), które także odmówiły wiarygodności świadkowi koronnemu D. Z. (1), a nadto nieuzasadnione było oparcie przez sąd I instancji ustaleń w zakresie sprawstwa tego oskarżonego na dowodzie z zeznań świadka koronnego D. Z. (1), którego wiarygodność budzi najwyższe wątpliwości i nie została potwierdzona innymi dowodami przeprowadzonymi bezpośrednio przed sądem, zaś świadek ten nie mógł w postępowaniu jurysdykcyjnym zmienić swoich zeznań z postępowania przygotowawczego, gdyż groziłoby mu to utratą statusu świadka koronnego i przywileju niekaralności, przewidzianego w art. 9 ustawy o świadku koronnym.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego M. B. (1), adw. Z. K. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę wyroku sądu I instancji w odniesieniu do oskarżonego M. B. (1) przez uniewinnienie go od zarzutu postawionego mu pkt VII części wstępnej wyroku;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca z urzędu oskarżonego M. W., adw. Z. D., powołując się na przepisy art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, przez uznanie za wiarygodne zeznań tzw. „świadka koronnego” D. Z. (1), skazanego za oszustwa i wyłudzenia w czasie, gdy korzystał on z ochrony prawnej jako świadek koronny i że przekazał on oskarżonemu M. W. 100 gram amfetaminy celem dalszej odsprzedaży, a także że bez uzasadnionych podstaw prawnych sąd uznał oskarżonego M. W. za „dilera” środków odurzających”.

W uzasadnieniu apelacji obrońca podniósł, że oskarżony M. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a oskarżenie zostało oparte wyłącznie na dowodzie z zeznań świadka koronnego D. Z. (1), które nie zostało potwierdzone żadnymi innymi materialnymi i obiektywnymi dowodami w sprawie i stanowi pomówienie z jego strony. W trzech procesach trwających 15 lat sądy nie znalazły podstaw do przypisania M. W. sprawstwa zarzucanego mu czynu i trzykrotnie został on uniewinniony. Podczas konfrontacji z D. Z. (1) oskarżony M. W. nie potwierdził osobistej znajomości ze świadkiem koronnym, a jedynie z widzenia. Świadek koronny nie przedstawił natomiast żadnych dowodów na to, aby oskarżony M. W. nabył od niego 100 gram amfetaminy, a następnie aby komukolwiek je sprzedał. Oskarżony M. W. zaprzeczył także, aby kiedykolwiek brał od świadka koronnego środki odurzające i nie uczestniczył w obrocie narkotykami. Nigdy nie próbował narkotyków, nie handlował nimi i nie miał z narkotykami żadnej styczności. Jak stwierdził obrońca, oskarżony M. W. nie był nigdy notowany przez Policję, jako osoba rozprowadzająca środki odurzające w postaci amfetaminy, nie był także notowany jako narkoman. W środowisku zamieszkania nie był znany

organom ścigania, ani odnotowywany, jako osoba handlującą narkotykami. W ocenie obrońcy oskarżonego M. W., sąd przekroczył granice swobodnej oceny dowodów opierając się jedynie na zeznaniach świadka, bez możliwości zweryfikowania tych zeznań, a tym samym dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych, stwierdzając bezpodstawnie w uzasadnieniu wyroku, że oskarżony był dilerem. Bezskrytyczne obdarzenie walorem wiarygodności zeznań świadka, który w rzeczywistości, jak ustaliły to sądy, był oszustem, przy jednoczesnej odmowie waloru wiarygodności wyjaśnień oskarżonego, było – zdaniem obrońcy - naruszeniem art. 5 § 1 i 2 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego M. W., adw. Z. D. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę wyroku sądu I instancji i uniewinnienie oskarżonego M. W. od zarzucanego mu czynu i zwolnienie go w całości od kosztów postępowania apelacyjnego;
- 2) zasądzenie – w związku z art. 626 § 1 k.p.k. i art. 634 k.p.k. od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. D. wynagrodzenia tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym w wysokości 600 złotych wraz z podatkiem VAT.

Obrońca z urzędu oskarżonego D. S., adw. F. P., powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie D. S. na jedynym dowodzie świadka koronnego D. Z. (1), którego zeznania obciążające dotyczyły kradzieży z włamaniem od 22-04-1998r. do 10-06-1998r. (trzykrotne) i nie uzyskały w doku postępowania dowodowego potwierdzenia jednoznacznego w innych dowodach, a przy tym nie pokonały zasad procesowych określonych w art. 5 § 1 i 2 k.p.k., jak też nie odpowiadały zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co spowodowało oparcie wyroku skazującego D. S. na zeznaniach, które nie stanowiły wartościowego dowodu w procesie karnym i nie mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia o winie i karze.

W uzasadnieniu apelacji, obrońca oskarżonego D. S. podniósł, że przepis art. 7 k.p.k. jednoznacznie wskazuje, że podstawę kształtowania przekonania o winie stanowią wszystkie dowody przeprowadzone w toku procesu. Użyty przez prawodawcę w liczbie mnogiej zwrot odnoszący się do pojęcia „dowodu”, wzmocniony stwierdzeniem "wszystkich" oraz przeprowadzonych", uniemożliwia przyjęcie za podstawę ustaleń faktycznych skazania, w sytuacji, gdy oskarżony nie przyznaje się do zarzucanego mu czynu, jednego dowodu. Za poprawnością takiego wniosku, zdaniem obrońcy, przemawia dodatkowo kategoriowa treść art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., który nakazuje, aby przy sporządzaniu uzasadnienia wyroku, wskazać, jakie fakty sąd uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Jak stwierdził obrońca, takie brzmienie przepisów, jednoznacznie i bezdyskusyjnie wskazuje i nakazuje, aby podstawa faktyczna wniosku opierała się nie na jednym, ale co najmniej na dwóch dowodach przemawiających za uznaniem lub nie uznaniem danej okoliczności za udowodnioną.

Obrońca z urzędu oskarżonego D. S., adw. F. P., podniósł także, że zeznania świadka koronnego nie stanowią „super-dowodu” i należy traktować ze szczególną ostrożnością, a ocena taka nie może być spełniona bez gruntownej weryfikacji takich zeznań za pomocą innych dowodów oraz rozważenia wszelkich okoliczności, które wskazują, że zeznania świadka koronnego faktycznie są przejawem jego rzeczywistej skruchy, a nie wynikają tylko z dążenia do uzyskania korzyści procesowej, nie licząc się z prawdą, a nawet wbrew niej. Krytycznie oceniając wiarygodność zeznań świadka D. Z. (1) stwierdził, że wynika ona z treści zaskarżonego wyroku, tj. uniewinnienia niektórych oskarżonych od popełniania zarzucanych mu czynów, z uwagi na niewiarygodność zeznań świadka koronnego, jak również z orzeczeń uniewinniających wydanych w poprzednich wyrokach w tej samej sprawie. Jak stwierdził obrońca, nie można uznać wiarygodności świadka koronnego a priori, poprzestając jedynie na wskazaniu z jakich to powodów zeznania świadka D. Z. uznał Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 14.05.2015r. sygn. akt II AKa – 58/15, gdyż Sąd Okręgowy miał obowiązek dokonania własnych ustaleń, dokonania własnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie, jak też wysnucia własnych ocen i wniosków.

Odnosząc się do innych dowodów wspierających pomówienie oskarżonego M. W. przez świadka koronnego D. Z. (1), obrońca stwierdził, że:

1) co do wyjaśnień A. M. (1), iż D. Z. (1) w wakacje 1998r. opowiadał mu o przebiegu kradzieży w z włamaniem do Biura Usług (...) w G., to nie można pominąć, że świadek koronny D. Z. (1) opowiedział o tym A. M. (1), gdy po opuszczeniu zakładu karnego związał się i podjął współpracę przestępczą z grupą (...), czyli A. A. (1). Świadcowi koronnemu chodziło o wykazanie się fachowością przestępczą w kradzieżach z włamaniem, handlem narkotykami i innymi przestępstwami i zdobycie "zaufania" z pozostałymi członkami grupy. W toku procesu karnego w sprawie o sygn. akt III K – 50/15, wbrew zasadzie bezpośredniości, nie przesłuchano jednak świadka A. M. (1). Świadek A. M. (1), tylko raz w dniu 18.05.2000r. zeznał o uzyskanej wiadomości od D. Z. (1), a dotyczącej kradzieży z włamaniem do Biura (...) w G., zaś później w toku dalszych czynności sądowych tylko podtrzymał odczytane mu zeznania, bez jakiegokolwiek komentarza i dodatkowych wyjaśnień;

2) co do przestępstwa kradzieży z włamaniem do sklepu (...) w G. (punkt 3 zarzutu XI części wstępnej wyroku), to nie zostali przesłuchani: ani współsprawca R. Ż., ani „nieustalony mężczyzna”, którym był P. T. (k. 3000-3001), a sąd I instancji nie dokonał w należyty sposób weryfikacji zeznań D. Z. (1) i pomówienia w tej części D. S., choć istniała możliwość przesłuchania wymienionych świadków, a także ustalenia garażu użytkowanego przez P. T., w którym rzekomo przechowywano łup przestępczy.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego D. S., na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej D. S. przez uniewinnienie go od stawianego mu zarzutu XI części opisowej wyroku;

2) ewentualnie – uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrończyni z urzędu oskarżonego H. H. (1), adw. P. D., powołując się na przepisy art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że w świetle zgromadzonych dowodów sprawstwo oskarżonego, co do zarzuczanych mu czynów, zostało udowodnione w sposób nie budzący wątpliwości;

2) obrazę przepisów postępowania, a to art. 171 § 1 k.p.k. poprzez uniemożliwienie wypowiedzenia się świadkowi D. Z. (1) w sposób swobodny oraz art. 171 § 7 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne dowody protokołów przesłuchań wymienionego świadka prowadzonych przez prokuraturę z naruszeniem jego prawa do swobody wypowiedzi, poprzez bezpośrednie kopiowanie protokołów przez prokuratora (...);

3) wymierzenie kary rażąco, niewspółmiernie surowej, nieuwzględniającej okoliczności podmiotowych, a mianowicie faktu, że oskarżony od przeszło 10 lat prowadzi ustabilizowany tryb życia, przestrzega norm porządku prawnego, a zatem stosowanie kary o charakterze izolacyjnym jest niecelowe.

W uzasadnieniu apelacji obrończyni oskarżonego H. H. (1), adw. P. D. podniosła, że zgromadzony materiał dowody nie dawał podstaw do przypisania oskarżonemu obrotu znaczną ilością środka odurzającego w postaci amfetaminy, w ilości nie mniejszej niż 800 gramów, gdyż poza przyznaniem się oskarżonego H. H. (1) jedynie w początkowej fazie śledztwa, nie zostały zgromadzone żadne inne dowody wskazujące na jego sprawstwo. Odwołując pierwotne wyjaśnienia, oskarżony podał przyczyny, dla których przyznał się do postawionego mu zarzutu przyjęcia amfetaminy w ilości 300 gram. Wówczas, dopiero po zatrzymaniu, dowiedział się o przestępczej działalności oskarżonego A. A. i potwierdzenie tego faktu, miało mu gwarantować zastosowanie wolnościowych środków zapobiegawczych, w postaci poręczenia majątkowego i zakazu opuszczania kraju. Ten fakt wydaje się być dowodem na to, że rzeczywiście oskarżony uzyskał wówczas dość łagodne potraktowanie, w związku z potwierdzeniem dość ogólnikowych informacji

dostarczonych przez świadka D. Z. (1). Natomiast inni oskarżeni oraz świadkowie nie wskazywali na oskarżonego, jako na osobę, która miała przyjmować środki odurzające w postaci amfetaminy od oskarżonego A. A. (1). Zdaniem obrońcy, sąd I instancji nie dokonał istotnego ustalenia, czy do przyjęcia amfetaminy w ilości 300 gram miało dojść jednorazowo, czy na przestrzeni pewnego okresu w różnych ilościach, a także nie zweryfikowano ustalenia czy za znaczną ilość należy również uznać 300 gram amfetaminy. Również nie zgodziła się ze stanowiskiem Sądu I Instancji, że potwierdzeniem dowodu z zeznań świadka D. Z. (1) są zeznania świadka D. G., ponieważ jako dilerów rozprowadzających narkotyki sprowadzane przez A. A. (1) wskazał on wyłącznie oskarżonych: B. B., P. P. (1) i J. G..

Obrończyni z urzędu podniosła, że ustalenia Sądu I instancji co do sposobu organizacji i przebiegu napadu rabunkowego na urząd pocztowy w Ż. opierały się na wątpliwych i niewystarczających dowodach, a mianowicie zeznaniach świadka D. Z. (1), który znał te szczegóły post factum wyłącznie z relacji A. A.. W początkowych zeznaniach świadka koronnego, uznanych przez Sąd I Instancji za najbardziej wiarygodne świadek D. Z. nie wspominał w ogóle o tym, żeby brał udział w przygotowaniach do tego napadu (k. 419-420). Dopiero na późniejszym etapie postępowania D. Z. (1) podał, że został poproszony o pomoc w napadzie przez zorganizowanie samochodu. Również niezrozumiała była „wybiórcza” szczerłość A. A. do dokonania napadu, a mianowicie wyłącznie co do etapu jego przygotowania, a nie zaś jego realizacji. Jak stwierdziła obrończyni z urzędu, ze szczególną ostrożnością należy ocenić wiarygodność zeznań świadka D. Z., jakoby miał słyszeć rozmowę A. A. (1) z H. H. (1) dotyczącą „zlecenia” temu ostatniemu kradzieży samochodu. Niemożliwe jest to, by świadek D. Z. (1) mógł słyszeć z kim rozmawia oskarżony A. A. (1) oraz by słyszał, co mówiły osoby kontaktujące się z A. A. (1), chyba, że A. A. (1) prowadził rozmowy o planowanych przestępstwach rozmawiając przez telefon w trybie głośnomówiącym. W latach 1999-2000 jakoś przekazywania głosu w telefonach komórkowych z pewnością była o wiele gorsza niż jest aktualnie. Obrończyni przywołała zeznania świadka A. S. (k. 1662), który stwierdził, że A. A. pytał go ile pieniędzy może mieć przy sobie listonosz, natomiast już po dokonaniu napadu zaprzeczył, by miał z tym coś wspólnego.

Obrończyni oskarżonego H. H. (1), adw. P. D. nie zgodziła się z oceną wiarygodności zeznań świadka koronnego D. Z. (1) składanych przed prokuratorem (...). Chociaż Sąd I instancji na k. 29 uzasadnienia wyroku stwierdził, że świadek W. K. „nie wykluczył, że mógł przy przesłuchaniu świadka D. Z. (1) sugerować się treścią wcześniejszych zeznań świadka” i zaznaczał je przygotowując się do następnych przesłuchań, to jednak takie wnioski Sądu I instancji razi znacznym uproszczeniem i jest niezgodne z zasadami racjonalnej oceny wiarygodności dowodów. Treść protokołów w sprawach: VI Ds. 46/99 (z dnia 11, 12, 19, 31 maja 2000r.), V Ds. 32/00 (z dnia 17, 18, 19 sierpnia 2000r.) oraz VI Ds. 15/00 (z dnia 29 maja 2000r. i 9 lipca 2000r.) powstała w wyniku bezpośredniego przekopiowania najwcześniejszych zeznań świadka D. Z. (1) metodą „kopiuj-wklej”, co oznacza, że nie można mówić o swobodzie wypowiedzi świadka, który godził się na takie działania prokuratury w celu uzyskania wolności i niekaralności. Takie działania są ewidentnie sprzeczne z przepisami art. 171 § 1 i 7 k.p.k. Jak stwierdziła dalej obrończyni z urzędu, wyjaśnienia podejrzanego, a po nadaniu tej osobie statusu świadka koronnego jego zeznania, należy oceniać ze szczególną ostrożnością.

Kontestując wysokość wymierzonych oskarżonemu H. H. (1) kar, jego obrończyni z urzędu, adw. P. D. podniosła, że znaczny wpływ czasu od popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów. Od tego czasu, oskarżony rzeczywiście został skazany za przestępstwo przeciwko mieniu z 2001r., zaś sprawa zakończyła się dopiero w 2013r. i za posiadanie niewielkiej ilości marihuany przed około 10 laty, co nie powinno rzutować na wymiar kary. Oskarżony aktualnie ma ustabilizowaną sytuację rodzinną oraz zawodową, ma żonę oraz dwoje małych dzieci i dla jego resocjalizacji nie wydaje się celowe stosowanie kar o charakterze izolacyjnym, lecz wystarczające jest orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrończyni z urzędu oskarżonego H. H. (1), adw. P. D. wniosła o:

- 1) uniewinnienie oskarżonego od czynu zarzucanego mu w punkcie XIII części wstępnej wyroku;
- 2) rozwiązanie orzeczenia o orzeczonej karze łącznej i zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu za czyn opisany w pkt XII części wstępnej wyroku kary pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku, z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 oraz orzeczenie kary grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując wartość jednej stawki dziennej na 30 złotych;

3) zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych, albowiem koszty te nie zostały poniesione przez oskarżonego

Ustanowiony obrońcą z wyboru przez oskarżonego H. H. (1), adv. Z. K., reprezentujący także innych oskarżonych, co do którego Sąd Apelacyjny we Wrocławiu stwierdził sprzeczność interesów i niemożność reprezentowania oskarżonego H. H. (1) (k. 14340-14342, t. 66), w sporządzonej na korzyść tego oskarżonego apelacji, powołując się na przepisy art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie:

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i dokonanie dowolnych ustaleń, bez wszechstronnej oceny tego materiału w zakresie sprawstwa oskarżonego H. H. (1) w odniesieniu do obu zarzucanych mu czynów (opisanych w pkt XII i XIII części wstępnej wyroku), bez uwzględnienia faktu, że w istocie świadek koronny D. Z. (1) nie był bezpośrednim naocznym świadkiem jakiegokolwiek przestępczego zachowania tego oskarżonego, zaś jego zeznania w odniesieniu do czynu opisanego w pkt XIII części wstępnej wyroku jakoby słyszał rozmowę telefoniczną A. A. (1) z osobą, co do której mógł tylko przypuszczać, że jest to oskarżony H. H. (1) nie mogą polegać na prawdzie z dwóch zasadniczych powodów: po pierwsze w dacie tej rozmowy oskarżonego A. A. (1) nie było w miejscu podanym przez świadka koronnego, gdyż w tym samym czasie przebywał on w towarzystwie funkcjonariuszy policji, wykonujących pracę operacyjną w innym miejscu, co jasno wynika z jego wyjaśnień, złożonych w sprawie karnej przez Sądem Okręgowym w Legnicy, sygn. akt III K 116/15 (akta te są przedmiotem wniosku dowodowego, zawartego w tej apelacji), a po wtóre jest niepodobieństwem, aby A. A. (1) w rozmowie telefonicznej zwracał się do swojego rozmówcy określając go z imienia i nazwiska, i gdyby nawet tytułował swojego rozmówcę imieniem H., to nie ma żadnej pewności, że był to właśnie oskarżony H., co w konsekwencji dyskwalifikuje zeznania świadka koronnego D. Z. (1), które tym samym nie mogą być przydatne dla dokonywania ustaleń faktycznych w zakresie czynów zarzucanych oskarżonemu H. H. (1);
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 148 § 1-4 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wskutek dokonania dowolnej i nieuzasadnionej należycie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z przekroczeniem granic ich swobodnej oceny i z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego, oparcie ustaleń na pomówieniach świadka koronnego D. Z. (1), mimo tego, że obrona wykazała nieprawidłowości związane z przeprowadzeniem tego dowodu, polegające na posługiwaniu się protokołami zeznań tego świadka, których faktycznie nie składał, gdyż protokoły były sporządzane na zasadzie „wytnij – wklej” i tym samym nie mogą stanowić dowodu w tej sprawie, co było już podnoszone przez wszystkie sądy poprzednio wyrokujące w tej sprawie, a szczególnie precyzyjnie wytknięte to zostało w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7.02.2006r. sygn. akt III K 127/02 na stronie 56 i nast. uzasadnienia tego wyroku, a nadto udowodniono w tym postępowaniu, że niepodobieństwem jest uczestnictwo tego świadka w poszczególnych przesłuchaniach (występują niezgodności pomiędzy datami przesłuchań a datami pobierania tego świadka z zakładów karnych, w których wówczas przebywał), z jednoczesnym pominięciem istotnych okoliczności podważających wartość dowodową pomówień D. Z. (1), a zwłaszcza tego, że przed sądem nie przeprowadzono bezpośrednio żadnego dowodu potwierdzającego wiarygodność tego świadka koronnego, którego sąd niesłusznie potraktował jak świadka zwykłego, czym w istotnym stopniu ograniczył oskarżonemu prawo do obrony, gdyż świadek koronny posiada w procesie przywilej w postaci zapewnienia mu niekaralności, czego nie doświadcza świadek zwykły, a nadto pominięto że D. Z. (1) dopuścił się popełnienia licznych przestępstw już po uzyskaniu statusu świadka koronnego, co zbiorczo wzięte pod uwagę powoduje, że dowód ten nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych, jako budzący poważne i nieusuwalne wątpliwości;

- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez niesłuszne oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie dowodu z informacji wszystkich zakładów karnych, w których przebywał D. Z. (1) w czasie składania zeznań w charakterze świadka koronnego, z kompletnymi wykazami wszystkich dat jego pobrań i danych jednostek zlecających pobranie w celu ich porównania z datami protokołów przesłuchań tego świadka koronnego – na okoliczność dat opuszczania przez niego zakładów karnych z precyzyjnym podaniem dat i godzin jego wyjazdów oraz dat i godzin powrotów do danego zakładu karnego, mimo uprawdopodobnienia też zawartych we wniosku dowodowym i poprzestanie na niepełnych ustaleniach w tym zakresie, mimo że istnieją podstawy do stwierdzenia istnienia większej ilości niezgodności polegających na tym, że w datach składania zeznań w innych miejscach niż dany zakład karny świadek koronny D. Z. (1) nie opuszczał zakładu karnego w którym przebywał, co zdecydowanie podważa wiarygodność czynności stwierdzonych tymi protokołami, zaś większa skala nieprawidłowości, których istnienie obrońca swoim wnioskiem zamierzał udowodnić, doprowadziłaby do całkowitej dyskwalifikacji zeznań tego świadka koronnego;
- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez pominięcie całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności i dokonanie dowolnej oceny dowodów, z przekroczeniem granic ich swobodnej oceny wskutek pominięcia, że świadek D. Z. (1) pomawiał także inne osoby, którym nie postawiono zarzutów, co powinno być powodem do rozważenia przyczyn takich decyzji oskarżyciela i ich wpływu na wiarygodność tego świadka, gdyż brak postawienia zarzutów innym pomawianym osobom musiał wynikać z uznania zeznań świadka koronnego za niewiarygodne i ujawnienie tego faktu w całości powinno mieć miejsce w tej sprawie;
- art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez pominięcie bez należytego uzasadnienia całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności i przekroczenie granic ich swobodnej oceny oraz dokonanie dowolnych ustaleń z pominięciem faktu, że brak wiarygodności świadka D. Z. (1) wynika także z faktu jego karalności za liczne przestępstwa, popełnione już po nabyciu przez niego statusu świadka koronnego, co powinno być przez sąd ocenione w aspekcie jego skłonności do braku szanowania norm prawnych;
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wskutek pominięcia, że orzeczenia zapadłe w innych sądach, w sprawach innych oskarżonych, wskazujące na niewiarygodność D. Z. (1) odnoszą się także do oskarżonego H. H. (1) skutkując tym samym, że uznanie za niewiarygodne zeznań świadka koronnego D. Z. (1) w innych sprawach może stanowić podstawę do przyjęcia jego niewiarygodności w sprawie niniejszej;
- art. 7 k.p.k., art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 148 § 2 i 3 k.p.k. przez dokonanie dowolnych ustaleń faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów na podstawie wadliwych protokołów przesłuchań świadka koronnego D. Z. (1), które nie mogą stanowić dowodów w tej sprawie, co zostało wykazane ponad wszelką wątpliwość i cytowane było przez sądy poprzednio orzekające w tej sprawie (przykładowo patrz: uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy, strona 55 i nast.);
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym przez pominięcie bez należytego uzasadnienia, że świadek koronny D. Z. (1) w przypadku ujawnienia w postępowaniu jurysdykcyjnym wskazanych w tej apelacji, nieprawidłowości, związanych ze sporządzaniem protokołów jego zeznań z postępowania przygotowawczego i zeznawaniem odmiennie, niż w postępowaniu przygotowawczym utraciłby status świadka koronnego i związane z tym przywileje, zapewniające mu niekaralność, przewidziane w art. 9 ustawy o świadku koronnym;
- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolne i nieuzasadnione przyjęcie, że wymieniona w pkt. XII części wstępnej wyroku substancja była środkiem odurzającym w postaci amfetaminy, mimo braku przeprowadzenia jakichkolwiek badań w tym zakresie, które potwierdziłyby takie ustalenie;
- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez brak wyciągnięcia stosownych wniosków z faktu, że w tej sprawie nie ujawniono jakichkolwiek dowodów rzeczowych;

- art. 391 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez bezpodstawne i nieuprawnione uznanie za odczytane przed sądem I instancji protokołów przesłuchań A. M. (1) i A. R. (M.), mimo że było możliwe przeprowadzenie tych dowodów bezpośrednio przed sądem, gdyż obrońca – żądając bezpośredniego przeprowadzenia tych dowodów – w odniesieniu do A. M. (1) wskazywał miejscowość, w której przebywa ten świadek podając, że była to mała wioska i ustalenie dokładnego adresu przez sąd, przy pomocy policji było czynnością nieskomplikowaną (w zasadzie techniczną), zaś A. R. (M.) należało ponownie wezwać, co było oczywiście możliwe, czym w konsekwencji znacznie pogorszono sytuację prawną wszystkich oskarżonych, w tym także oskarżonego H. H. (1), ograniczając mu bezpodstawnie prawo do obrony;
- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy o bezpośrednie przesłuchanie przez sądem „świadków A. M. (1) i A. R. (M.), których zeznania mogły mieć istotne znaczenie w tej sprawie i zachodziła potrzeba ich przesłuchania bezpośrednio przed sądem orzekającym w celu prawidłowej realizacji zasady bezpośredniości z uwagi na wagę ich zeznań, gdyż ich wcześniejsze przesłuchania nie usunęły istniejących wątpliwości (nie wyjaśniono m. in. znaczenia dla treści zeznań świadka A. M. (1) obietnicy nadzwyczajnego złagodzenia kary, co faktycznie nastąpiło) i tym samym ograniczono oskarżonemu H. H. (1) prawo do obrony w stopniu zbliżonym do faktycznego pozbawienia go tego prawa we wskazanym zakresie;
- art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym przez jej zastosowanie do spraw nie dotyczących przestępstw wymienionych w tym przepisie, gdyż brak jest podstaw do przyjęcia popełnienia przestępstw lub przestępstw skarbowych w zorganizowanej grupie lub związku (od tego zarzutu oskarżony był dwukrotnie uniewinniony i obecnie postępowanie w tym zakresie jest prawomocnie umorzone) oraz przepis ten nie dotyczy czynów wymienionych w punktach XII i XIII części wstępnej wyroku;
- art. 442 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez brak zastosowania się przez Sąd Okręgowy w Legnicy w toku ponownego rozpoznania tej sprawy do wskazań i zapatrywań prawnych wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2015r., sygn. akt II AKa 58/15 wskutek pominięcia w szczególności dowodu z przesłuchania bezpośrednio przez sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.), mimo wskazania przez adwokata Z. K. przybliżonego adresu świadka A. M., którego dokładne ustalenie nie powinno powodować dla sądu istotnych trudności oraz istnienia możliwości wezwania A. R. (M.), czym ograniczono oskarżonemu H. H. (1) prawo do obrony, albowiem dowody te miały istotne znaczenie dla jego sytuacji prawnej, gdyż w istocie przeprowadzenie ich mogło wpłynąć na podważenie wiarygodności świadka koronnego D. Z. (1), co w oczywisty sposób poprawiłoby sytuację prawną tego oskarżonego;
- art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 167 k.p.k. przez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej ich oceny wskutek pominięcia dowodu z akt sprawy karnej oskarżonego A. B., prowadzonej przez Sąd Okręgowy w Legnicy, sygn. akt III K 164/04, który to dowód powinien być przeprowadzony przez sąd z urzędu, albowiem w tej sprawie oskarżony A. B. był uniewinniony od zarzutu popełnienia przestępstwa bezpośrednio związanego z czynem zarzuconym oskarżonemu H. H. (1) w punkcie XIII części wstępnej wyroku, mimo że także był pomawiany przez świadka koronnego D. Z. (1);

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku, a polegał na uznaniu oskarżonego H. H. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów mimo braku dowodów na powyższe lub co najmniej istnienia poważnych wątpliwości co do jego sprawstwa, które jednoznacznie ujawniły się w trzech wyrokach uniewinniających, wydanych w tej sprawie przez Sąd Okręgowy w Legnicy oraz w wyrokach uniewinniających, wydanych przez inne sądy, w innych sprawach karnych, w których także akty oskarżenia oparte były na pomówieniach świadka koronnego D. Z. (1), a nadto nieuzasadnione było oparcie przez sąd ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego H. H. (1) na niewiarygodnym dowodzie z zeznań świadka koronnego, który bez utraty przywileju niekaralności nie mógł w postępowaniu jurysdykcyjnym zmienić swoich zeznań z postępowania przygotowawczego i którego niewiarygodność w tej sprawie została wykazana, a jego zeznania nie zostały potwierdzone innymi dowodami osobowymi lub jakimikolwiek innymi dowodami jawnymi bądź niejawnymi, a nadto udowodniono istotne wadliwości proceduralne, związane ze sposobem sporządzania protokołów

przesłuchań świadka koronnego, co zbiorczo wzięte pod uwagę uprawnia do twierdzenia, że w tej sprawie brak jest dowodów winy oskarżonego H. H. (1);

II. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu H. H. (1) wskutek jej nadmiernej surowości, polegającej na orzeczeniu kary pozbawienia wolności w wymiarze uniemożliwiającym warunkowe zawieszenie jej wykonania (2 lata i 4 miesiące) oraz wskutek braku zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, przy orzeczeniu jej w niższym wymiarze, pomimo że zachodziłyby w takiej sytuacji przesłanki przewidziane w przepisie art. 69 § 1-4 d.k.k. oraz art. 4 § 1 k.k., co w konsekwencji spowodowało, że zaskarżony wyrok jest oczywiście niesprawiedliwy w rozumieniu przepisu art. 440 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, adw. Z. K. umocowany wówczas przez oskarżonego H. H. (1) na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę wyroku sądu I instancji w odniesieniu do oskarżonego H. H. (1) przez jego uniewinnienie go od wszystkich postawionych mu zarzutów;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
- 3) ewentualnie – z ostrożności procesowej – zmianę zaskarżonego wyroku przez wydatne złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Obrońca z urzędu oskarżonego R. Ł. (1), adw. M. M. (1), powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

- 1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:
 - a) treści przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k., wynikającą z:
 - dokonania dowolnej i nieuzasadnionej należycie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego R. Ł. (1);
 - oparcia ustaleń stanu faktycznego na nienaocznych spostrzeżeniach świadka koronnego (jedynie jego wnioskowaniu i przypuszczeniu), którego zeznań nie potwierdziły inne dowody;
 - a) treści przepisów art. 7 k.p.k., art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 148 § 2 i 3 k.p.k., poprzez dokonanie ustaleń faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów na podstawie wadliwych i nierzetelnych protokołów przesłuchania świadka koronnego D. Z. (1), co zostało wytknięte przez Sądy poprzednio procedujące w sprawie, a w szczególności przez Sąd Okręgowy w Legnicy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 lutego 2006r. w sprawie o sygn. akt III K 127/02. Przy tym okoliczności tej nie można uznać, jak to uczynił Sąd I instancji, jako „częściowej zbieżności niektórych protokołów”;
 - b) treści przepisów art. 170 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 6 k.p.k., polegającą na bezpodstawnym oddaleniu wniosków dowodowych R. Ł. (1) oraz obrońcy oskarżonego P. P. (1), które Sąd powinien przeprowadzić nawet z urzędu, w przedmiocie dowodu z informacji wszystkich zakładów karnych, w których przebywał D. Z. (1) w czasie składania zeznań w charakterze świadka koronnego, zawierających kompletne wykazy dat opuszczenia przez niego każdego z tych zakładów z podaniem godzin i danych jednostki, do dyspozycji których pozostawał, oraz dat i godzin powrotów do tych zakładów karnych, na okoliczność precyzyjnego ustalenia, czy w datach przesłuchania świadka koronnego, świadek ten faktycznie przebywał w zakładzie karnym, a jeżeli tak, to w jakim, i porównania tych dat z danymi wynikającymi z protokołu przesłuchania;
 - c) treści przepisów art. 442 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez niewykonanie przez Sąd wskazań i zapatrywań prawnych, wynikających z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2015r. w sprawie o sygn.

akt II AKa 58/15, przez pominięcie w szczególności dowodu z przesłuchania bezpośrednio przed Sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.) wobec wskazanego wcześniej adresu tego świadka, którego dokładne ustalenie nie powinno powodować istotnych trudności, co skutkowało naruszeniem praw do obrony oskarżonego R. Ł. (1), wobec faktu, iż przeprowadzenie tego dowodu mogło wpłynąć na podważenie wiarygodności świadka koronnego;

1) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegał na uznaniu oskarżonego R. Ł. (1) za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w pkt XIX części skazującej wyroku, mimo braku dowodów na udział tych oskarżonych w przypisanych im czynach i poważne wątpliwości co do ich sprawstwa, które to wątpliwości ujawniły się w szczególności w trzech wyrokach uniewinniających obu oskarżonych oraz istnieniu prawomocnych orzeczeń innych Sądów, w których to podważono wiarygodność świadka koronnego D. Z. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z urzędu oskarżonego R. Ł. (1) wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu;
- 2) ewentualnie – uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Oskarżony R. Ł. (1), w osobistym piśmie procesowym zatytułowanym „apelacja” zaskarżonemu wyrokowi zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, a mających wpływ na treść wyroku przez ustalenie na podstawie nieprawidłowej oceny dowodów, że oskarżony R. Ł. (1) dokonał zarzuconego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Oskarżony R. Ł. zakwestionował prawidłowość ustaleń Sądu Okręgowego o treści: „W odniesieniu do zbieżności treści niektórych protokołów przesłuchania D. Z. (1) złożył oświadczenie prokurator (...), który przesłuchiwał świadka. Nie wykluczył on, że mógł przy spisywaniu protokołów z przesłuchania D. Z. (1) sugerować się treścią wcześniejszych zeznań świadka, jak stwierdził zaznaczał je przygotowując się do następnych przesłuchań. Starał się, o ile świadek zeznawał tak samo, podyktować identyczną treść, aby wyeliminować możliwość zakwestionowania tych zeznań w przyszłości. Co do dat przesłuchania D. Z. (1) analiza czynności przeprowadzonych z jego udziałem świadka wskazuje, że czynności te były w części pozorowane w celu zapewnienia mu bezpieczeństwa. Wskazuje na to jednoznacznie choćby pismo prokuratora (...) z dnia 17 sierpnia 2000r. do Dyrektora Aresztu Śledczego w B., z którego wynika, że przetransportowanie D. Z. (1) do tego aresztu było czynnością pozorowaną, a w rzeczywistości tam on nie przebywał. W tej sytuacji nie można wykluczyć, że z tych samych przyczyn dotyczących zapewnienia świadkowi bezpieczeństwa, nie odnotowywano każdego jego pobrania na przesłuchanie. Takie postępowanie nie znajduje uregulowania w procedurze karnej i niewątpliwie może obecnie budzić wątpliwości co do jego zasadności i sensowności. Podobnie rzecz się ma z wyżej wskazywaną kwestią powtarzania części protokołów przez prokuratora (...)”. Podniósł, że takie ustalenia wskazują na znamiona czynu opisanego w art. 231 § 1 k.k. (nadużycie uprawnień przez funkcjonariusza publicznego) oraz art. 235 k.k., co jednoznacznie wskazuje, że w procesie popełniono przestępstwo przeciwko wymiarowi sprawiedliwości. Sąd I instancji bezzasadnie zaakceptował rażące naruszenie prawa procesowego (art. 148 § 3 k.p.k. i art. 174 k.p.k.) przez prokuratora W. K. i uznał za usprawiedliwione łamanie prawa podyktowane stosowaniem ustawy o świadku koronnym. Mimo tego, że instytucja świadka koronnego była nowa w polskim procesie karnym, prokurator (...) – jako doświadczony prawnik – z pewnością przed wejściem w życie ustawy o świadku koronnym przechodził szkolenie i miał wiedzę o jej stosowaniu, w tym o ochronie świadka koronnego na podstawie art. 18 tej ustawy.

W uzasadnieniu osobistej „apelacji” oskarżony R. Ł. (1) podniósł, że był trzykrotnie uniewinniony we wcześniejszych procesach przed Sądem Okręgowym w Legnicy, a przeciwko uznaniu za wiarygodne zeznań obciążającego go świadka koronnego D. Z. (1) przemawiają następujące dowody:

- 1) protokół przesłuchania świadka D. Z. przez nadkom. D. K. (Wydz. XXII CBS we W.) z dnia 9 lipca 2001r., które miało miejsce od godz. 18.00 do godz. 19.00 (k. 367-369, t. 2);

2) protokół przesłuchania świadka D. Z. przez prok. W. K. (3) w Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu, które miało miejsce w dniu 9 lipca 2001r. od godz. 18.00 do godz. 18.30;

co wskazuje, że świadek D. Z. (1) tego samego dnia i w tym samym czasie złożył zeznania w różnych miejscach i przed różnymi osobami. Co więcej, podczas składania zeznań świadek D. K. kategorycznie wykluczył, aby w dniu 9 lipca 2001r. w godz. 18.00-19.00 świadek koronny D. Z. (1) mógł przebywać w budynku Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu i składać tam zeznania przed prokuratorem (...).

Następnie oskarżony R. Ł. (1) stwierdził, że w dniu 17 sierpnia 2000r. w godz. 14.00-14.45 świadek D. Z. przebywał w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze w sprawie nadania mu statusu świadka koronnego (k. 5695, t. 26), natomiast także w dniu 17 sierpnia 2000r. od godz. 15.15 do godz. 22.00 miał składać zeznania przed prokuratorem W. K. w siedzibie Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu (k. 70-178). Budzi to wątpliwości, gdyż nie jest możliwe taki szybki przejazd z J. do W..

Oskarżony R. Ł. (1) wskazał szereg okoliczności wykluczających wiarygodność świadka koronnego D. Z. (1):

1) pomógł sędziemu Sądu Rejonowego w Głogowie i prokuratora Prokuratury Rejonowej w Głogowie o przyjęcie korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie od ścigania, a weryfikacja organów ścigania wykazała, że pomówienie było bezzasadne;

2) pomógł policjantów z KPP w G. (Z., R. i L.) o współpracę z zorganizowaną grupą przestępczą w zamian za korzyści majątkowe, a weryfikacja organów ścigania wykazała, że pomówienie było bezzasadne;

3) pomógł M. R. (1) o dokonanie włamania do mieszkania na terenie G., a organy ścigania ustaliły, że w czasie rzekomego przestępstwa M. R. przebywał w zakładzie karnym;

4) pomógł A. A. (1), Ż. i dwie inne osoby o włamanie do hali targowej w G., a organy ścigania ustaliły, że włamania takiego nie było;

5) pomógł oskarżonego R. Ł. (1) o zorganizowanie napadu na kasjerkę (...) w P., jednak na etapie wstępnej weryfikacji organy ścigania ustaliły, że w czasie rzekomego przestępstwa oskarżony R. Ł. (1) przebywał w areszcie;

6) pomógł 4 osoby ze Z. o dokonanie zabójstwa na osobie C., jednak organy ścigania nie znalazły podstaw do wszczęcia śledztwa przeciwko pomówionym osobom;

7) w trakcie procesu sądowego ujawniono i wykazano, że świadek koronny D. Z. był organizatorem i zleceniodawcą zabójstwa W. M. z zleceniodawcą zabójstwa obywatela Libanu w czeskiej P. i powyższe fakty D. Z. zataił ubiegając się o status świadka koronnego;

8) w aktach procesu karnego znajdują się inne dokumenty co do przestępstw, które organy ścigania zweryfikowały jako niezaisnialne.

Oskarżony R. Ł. (1) podkreślił, że w zarzucanym mu okresie nie dokonał przestępstwa, gdyż w dniu 16 sierpnia 1998r. uległ poważnemu wypadkowi drogowemu, w wyniku którego doznał kompresyjnego złamania kręgosłupa i do połowy lutego 1999r. był całkowicie unieruchomiony przez opatrunek gipsowy wykluczający możliwość poruszania się w jakikolwiek sposób. Po zdjęciu opatrunku gipsowego założono mu gorset ortopedyczny umożliwiający poruszanie się przy pomocy osoby towarzyszącej.

Oskarżony dołączył do swojej „apelacji” pisma Biura Kontroli i Audytu Wewnętrznej Wydziału Skarg i Wniosków Ministerstwa Sprawiedliwości, Prokuratury Regionalnej we Wrocławiu i Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu (k. 14260, 14261, 14262, t. 65) przekazujące Prokuraturze Rejonowej dla Wrocławia – Starego Miasta zawiadomienie o przestępstwie złożone przez oskarżonego R. Ł. (1) w sprawie 2 Ds.18/11, w której pierwotnie zapadło postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania, celem ponownego rozważenia stawianych zarzutów.

Podnosząc powyższe zarzuty i argumenty oskarżony R. Ł. (1) wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od dokonania przypisanego mu czynu;
- 2) ewentualnie – uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi Okręgowemu w Legnicy;
- 3) rozpoznanie osobistej „apelacji” oskarżonego równolegle do apelacji jego obrońcy, albowiem korzysta z niezbywalnego prawa do obrony opisanego w art. 6 k.p.k. i art. 6 pkt 3 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka i art. 42 Konstytucji RP.

Obrońca z urzędu oskarżonego M. T. (1), adw. M. M. (1), powołując się na przepisy art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie:

- a) treści przepisów art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k., wynikającą z:
 - dokonania dowolnej i nieuzasadnionej należycie oceny materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego M. T. (1);
 - oparcia ustaleń stanu faktycznego na nienaocznych spostrzeżeniach świadka koronnego (jedynie jego wnioskowaniu i przypuszczeniu), którego zeznań nie potwierdziły innego dowody;

a) treści przepisów art. 7 k.p.k., art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 148 § 2 i 3 k.p.k., poprzez dokonanie ustaleń faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów na podstawie wadliwych i nierzetelnych protokołów przesłuchania świadka koronnego D. Z. (1), co zostało wytknięte przez Sądy poprzednio procedujące w sprawie, a w szczególności przez Sąd Okręgowy w Legnicy w uzasadnieniu wyroku z dnia 7 lutego 2006r. w sprawie o sygn. akt III K 127/O2. Przy tym okoliczności tej nie można uznać, jak to uczynił Sąd I instancji, jako „częściowej zbieżności niektórych protokołów”;

b) treści przepisów art. 170 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 6 k.p.k., polegającą na bezpodstawnym oddaleniu wniosków dowodowych R. Ł. (1) oraz obrońcy oskarżonego P. P. (1), które Sąd powinien przeprowadzić nawet z urzędu, w przedmiocie dowodu z informacji wszystkich zakładów karnych, w których przebywał D. Z. (1) w czasie składania zeznań w charakterze świadka koronnego, zawierających kompletne wykazy dat opuszczenia przez niego każdego z tych zakładów z podaniem godzin i danych jednostki, do dyspozycji których pozostawał, oraz dat i godzin powrotów do tych zakładów karnych, na okoliczność precyzyjnego ustalenia, czy w datach przesłuchania świadka koronnego, świadek ten faktycznie przebywał w zakładzie karnym, a jeżeli tak, to w jakim, i porównania tych dat z danymi wynikającymi z protokołu przesłuchania;

2) treści przepisów art. 442 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez niewykonanie przez Sąd wskazań i zapatrywań prawnych, wynikających z uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2015r. w sprawie o sygn. akt II AKa 58/15, przez pominięcie w szczególności dowodu z przesłuchania bezpośrednio przed Sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.) wobec wskazanego wcześniej adresu tego świadka, którego dokładne ustalenie nie powinno powodować istotnych trudności, co skutkowało naruszeniem praw do obrony oskarżonego M. T. (1), wobec faktu, iż przeprowadzenie tego dowodu mogło wpłynąć na podważenie wiarygodności świadka koronnego;

3) błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegał na uznaniu oskarżonego M. T. (1) za winnego popełnienia czynu przypisanego mu w pkt XX części skazującej wyroku, mimo braku dowodów na udział tych oskarżonych w przypisanych im czynach i poważne wątpliwości co do ich sprawstwa, które to wątpliwości ujawniły się w szczególności w trzech wyrokach uniewinniających obu oskarżonych oraz istnieniu prawomocnych orzeczeń innych Sądów, w których to podważono wiarygodność świadka koronnego D. Z. (1).

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z urzędu oskarżonego M. T. (1) wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanego mu czynu;
- 1) ewentualnie – uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca z wyboru oskarżonego M. T. (1), adw. Z. K., powołując się na przepisy art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie naruszenie:

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. wskutek dokonania dowolnej i nieuzasadnionej należytej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów i z pominięciem dowodów korzystnych dla oskarżonego M. T. (1), oparcie ustaleń na nie będących w całości naoczными spostrzeżeniami pomówieniach świadka koronnego D. Z. (1), którego zeznań nie potwierdziły inne dowody i mimo tego, że wykazane zostały nieprawidłowości związane z przeprowadzeniem tego dowodu, polegające na sporządzaniu wadliwych i nierzetelnych protokołów z zeznań tego świadka koronnego, co było podnoszone przez wszystkie sądy poprzednio wyrokujące w tej sprawie, a szczególnie wytknięto je w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7.02.2006r., sygn. akt III K 127/02 na stronach 56 i 57, czego w żadnym razie nie można uznać – jak to uczynił sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (vide: str. 29 uzasadnienia) – jako „częściowej zbieżności niektórych protokołów”, gdyż w istocie było to tworzenie protokołów zeznań niezłożonych przez tego świadka koronnego, a nadto pominięto, że udowodniono w tym postępowaniu, iż jest niepodobieństwem uczestnictwo tego świadka w poszczególnych przesłuchaniach (występują bowiem niezgodności pomiędzy datami przesłuchań a datami pobierania tego świadka z zakładów karnych), z nieuprawnioną argumentacją, że mogła to być metoda służąca utajnieniu tożsamości świadka koronnego, mimo że żadna ze stron procesu tak nie twierdziła, z jednoczesnym pominięciem istotnych okoliczności podważających wartość dowodową pomówień D. Z. (1), a zwłaszcza tego, że przed sądem nie przeprowadzono w zakresie dotyczącym M. T. (1) bezpośrednio żadnego dowodu potwierdzającego wiarygodność tego świadka koronnego (żaden z dowodów osobowych cytowanych na stronach 32-35 uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie stanowi potwierdzenia wiarygodności świadka koronnego D. Z. (1)), którego sąd niesłusznie potraktował jak świadka zwykłego, czym w istotnym stopniu ograniczył oskarżonemu prawo do obrony, gdyż świadek koronny posiada w procesie przywilej zapewniający mu niekaralności, czego nie posiada świadek zwykły, a nadto pominięto że D. Z. (1) dopuścił się także popełnienia innych przestępstw już po uzyskaniu statusu świadka koronnego, co zbiorczo wzięte pod uwagę powoduje, że dowód ten nie może stanowić podstawy ustaleń faktycznych, jako budzący poważne i nieusuwalne wątpliwości, które należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego;
- art. 170 § 1 i 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez niesłuszne oddalenie wniosków dowodowych oskarżonego R. Ł. (1) oraz obrońcy oskarżonego P. P. (1), które powinien przeprowadzić nawet z urzędu, o dopuszczenie dowodu z informacji wszystkich zakładów karnych, w których przebywał D. Z. (1) w czasie składania zeznań w charakterze świadka koronnego, zawierających kompletne wykazy dat opuszczania przez niego danego zakładu karnego, z podaniem godzin i danych jednostki pobierającej go, na okoliczność precyzyjnego ustalenia dat opuszczania przez niego zakładów karnych z podaniem dat i godzin jego wyjazdów oraz dat i godzin powrotów do danego zakładu karnego, mimo uprawdopodobnienia też zawartych we wnioskach dowodowych i poprzestanie na niepełnych ustaleniach w tym zakresie, mimo że istnieją podstawy do stwierdzenia istotnych niezgodności polegających na tym, że w datach składania zeznań w innych miejscach niż dany zakład karny świadek koronny D. Z. (1) nie opuszczał zakładu karnego w którym przebywał, co zdecydowanie podważa wiarygodność czynności stwierdzonych tymi protokołami i co wprawdzie sąd częściowo dostrzegł, ale nie uwzględnił jednak wszystkich takich przypadków, zmniejszając tym samym skalę problemu, zaś przyjęta koncepcja sądu I instancji sprowadzająca się do tezy, że mogła to być metoda służąca utajnieniu tożsamości tego

świadka jest nieuprawniona i całkowicie dowolna, gdyż takich twierdzeń nie podnosił w procesie nikt, nawet oskarżyciel publiczny;

- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez pominięcie całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności i dokonanie dowolnej oceny dowodów, z przekroczeniem granic ich swobodnej oceny wskutek pominięcia, że świadek D. Z. (1) pomawiał także inne osoby, którym bez wyjaśnienia takiego stanowiska nie postawiono żadnych zarzutów, co powinno być powodem do rozważenia przyczyn takich decyzji oskarżyciela i wpływu tych okoliczności na wiarygodność tego świadka;
- art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez pominięcie całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności z przekroczeniem granic ich swobodnej oceny i dokonanie dowolnych ustaleń z pominięciem faktu, że brak wiarygodności świadka koronnego D. Z. (1) wynika także z faktu jego karalności po nabyciu przez niego statusu świadka koronnego za czyny popełnione po tej dacie, co świadczy o jego niepoprawności, a w konsekwencji powinno być przez sąd ocenione w aspekcie jego niewiarygodności;
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów wskutek pominięcia, że istnienie prawomocnych wyroków uniewinniających, zapadłych w sprawach innych oskarżonych, którym postawiono zarzuty także na podstawie pomówień D. Z. (1) i w których wiarygodność tego świadka koronnego została zakwestionowana, odnoszą się także do oskarżonego M. T. (1) skutkując tym samym, że niewiarygodne zeznania świadka koronnego D. Z. (1) dotyczące innych osób nie mogą stanowić podstawy ustaleń faktycznych także w zakresie dotyczącym M. T. (1);
- art. 7 k.p.k., art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 148 § 2 i 3 k.p.k. przez dowolne dokonanie ustaleń faktycznych z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów na podstawie wadliwych protokołów przesłuchań świadka koronnego D. Z. (1), przy braku uznania za podważające wiarygodność tego świadka stwierdzonych nieprawidłowości przy sporządzaniu tych protokołów, co zostało wykazane i cytowane było przez sądy poprzednio orzekające w tej sprawie (vide zwłaszcza: uzasadnienie wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 lutego 2006r., strona 55 i nast.);
- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 i 2 k.p.k. i art. 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 9 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym przez dowolne pominięcie bez należytego uzasadnienia faktu, że świadek koronny D. Z. (1) w przypadku ujawnienia w postępowaniu jurysdykcyjnym wskazanych w tej apelacji nieprawidłowości, związanych ze sposobem sporządzania protokołów jego zeznań z postępowania przygotowawczego i zeznawania odmiennie, niż w postępowaniu przygotowawczym utraciłby status świadka koronnego i związany z tym przywilej niekaralności, określony w przepisie art. 9 ustawy o świadku koronnym;
- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolne i nieuzasadnione należycie przyjęcie, że wymienione w pkt XV części wstępnej wyroku substancje były kokainą i amfetaminą, mimo braku przeprowadzenia jakichkolwiek badań chemicznych w tym zakresie, które potwierdzałyby takie ustalenia;
- art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolny brak wyciągnięcia wniosków z faktu, że w tej sprawie nie ujawniono jakichkolwiek dowodów rzeczowych;
- art. 391 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez bezpodstawne i nieuprawnione uznanie za odczytane przed sądem I instancji protokołów przesłuchań A. M. (1) i A. R. (M.), mimo że było możliwe przeprowadzenie tych dowodów bezpośrednio przed sądem, czego żądał obrońca innego oskarżonego (P. P. (1)) wskazując nawet miejscowość, w której przebywa świadek A. M. (1) i ustalenie tego adresu przez sąd, przy pomocy policji było czynnością nieskomplikowaną (w zasadzie techniczną), czym znacznie pogorszono sytuację prawną także oskarżonego M. T. (1), ograniczając mu niesłusznie prawo do obrony, gdyż bezpośrednio przeprowadzenie tych dowodów przed sądem I instancji mogło by przyczynić się do podważenia wiarygodności świadka koronnego D. Z. (1), co miałooby oczywiste znaczenie dla sytuacji prawnej oskarżonego M. T. (1);

- art. 7 k.p.k. przez dowolne przyjęcie, że świadek A. M. (1) potwierdzał kiedykolwiek zeznania świadka koronnego D. Z. (1) w zakresie dotyczącym M. T. (1);
- art. 170 § 1 i 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy innego oskarżonego (P. P. (1)) o bezpośrednie przesłuchanie przez sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.), mimo że nie pomawiali oskarżonego M. T. (1), ale których zeznania mogły mieć znaczenie w tej sprawie także w odniesieniu do niego, gdyż podważenie wiarygodności D. Z. (1) było także w jego interesie procesowym i zachodziła tym samym potrzeba ich przesłuchania bezpośrednio przed sądem orzekającym w celu prawidłowej realizacji zasady bezpośredniości, zwłaszcza że nie wyjaśniono znaczenia dla treści zeznań świadka A. M. obietnicy nadzwyczajnego złagodzenia kary, co faktycznie nastąpiło i tym samym ograniczono oskarżonemu prawo do obrony;
- art. 1 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym przez jej zastosowanie do sprawy nie dotyczącej przestępstw wymienionych w tym przepisie (vide: czyn wymieniony w pkt XV części wstępnej wyroku, którego popełnienie zarzucono oskarżonemu M. T. (1)), przy braku podstaw do przyjęcia popełnienia przestępstw lub przestępstw skarbowych w zorganizowanej grupie lub związku (od tego zarzutu oskarżony był dotychczas uniewinniany i obecnie postępowanie w tym zakresie jest prawomocnie umorzona);
- art. 442 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez brak zastosowania się przez sąd do wskazań i zapatrywań prawnych wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2015r., sygn. akt II AKa 58/15 przez pominięcie w szczególności dowodu z przesłuchania bezpośrednio przez sądem świadków A. M. (1) i A. R. (M.), mimo wskazania przez adwokata Z. K. przybliżonego adresu świadka A. M., którego dokładne ustalenie nie powinno powodować dla sądu istotnych trudności, czym ograniczono oskarżonemu M. T. (1) prawo do obrony, albowiem dowód ten miał znaczenie także i dla jego sytuacji prawnej, gdyż w istocie jego przeprowadzenie mogło wpłynąć na podważenie wiarygodności świadka koronnego D. Z. (1);

I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego wyroku, a polegał na uznaniu oskarżonego, M. T. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów wymienionych w pkt XV części wstępnej wyroku, mimo braku dowodów na powyższe i poważnych wątpliwości co do jego sprawstwa, które jednoznacznie ujawniły się we wszystkich trzech wyrokach uniewinniających, wydanych w tej sprawie przez Sąd Okręgowy w Legnicy oraz istnieniu prawomocnych orzeczeń innych sądów, w których podważono wiarygodność świadka koronnego D. Z. (1), a nadto nieuzasadnione było oparcie przez sąd I instancji ustaleń w zakresie sprawstwa tego oskarżonego na niewiarygodnym dowodzie z zeznań tego świadka koronnego, przy czym oczywistym jest, że świadek ten nie mógł w postępowaniu jurysdykcyjnym zeznawać odmiennie aniżeli w postępowaniu przygotowawczym, gdyż groziłoby mu to utratą statusu świadka koronnego i tym samym przywileju niekaralności, przewidzianego w art. 9 ustawy o świadku koronnym, a nadto jego zeznania nie zostały potwierdzone innymi wiarygodnymi dowodami osobowymi, przeprowadzonymi bezpośrednio przed sądem orzekającym, mimo stosownych wniosków w tym zakresie, których sąd I instancji bezpodstawnie nie uwzględnił, ani też innymi dowodami (w odniesieniu do oskarżonego M. T. (1) zeznań D. Z. (1) nie potwierdza żaden inny dowód);

II. rażąco niewspółmierność kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu M. T. (1) wskutek jej nadmiernej surowości, polegającej na orzeczeniu kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, mimo, że zachodziły przesłanki przewidziane w przepisie art. 69 § 1-4 d.k.k. oraz art. 4 § 1 k.k., co w konsekwencji spowodowało, że zaskarżony wyrok jest oczywiście niesprawiedliwy w rozumieniu przepisu art. 440 k.p.k.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego M. T. (1), adw. Z. K. na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę wyroku sądu I instancji w odniesieniu do oskarżonego M. T. (1) przez jego uniewinnienie;
- 2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;

3) ewentualnie – znaczne złagodzenie orzeczonej kary oraz odstąpienie od orzekania kary bezwzględnej pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 8 grudnia 2016r. sygn. akt III K – 50/15 (k. 13953-13957, 13960-13961, 14036-14060, t. 64 akt sprawy) uprawomocnił się natomiast w stosunku do oskarżonego **J. G.** ponieważ żadna ze stron procesowych nie wniosła od niego środków odwoławczych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

I. Przeprowadzając kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku, wobec wielości zapadłych w tej sprawie wyroków sądów obu instancji, wiążących się z uchyleniem orzeczeń sądów I instancji i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania, w pierwszej kolejności z urzędu poddano kontroli instancyjnej kwestię zaistnienia bezwzględnych przyczyn odwoławczych z art. 439 § 1 k.p.k. (w szczególności stwierdzając, że orzeczenia wydawały w obu instancjach sądy w różnych składach orzekających) i ustalono, że w kolejno zapadłych orzeczeniach zostały rozpoznane wszystkie zarzuty postawione oskarżonemu w akcie oskarżenia. Ponadto stwierdzono, że w zaskarżonym wyroku nie doszło do obrazu bezpośredniego i pośredniego zakazu reformationis in peius z art. 434 § 1 k.p.k. oraz z art. 443 k.p.k.

Pierwszymi chronologicznie orzeczeniami zapadłymi w odniesieniu do oskarżonych występujących w tej sprawie, był wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 lutego 2006r. sygn. akt III K – 127/02 (k. 8487-8500, t. 38 akt sprawy; k. 8831-8878, t. 39 akt sprawy) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 stycznia 2007r. sygn. akt II AKa – 295/06 (k. 9291-9292, 9293-9320, t. 41 akt sprawy). Wobec zarzutów postawionych oskarżonemu występującym w niniejszej sprawie, wspomnianymi wyrokami orzeczono następująco:

1) co do oskarżonego B. B., to:

a) uniewinniono go od zarzutów z punktów: XXV, XXVI, XXVII i XXVIII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

b) oskarżony B. B. został uznany prawomocnie za winnego przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (zarzut XXIX aktu oskarżenia) i na podstawie art. 279 § 1 k w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu za nie karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2007r. sygn. akt II AKa – 295/06 (k. 9291-9292, 9293-9320, t. 41 akt sprawy) Sąd Apelacyjny we Wrocławiu utrzymał w mocy orzeczenie skazujące oskarżonego B. B. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (zarzut XXIX aktu oskarżenia), zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 28.11.2001r. do dnia 25.06.2002r.;

2) co do oskarżonego P. P. (1), to:

a) uniewinniono go od zarzutów z punktów: XXXIV, XXXV i XXXVI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

b) oskarżony P. P. (1) został uznany za winnego przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. (zarzut XXXVII aktu oskarżenia) i na podstawie art. 279 § 1 k wymierzono mu za nie karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, jednak w wyniku apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenie w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

3) co do oskarżonego M. B. (1), to: uniewinniono go od zarzutu z punktu XLV aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenie w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

4) co do oskarżonego M. W., to: uniewinniono go od zarzutu z punktu XLVI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenie w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

5) co do oskarżonego J. G., to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: XLVII i XLVIII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

6) co do oskarżonego D. S., to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: L i LI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

7) co do oskarżonego H. H. (1), to:

a) uniewinniono go od zarzutów z punktów: LII i LIV aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

b) oskarżony H. H. (1) został uznany za winnego czynu zarzucanego w punkcie LIII aktu oskarżenia z tym ustaleniem, że przyjął celem dalszej odsprzedaży od A. A. (1) nie mniej niż 300 gram, amfetaminy, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 100 (stu) stawek dziennych grzywny w wysokości po 50 (pięćdziesiąt) złotych, jednak w wyniku apelacji prokuratora co do winy – na niekorzyść oskarżonego oraz apelacji obrońcy oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenie w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

8) co do oskarżonego R. Ł. (1), to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: LV i LVI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

9) co do oskarżonego M. T. (1), to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: LVII i LVIII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Kolejnymi chronologicznie orzeczeniami zapadłymi w odniesieniu do oskarżonych występujących w tej sprawie, był wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 27 lutego 2009r. sygn. akt III K – 28/07 (k. 10901-10907, 10939-10970, t. 49 akt sprawy) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 lipca 2009r. sygn. akt II AKa – 179/09 (k. 11124-11125, 11126-11146, t. 50 akt sprawy). Wobec zarzutów postawionych oskarżonym występującym w niniejszej sprawie, wspomnianymi wyrokami orzeczono następująco:

1) co do oskarżonego B. B., to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: XXV, XXVI, XXVII i XXVIII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

2) co do oskarżonego M. B. (1), to: uniewinniono go od zarzutu z punktu XLV aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenie w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

3) co do oskarżonego M. W., to: uniewinniono go od zarzutu z punktu XLVI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenie w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

4) co do oskarżonego J. G., to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: XLVII i XLVIII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

5) co do oskarżonego D. S., to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: L i LI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

6) co do oskarżonego H. H. (1), to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: LII, LIII i LIV aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

7) co do oskarżonego R. Ł. (1), to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: LV i LVI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

8) co do oskarżonego M. T. (1), to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: LVII i LVIII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Następnymi chronologicznie orzeczeniami zapadłymi w odniesieniu do oskarżonych występujących w tej sprawie, był wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 listopada 2014r. sygn. akt III K – 121/09 (k. 13226-13233, 13264-13287, t. 60 akt sprawy) oraz wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2015r. sygn. akt II AKa – 58/15 (k. 13437-13438, 13439-13459, t. 61 akt sprawy). Wobec zarzutów postawionych oskarżonym występującym w niniejszej sprawie, wspomnianymi wyrokami orzeczono następująco:

1) co do oskarżonego B. B., to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: XXV, XXVI, XXVII i XXVIII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

2) co do oskarżonego P. P. (1), to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: zarzutów z punktów: XXXIV, XXXV, XXXVI i XXXVII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

3) co do oskarżonego M. B. (1), to: uniewinniono go od zarzutu z punktu XLV aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenie w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

4) co do oskarżonego M. W., to: uniewinniono go od zarzutu z punktu XLVI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenie w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

5) co do oskarżonego J. G., to:

a) uniewinniono go od zarzutu z punktu XLVII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

b) co do zarzutu z punktu XLVIII, oskarżonego J. G. uznano za winnego tego, że w sierpniu – wrześniu 1998r. w G., wbrew przepisom ustawy, posiadał w znacznej ilości nie mniej jak około 20 gram amfetaminy, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie tego przepisu wymierzono mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, jednak

w wyniku apelacji prokuratora co do winy – na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

1) co do oskarżonego D. S., to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: L i LI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

2) co do oskarżonego H. H. (1), to:

a) uniewinniono go od zarzutów z punktów: LII i LIV aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

b) co do zarzutu z punktu LIII aktu oskarżenia, oskarżony H. H. (1) został uznany za winnego tego, że w 1999r. w G. i L., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wziął udział w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci amfetaminy w ten sposób, że przyjął celem dalszego udzielenia innym od A. A. (1) łącznie nie mniej niż 300 gram amfetaminy, tj. przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 56 ust. 3 tej ustawy wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, jednak w wyniku apelacji prokuratora co do winy – na niekorzyść oskarżonego, wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenie w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

3) co do oskarżonego R. Ł. (1), to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: LV i LVI aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;

4) co do oskarżonego M. T. (1), to: uniewinniono go od zarzutów z punktów: LVII i LVIII aktu oskarżenia, jednak w wyniku apelacji prokuratora wyrokiem sądu odwoławczego uchylono orzeczenia w tym zakresie i przekazano sprawę do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Jak już wyżej wskazano, co do części zarzutów stawianych wymienionym oskarżonym, postępowanie wobec nich umorzono prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 23 września 2015r. sygn. akt III K – 50/15 (k. 13538-13540, t. 62 akt sprawy), na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 1 pkt 3 k.k. i art. 102 k.k., z powodu przedawnienia karalności. Chodziło o zarzuty stawiane następującym oskarżonym:

1) B. B. o to, że: w okresie od sierpnia 1998r. do października 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut XXV aktu oskarżenia);

2) P. P. (1) o to, że: w okresie od grudnia 1998r. do października 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut XXXIV aktu oskarżenia);

3) J. G. o to, że: w okresie od sierpnia 1998r. do października 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut XLVII aktu oskarżenia);

4) H. H. (1) o to, że: w okresie od sierpnia 1998r. do października 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami

odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut LII aktu oskarżenia);

5) R. Ł. (1) o to, że: w okresie od sierpnia 1998r. do maja 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut LV aktu oskarżenia);

6) M. T. (1) o to, że: w okresie od grudnia 1998r. do kwietnia 1999r. w G., L. i innych miejscowościach, brał udział w zorganizowanej grupie o charakterze zbrojnym, kierowanej przez A. A. (1), mającej na celu nielegalny handel środkami odurzającymi i bronią palną, popełnianie napadów rabunkowych, kradzieży z włamaniem i innych przestępstw, tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 i 2 k.k. (zarzut LVII aktu oskarżenia).

Wobec prawomocności zapadłych w tym zakresie rozstrzygnięć, nie ma podstaw, aby w uzasadnieniu niniejszego wyroku odnosić się do prawidłowości zapadłych w tym zakresie orzeczeń.

II. Ponieważ apelacje wniesione na korzyść oskarżonych przez ich obrońców, koncentrowały się na zarzutach obrazy przez Sąd I instancji przepisów procesowych, związanych ze sposobem przeprowadzenia postępowania dowodowego, następnie oceny wiarygodności przedstawionych dowodów, wreszcie podnosiły wadliwość uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy, jak również koncentrowały się na błędnych ustaleniach faktycznych, które doprowadziły do skazania wszystkich oskarżonych za zarzucane im przestępstwa, w pierwszej kolejności należy poczynić szereg uwag natury podstawowej, co do sposobu i prawidłowości przeprowadzenia procesu sądowego przez Sąd Okręgowy w Legnicy. Uwagi te obejmą także zarzuty obrazy prawa procesowego i błędów w ustaleniach faktycznych podniesione w apelacji Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu, kwestionującego niewinnienie oskarżonych: B. B. i D. S. od popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w punktach: II, III i X części wstępnej wyroku (czyli zarzutów: XXVII, XXVIII i L aktu oskarżenia).

Wbrew wywodom zawartym w apelacjach obrońców wszystkich oskarżonych, a także wbrew apelacji prokuratora w części kwestionującej niewinnienie oskarżonych: B. B. i D. S. od popełnienia zarzucanych im czynów opisanych w punktach: II, III i X części wstępnej wyroku (czyli zarzutów: XXVII, XXVIII i L aktu oskarżenia), orzekając w niniejszej sprawie – już po raz czwarty – Sąd Okręgowy w Legnicy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i z niezbędną wnikliwością. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu przestępstwa, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Przeprowadzone w taki sposób postępowanie dowodowe w sposób drobiazgowy wyjaśniło istotne dla rozstrzygnięcia okoliczności przestępstw przypisanych ostatecznie oskarżonym: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1). Pozwoliło także na niewinnienie oskarżonych: B. B. i D. S. od zarzutów opisanych w punktach: II, III i X części wstępnej wyroku (czyli zarzutów: XXVII, XXVIII i L aktu oskarżenia).

Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawał Sądowi Okręgowemu w Legnicy zebrany materiał dowodowy, a mianowicie:

1) **w odniesieniu do zarzutów kradzieży z włamaniem postawionych w akcie oskarżenia oskarżonym: B. B., P. P. (1) i D. S., następujące dowody:**

a) **w zakresie włamania do sklepu (...) w L. przy ul. (...) dokonanego w nocy z 19 na 20 listopada 1997r.:** akta umorzonego postępowania 1 Ds. 1911/97 Prokuratury Rejonowej w Lubinie (k. 2234-2267, t. 11);

b) **w zakresie włamania do sklepu „(...)” w J. przy ul. (...) dokonanego w dniu 21 grudnia 1997r.** : materiały zawarte w aktach umorzonego postępowania Ds. 1272/97 Prokuratury Rejonowej w Jarocinie (k. 2149-2228, t. 11);

c) **w zakresie włamania do Sklepu Sportowego w L. przy ul. (...) dokonanego w dniu 29 marca 1998r.** : materiały zawarte w aktach umorzonego postępowania Prokuratury Rejonowej w Lubinie 1 Ds. 607/98 (k. 1473-1491, t. 7), uzupełnione zeznaniami świadka koronnego D. Z. (1) (k. 231, t. 1; 4858, t. 23; 5438, t. 25; 5595, t. 26; 7394, t. 34; 12292, 12294, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62);

d) **w zakresie włamania do sklepu komputerowego (...) w R. dokonanego w nocy z 16 na 17 marca 1998r.** : materiały zawarte w aktach umorzonego postępowania Ds. 323/98 Prokuratury Rejonowej w Rawiczu (k. 3161-3219, t. 16), uzupełnione zeznaniami świadka koronnego D. Z. (1) (k. 235, t. 2; 4662, t. 22; 4857, 4858, t. 23; 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62), wyjaśnieniami złożonymi przez świadka A. M. (1) w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 672, t. 4; 4316, t. 21; 1061, t. 47; 12217, t. 55), wyjaśnieniami złożonymi przez podejrzanego M. B. (2) (k. 2825-2828, t. 14), - protokołem zatrzymania skradzionego sprzętu komputerowego u M. B. (3) wraz z dokumentacją fotograficzną (k. 2795-2820, 2821-2822, t. 14);

e) **w zakresie włamania do Biura Usług (...) w G., na terenie dworca (...) przy ul. (...), dokonanego w nocy z 22 na 23 kwietnia 1998r.** : materiały zawarte w aktach umorzonego postępowania Ds. 1589/98 Prokuratury Rejonowej w Głogowie (k. 1406-1432, t. 7), uzupełnione zeznaniami świadka koronnego D. Z. (1) (k. 230, t. 1; 4663, 4667, 4721, t. 22; 4860, t. 23; 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62) oraz wyjaśnieniami złożonymi przez świadka A. M. (1) w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 640-641, t. 4; 4315, t. 21; 1061, t. 47; 12217, t. 55);

f) **w zakresie włamania do komisju przy ul. (...) w G., dokonanego w nocy z 26 na 27 marca 1998r. na szkodę L. K. (1)** : materiały zawarte w aktach umorzonego postępowania Ds. 1890/98 Prokuratury Rejonowej w Głogowie (k. 1446-1466, t. 7), uzupełnione zeznaniami świadka koronnego D. Z. (1) (k. 230, t. 1; 4663, 4667, 4721, t. 22; 4860, t. 23; 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62);

g) **w zakresie włamania do sklepu odzieżowego przy ul. (...) w G., dokonanego w nocy z 9 na 10 czerwca 1998r. na szkodę M. J.** : materiały zawarte w aktach umorzonego postępowania Ds. 2063/98 Prokuratury Rejonowej w Głogowie (k. 2119-2146, t. 10), uzupełnione zeznaniami świadka koronnego D. Z. (1) (k. 161-162, t. 1; 4663, 4667, 4721, t. 22; 4860, t. 23; 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62);

1) **w odniesieniu do zarzutu udzielenia, w dniach od 17 do 18 sierpnia 1999r. w L. i Ż., pomocy przez oskarżonego H. H. (1) do napadu rabunkowego na pracowników Urzędu Pocztowego w Ż., następujące dowody** : materiały zawarte w aktach umorzonego postępowania 1 Ds. 863/99 Prokuratury Rejonowej w Głogowie (k. 1749-1937, t. 9), uzupełnione zeznaniami świadka koronnego D. Z. (1) (k. 153, 210-211, t. 1; 416-417, t. 2; 4666-4667, 4719, t. 22; 4861, t. 23; 10251, t. 46; 12291-12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62);

2) **w odniesieniu do zarzutów związanych z obrotem narkotykami, postawionych w akcie oskarżenia oskarżonym: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1), następujące dowody:**

a) **co do udziału oskarżonego B. B. w obrocie narkotykami** : zeznania świadka koronnego D. Z. (1) (k. 75, 77, 106, 149, 175, 177, t. 1; 259, 349, 423, 425, t. 2; 4663, 4666-4667, 4719-4720, t. 22; 5440, t. 25; 5592, t. 26; 8314-8315, t. 37; 10445, t. 46; 12215, 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62), wyjaśnienia świadka A. M. (1) złożone w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 704, t. 4; 1087, t. 6; 2326-2328, t. 12; 4316, t. 21; 10602-10603, t. 47), zeznania świadka D. G. w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 759, t. 4; 1088, t. 6; 1603-1604, t. 8; 4317-4318, t. 21; 10605, t. 47) oraz zeznania świadka A. R. (dawniej M.) (k. 2326-2328, t. 20);

b) **co do udziału oskarżonego P. P. (1) w obrocie narkotykami** : zeznania świadka koronnego D. Z. (1) (k. 75, 150, 178, t. 1; 436, t. 2; 4666, t. 22; 4858, t. 23; 5594, t. 26; 8345, t. 37; 10249, 10383, t. 46; 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62), zeznania świadka A. M. (1) złożone w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 704, t. 4; 2323-2325, 2326-2328, t. 12; 4316, t. 21; 10602, t. 47), zeznania świadka D. G. złożone w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 759, t. 4; 2332, t. 12; 4317-4319, t. 21) oraz zeznania świadka A. R. (dawniej M.) (k. 510-511, t. 3);

c) **co do udziału oskarżonego M. B. (1) w obrocie narkotykami** : zeznania świadka koronnego D. Z. (1) (k. 102-103, 179, t. 1; 342-343, 370-371, 379, 392, t. 2; 2875, t. 14; 4662, 4665, 4718, t. 22; 4859, t. 23; 5440, t. 25; 5595, t. 26; 8319, t. 37; 10250, 10428, t. 46; 12216, 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62) i dokumentacja fotograficzna obrazująca posesję oskarżonego M. B. (1), wskazaną przez świadka koronnego D. Z. (1) (k. 372, t. 2);

d) **co do udziału oskarżonego M. W. w obrocie narkotykami** : zeznania świadka koronnego D. Z. (1) (k. 425, t. 2; 2909, t. 14; 4663, t. 22; 5594, t. 26; 10249, 10385, t. 46; 12216, 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62);

e) **co do udziału oskarżonego J. G. i świadka A. R. (dawniej M.) w obrocie narkotykami** : zeznania świadka koronnego D. Z. (1) (k. 80, 150, 177, t. 1; 359, 425, t. 2; 2970, t. 15; 4721, t. 22; 4861, t. 23; 5540, 5505, t. 25; 103854, 10445, t. 46; 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62), zeznania świadka A. M. (1) złożone w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 704, t. 4; 4316, t. 21; 2323-2325, 2326-2328, t. 12; 4316, t. 21; 10602, t. 47), zeznania świadka D. G. złożone w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 759, t. 4; 4317-4318, t. 21; 10604-10605, t. 47); zeznania świadka A. R. (dawniej M.) (k. 2326-2328, t. 12);

f) **co do udziału oskarżonego H. H. (1) w obrocie narkotykami** : zeznania świadka koronnego D. Z. (1) (k. 96-102, 169, 178, t. 1; 335-336, 425, 434, t. 2; 4667, 4719, t. 22; 4861, 4966, t. 23; 5440, 5507, t. 25; 10249, 10444-10445, t. 46; 12291-12292, 12296, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62), zeznania świadka D. G. złożone w charakterze podejrzanego (k. 759, t. 4) oraz częściowo wyjaśnienia samego oskarżonego H. H. (1) (k. 3039, t. 15);

g) **co do udziału oskarżonego R. Ł. (1) w obrocie narkotykami** : zeznania świadka koronnego D. Z. (1) (k. 77, 79, 169-170, t. 1; 359, 422, 436, t. 2; 4666, 4718, t. 22; 4861, t. 23; 5511, t. 25; 8314, 8319, 8329, 8348, t. 37; 10249-10250, 10424, t. 46; 12215, 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62);

h) **co do udziału oskarżonego M. T. (1) i świadka A. A. (1) w obrocie narkotykami** : zeznania świadka koronnego D. Z. (1) (k. 73, 75, 77, 79, t. 1; 258, 349, 430, 436, t. 2; 2909, t. 14; 2970, t. 15; 4667-4668, 4719-4720, t. 22; 4861, t. 23; 5361, 5440, 5505, 5511, t. 25; 5592, 5594, t. 26; 8314, 8329, 8343, t. 37; 10248, t. 46; 12215, 12292, t. 55; 13635-13640, 13684-13686, 13689-13691, t. 62) oraz wyjaśnienia złożone przez świadka A. M. (1) w charakterze podejrzanego i oskarżonego (k. 640-641, t. 4; 4315, t. 21) oraz świadka (k. 10602, t. 47; 12217, t. 55).

Na stronach 10-19 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 14041v-14045, t. 64) Sąd Okręgowy w Legnicy dokonał trafnie rekonstrukcji stanu faktycznego i przebiegu przestępstw popełnionych przez wszystkich oskarżonych, podając na jakich oparł się dowodach, zaś na stronach 20-23 tegoż uzasadnienia wyroku (k. 14045v-14047, t. 64) przedstawił treść wyjaśnień wszystkich oskarżonych na poszczególnych etapach postępowania karnego. Następnie, w dalszej części uzasadnienia, na stronach 24-46 (k. 14047v-14058v, t. 64), Sąd I instancji przeprowadził kompletną ocenę wiarygodności wyjaśnień wszystkich oskarżonych na tle pozostałych dowodów, w tym wyjaśnień współoskarżonych, zeznań świadków, wyników oględzin przeszukań, a przede wszystkim dokonał wyczerpującej analizy zeznań świadka koronnego D. Z. (1), którego zeznania były, co oczywiste, zasadniczym dowodem potwierdzającym działalność przestępczą wszystkich oskarżonych. Wspomniana analiza materiału dowodowego jest na tyle jasna, przekonująca i komplementarna, że nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać i zasługuje w całości na akceptację.

Jednocześnie Sąd I instancji odnosił się krytycznie do przedstawionego przez oskarżyciela publicznego materiału dowodowego, nie znajdując podstaw do przypisania oskarżonym: B. B. i D. S. zarzutów kradzieży z włamaniem opisanych w punktach: II, III i X części wstępnej wyroku (czyli zarzutów: XXVII, XXVIII i L aktu oskarżenia), co prowadziło to ich uniewinnienia od tych czynów, a także nie dzieląc w pełni zarzutu opisanego w punkcie XIII części wstępnej wyroku (opisanego w punkcie LIV zarzutów aktu oskarżenia) i uznając oskarżonego H. H. (1) za winnego popełnienia tego czynu, z zastrzeżeniem, że oskarżony ten nie był świadom, że sprawcy napadu posłużą się w jego trakcie bronią palną i zakwalifikowaniem przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

Oceniając zakres ujawnionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego, a także prawidłowy sposób weryfikacji jego wiarygodności, trzeba zdecydowanie odrzucić zarzuty obrońców wszystkich oskarżonych o rzekomej obrazie przez Sąd Okręgowy przepisów procesowych i błędach w ustaleniach faktycznych.

III. Mimo swoistej i pozornej szczegółowości, zarzuty formułowane przez obrońców oskarżonych: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1), a także osobiście przez oskarżonego R. Ł. (1), były w istocie jednostronne i oparte wyłącznie na wyjaśnieniach wymienionych oskarżonych na poszczególnych etapach postępowania karnego, z całkowitym ignorowaniem pozostałego materiału dowodowego, szczególnie zeznań świadka koronnego D. Z. (1), uzupełnionych przez wskazane wyżej dowody, szczególnie wyjaśnienia współoskarżonych, występujących w dalszej fazie procesu jako świadkowie (A. M. (1), A. R. – dawniej M., D. G.), a także wyjaśnienia H. H. (1) z pierwszej fazy śledztwa. Istotne znaczenie dla oceny wiarygodności oskarżonych, a także wskazania znajomości i powiązań przestępczych między nimi, miały także materiały z podsłuchów operacyjnych, uzupełnione opinią biegłego z zakresu fonoskopii, znajdujące się w kancelarii tajnej. Pozwoliły na weryfikację przestępczych powiązań oskarżonych, a także uwiarygodniły, że świadek koronny D. Z. (1) miał rzeczywistą wiedzę o przestępstwach, szczególnie tych, w których także sam uczestniczył. Takie oceny obrońców oskarżonych, zakładające wiarygodność wyjaśnień oskarżonych: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1), były życzeniowe i bezkrytyczne, a zatem dowolne i sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 7 k.p.k..

Jak podkreślano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznanności określonych dowodów lub nieprzebrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność

rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońcy oskarżonych: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1), a także oskarżony R. Ł. (1) w osobistej „apelacji”, nie postawili zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniem wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego H. H. (1) jedynie częściowo (i to tylko ze wstępnej fazy śledztwa), odrzucając szereg podanych przez niego faktów, jako niewiarygodne. Właśnie konsekwencją obowiązywania zasady swobodnej oceny dowodów jest to, że nie ma reguły nakazującej całkowite uznanie wiarygodności lub jej braku określonego środka dowodowego. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w zachowującym pełną aktualność wyroku z dnia 28 marca 1974r. sygn. Rw 152/74: „Kierując się przepisem art. 4 § 1 [obecnie art. 7] k.p.k., sąd może określonym zeznaniem świadka lub wyjaśnieniem oskarżonego częściowo dać lub nie dać wiary, pod tym jednak warunkiem, że stanowisko swoje w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego materiału dowodowego. Sama zaś okoliczność, że świadek lub oskarżony dotychczas nienagannie się zachowywali albo przeciwnie - że dotychczasowy ich tryb życia był naganny, bez ustalenia innych okoliczności nie może stanowić o tym, że dane zeznanie lub wyjaśnienie jest albo nie jest wiarygodne” (OSNKW 1974, z. 7-8, poz. 154). W kolejnym wyroku z dnia 14 lipca 1975r., sygn. Rw 323/75 Sąd Najwyższy odniósł się także do możliwości uznania za wiarygodne nawet pewnych fragmentów relacji świadka. Stwierdził, że „ z istoty (...) zasady swobodnej oceny dowodów wynika, że sąd realizując ustawowy postulat poczynienia ustaleń faktycznych odpowiadających prawdzie (art. 2 § 1 pkt 2 [ob. 2 § 2] k.p.k.) ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka co do niektórych przedstawionych przezeń okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka co do innych okoliczności - pod warunkiem że stanowisko sądu w kwestii oceny zeznań świadka zostanie należycie uzasadnione” (OSNKW 1975, z. 9, poz. 133). Mając powyższe na uwadze, stanowisko Sądu Okręgowego w Legnicy w zakresie częściowej wiarygodności wyjaśnień oskarżonego H. H. (1) z pierwszej fazy śledztwa bezsprzecznie pozostawało pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy w Legnicy sprostał, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonych.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżeni: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1), dopuścili się przypisanych im w zaskarżonym wyroku przestępstw i swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, wypełniając wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.). Uzasadnienie to pozwalało także na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

IV. Nie były uzasadnione wszelkie zarzuty obrazy przepisów art. 424 § 1 i 2 k.p.k. poprzez przedstawienie ocen i argumentacji o sprawstwie i winie oskarżonych, które nie były akceptowane przez ich obrońców.

Rola uzasadnienia wyroku jest doniosła, gdyż jest ono podstawowym środkiem kontroli prawidłowości orzeczenia, pozwalającym instancji odwoławczej na sprawdzenie czy sąd i instancji oparł ustalenia faktyczne na analizie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Zgodzić się zatem należy z powszechnym i właściwie niekwestionowanym poglądem, że uzasadnienie jest swego rodzaju sprawozdaniem, nawiązującym do przebiegu rozprawy i narady nad wyrokiem, jednak powstającym już po jego ogłoszeniu i przez to trudno przyjąć, że uzasadnienie może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a nie odwrotnie, że treść rozstrzygnięcia winna kształtować treść uzasadnienia.

W doktrynie i orzecznictwie zwracano jednak uwagę na to, że niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością samego rozstrzygnięcia, gdyż naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż dochodzi do niego już po jego wydaniu (R.A. Stefański [w:] J. Bratoszewski, L. Gadrocki, Z. Gostyński, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom II, Dom Wydawniczy ABC 1998r., s. 390 oraz P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Tom II, Komentarz do art. 297-467, wyd. 3, Warszawa 2007, s. 582; a także wyrok SN z dnia 10 lutego 1984r. sygn IV KR –261/83 – OSNPG 1984, nr 7-8, poz. 85). A zatem, nie każde wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylenia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Do uchylenia wyroku może prowadzić tylko i wyłącznie taka wadliwość uzasadnienia, za względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego (por. wyrok SN z dnia 7 października 1983r. sygn. Rw – 7976/83 – OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 58).

Właśnie taki stosunek do wadliwości uzasadnienia wyroku jest dostrzegany także w orzecznictwie sądów apelacyjnych. Jako przykład nich posłuży wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2004r., sygn. II AKa – 413/03: „Znaczenie uzasadnienia wyroku, które stanowi całość z dyspozytywną częścią orzeczenia, nie może poddawać w wątpliwość tezy, iż o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienaganne, nie może przesłaniać wad wyroku nie znajdującego podstaw w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia. Nawet w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w wyroku” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2005, z. 1, poz. 37).

Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 23 listopada 2004r., II AKa – 235/04, stwierdzając jeszcze bardziej stanowczo: „Gdy uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymaganiom ustawy, ale sąd drugiej instancji może ocenić zarzuty sformułowane w apelacji w oparciu o materiał dowodowy, jaki został zebrany, to brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji. Jeżeli jednak w wyroku nie zawarto żadnych ustaleń faktycznych, to ponowne rozpoznanie sprawy w I instancji jest konieczne. Inaczej czyniąc, sąd apelacyjny byłby jedynym sądem, który dokonywałby ustaleń faktycznych, zatem dwuinstancyjność postępowania byłaby fikcją” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 12, poz. 38).

Podzielając zasadniczo stanowiska zawarte we wskazanych wyżej judykatach należy stwierdzić, że niewłaściwie sporządzone uzasadnienie, choć niewątpliwie stanowi obrazę przepisu postępowania (art. 424 k.p.k.), jednak nie musi prowadzić zawsze do dyskwalifikacji zaskarżonego orzeczenia, gdyż następuje po wydaniu wyroku. Oznacza to, że nie zawsze konsekwencją obrazy przepisu art. 424 k.p.k. będzie możliwość uznania jej względną przyczynę odwoławczą z art. 438 pkt 2 k.p.k., gdyż brakuje niezbędnego elementu w postaci możliwości wywarcia przez wskazaną obrazę prawa wpływu na treść orzeczenia (por. A. Zachuta – Wadliwość uzasadnienia wyroku jako samodzielna przyczyna jego uchylenia, Prokuratura i Prawo 2006, nr 12, s. 157).

W zaskarżonym wyroku, Sąd Okręgowy w Legnicy ustalił stan faktyczny i jednocześnie przeprowadzając na rozprawie głównej wszelkie istotne dla sprawy dowody, następnie ocenił je wnikliwie i wskazał podstawy uznania odpowiedzialności karnej oskarżonych: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1), a

także orzeczenia wobec nich kar jednostkowych, kar łącznych i pozostałych rozstrzygnięć. Uzasadnienie to, zwłaszcza wobec obecnej treści art. 424 § 1 k.p.k., nakazującego sporządzenie go w sposób zwięzły, prawidłowo wyjaśnia motywy rozstrzygnięć Sądu I instancji. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku była przekonująca i kompleksowa, co nakazywało, by uznać ją za trafną.

V. Główny ciężar zarzutów stawianych zaskarżonemu wszyscy oskarżeni i ich obrońcy kierowali przeciwko wiarygodności zeznań świadka koronnego D. Z. (1), którego wyjaśnienia w charakterze podejrzanego, a następnie zeznania, były kluczowym dowodem dla ustalenia odpowiedzialności karnej oskarżonych: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1). Zarzuty te, związane były przede wszystkim z podnoszeniem, że D. Z. (1), aby zyskać status świadka koronnego, pozwalający mu uniknąć odpowiedzialności karnej za szereg przestępstw, miał interes w przedstawieniu pozostałych oskarżonych, jako zdemoralizowanych przestępców, popełniających wiele przestępstw, nawet jeśli zeznawał kłamliwie i konsekwentnie na poszczególnych etapach postępowania karnego. W apelacjach i stanowiskach obrońców i oskarżonych podnoszono, że nie można dać wiary rzekomo skruszonemu przestępcy, jeżeli niesłusznie przyznano mu status świadka koronnego (gdyż miał zlecić zabójstwo), a także że po przyznaniu statusu świadka koronnego D. Z. (1) nie zaprzestał działalności przestępczej i został skazany za kolejne przestępstwa. Ponadto, obrońcy i oskarżeni wykazywali, że świadek koronny nie był wiarygodny, skoro w kilku toczących się równoległe procesach, sądy nie dały wiary jego zeznaniom i uniewinniły pomawiane przez niego osoby.

W zarzutach stawianych przez obrońców oskarżonych powoływano się na to, że zastrzeżenia co do wiarygodności zeznań świadka koronnego i przyjęcia jego roli w procesie, szczególnie precyzyjnie zostały wytknięte w uzasadnieniu pierwszego zapadłego w tej sprawie orzeczenia, a zatem w wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 lutego 2006r. sygn. akt III K – 127/02 (k. 8487-8500, t. 38 akt sprawy; k. 8831-8878, t. 39 akt sprawy), gdzie miano udowodnić, że świadek koronny nie mógł w tym samym czasie być przesłuchiwany przez różnych przesłuchujących i w różnych miejscach, nie ma dowodów na pobieranie świadka koronnego na przesłuchania z jednostek penitencjarnych, a przed sądem nie przeprowadzono bezpośrednio dowodu potwierdzającego wiarygodność świadka koronnego, którego sąd niesłusznie potraktował jak świadka zwykłego, czym w istotnym stopniu ograniczył oskarżonym prawo do obrony.

Po pierwsze, wskazana argumentacja już na wstępie nie wytrzymuje krytyki, gdyż całkowicie bezpodstawne było powoływanie się przez obrońców oskarżonych na argumentację o niewiarygodności zeznań świadka koronnego D. Z. (1) zawartą w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 lutego 2006r. sygn. akt III K – 127/02 (k. 8487-8500, t. 38 akt sprawy; k. 8831-8878, t. 39 akt sprawy). Wyrok ten został bowiem następnie uchylony wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 26 stycznia 2007r. sygn. akt II AKa – 295/06 (k. 9291-9292, 9293-9320, t. 41 akt sprawy), który całkowicie odrzucił tezy Sądu I instancji. Zresztą, z tych samych powodów zostały potem jeszcze dwukrotnie uchylone kolejne wyroki Sądu Okręgowego w Legnicy, uniewinniające oskarżonych od ostatecznie przypisanych im przestępstw.

Po wtóre, wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacjach przez obrońców oskarżonych, a także przez oskarżonego R. Ł. (1) i osobistej „apelacji”, Sąd I instancji nie miał prawnych możliwości zakwestionowania prawidłowości nadania D. Z. (1), ze wskazaniem ewentualnego naruszenia przepisów art. 3 i 5 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2016r. poz. 1197). Bezsporne jest to, że D. Z. (1) uzyskał status świadka koronnego w związku z czynami zarzucanymi oskarżonym w niniejszym procesie, a nadto nie ma żadnych ustawowych uprawnień i procedur upoważniających Sąd I instancji do pozbawienia świadka koronnego jego statusu. Takich podstaw nie daje przepis 6 cyt. ustawy o świadku koronnym, gdyż przepis ten dotyczy sytuacji przed nadaniem podejrzanemu tego statusu, to jest takiej, gdy do nadania tego statusu w ogóle nie dochodzi. Zeznań świadka koronnego nie można także pominąć lub odrzucić tylko dlatego, że nadano mu taki status bezpodstawnie. Ocena zasadności postanowienia o nadaniu statusu świadka koronnego może odbyć się jedynie w trybie rozpoznania zażalenia na takie orzeczenie. Po uprawomocnieniu się postanowienia o nadaniu statusu świadka koronnego, jest ono wiążące i nie mogło podlegać skutecznemu kwestionowaniu w toku postępowania przed Sądem I instancji. Sąd orzekający nie mógł zatem badać zasadności nadania danej osobie, czyli D. Z. (1), statusu świadka koronnego. Świadek koronny może stracić swój status

na podstawie art. 10 i art. 11 wymienionej ustawy ale też nie na skutek działań Sądu I instancji, który nie miał żadnych możliwości prawnych, aby pozbawić świadka koronnego jego statusu.

Po trzecie, Sąd Okręgowy nie miał możliwości odmowy przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka koronnego, nawet w wypadku wątpliwości, co do tego, czy nadano mu ten status zasadnie. Nie ma w tym zakresie żadnego zakazu dowodowego, a Sąd I instancji nie miał prawa odmówić przesłuchania osoby wnioskowanej jako świadek z tego powodu, że uznał, iż powinien występować w charakterze oskarżonego. W takim wypadku świadek koronny jest przesłuchiwany według takich samych zasad jak każdy świadek, z tym, że nie mają do niego zastosowania przepisy art. 182-185 k.p.k. Nie oznacza to jednak, że zeznania świadka koronnego nie podlegają ocenie co do ich wiarygodności, tak jak każdego świadka, jak to zdawali się zarzucać obrońcy i oskarżeni. Sąd I instancji ocenił zeznania świadka koronnego, tak jak inne dowody i dał im wiarę, zgodnie z dyrektywami z art. 7 k.p.k., a nie zakładał a priori i bezkrytycznie, że świadek mówił prawdę.

Po czwarte, absolutnie bezzasadne są twierdzenia, że świadek koronny tylko dlatego potwierdzał w kolejnych przesłuchaniach przed Sądem I instancji swoje poprzednie wyjaśnienia i zeznania, aby nie utracić statusu świadka koronnego i dlatego nie jest wiarygodny. Analiza zeznań świadka koronnego z różnych etapów postępowania karnego, a także z kolejnych procesów przed Sadem Okręgowym w Legnicy wskazuje, że nie były to relacja jednobrzmiące, przygotowane, wręcz wyuczone. Wręcz przeciwnie, świadek wielu szczegółów nie pamiętał ze względu na upływ czasu, jednak po odczytaniu poprzednich wyjaśnień i zeznań w całości jej potwierdzał. Taka postawa świadka koronnego potwierdzała wiarygodność jego relacji.

Po piąte, trudno zarzucać świadkowi koronnemu D. Z. (1), że jest niewiarygodny dlatego, bo dopuścił się w przeszłości wielu przestępstw i był za nie skazany, a także działał w zorganizowanej grupie przestępczej. Właśnie do takich osób ma zastosowanie instytucja świadka koronnego, a ustawodawca przez jej wprowadzenie miał na celu rozbicie solidarności grup przestępczych i skłonienie aktywnych uczestników działalności przestępczej do ujawnienia przestępstw popełnionych przez tę osobę i inne osoby z nim współdziałające. Dość groteskowo brzmią zarzuty o niewiarygodności świadka koronnego z powodu jego przestępczej przeszłości kierowane w imieniu oskarżonych: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1) oraz domaganie się dania wiary właśnie tym oskarżonym. Przecież także oni byli wielokrotnie karani za groźne przestępstwa umyślne, a ponadto mieli również interes procesowy w uniknięciu odpowiedzialności karnej i dlatego nie przyznawali się do popełnienia przypisanych przestępstw.

Po szóste, świadek koronny traci swój status, jeżeli: na jakimkolwiek etapie postępowania, do jego prawomocnego zakończenia zezna nieprawdę, bądź zatai prawdę, albo popełni nowe przestępstwo działając w zorganizowanej grupie albo w związku mającym na celu popełnianie przestępstw, jak również gdy odmówi zeznań przed sądem. Takie okoliczności w niniejszej sprawie nie zachodziły i status świadka koronnego D. Z. (1) nie został cofnięty.

Po siódme, w orzecznictwie Sad Najwyższego i sądów powszechnych jednoznacznie opowiedziano się za takim rozumieniem pozycji procesowej świadka koronnego. Warto przywołać postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. akt II KK – 531/04, którym jednoznacznie postawiono następujące tezy:

„1. Gdy prokurator występuje do sądu o nadanie podejrzanemu statusu świadka koronnego, sąd uwzględnia całokształt jego wyjaśnień i postawionych mu zarzutów oraz powiązanie zarzuconych czynów ze sprawą, w której ma dojść do nadania statusu świadka koronnego, a nie jedynie te z nich, które zostały wskazane w pierwszym postanowieniu o przedstawieniu zarzutów.

2. W razie uzyskania przez podejrzanego statusu świadka koronnego w postępowaniu karnym o określone przestępstwo albo przestępstwa, jeżeli następnie z postępowania tego zostanie wydzielony pewien jego zakres, co do jednego czy niektórych tylko przestępstw i włączony do innego postępowania karnego toczącego się odnośnie tego przestępstwa albo przestępstw, nie dochodzi do utraty tego statusu.

3. Ponieważ nadanie podejrzanemu statusu świadka koronnego następuje wprawdzie decyzją sądu, ale wydaną na wniosek prokuratora jeszcze w postępowaniu przygotowawczym, to po uzyskaniu takiego statusu i wydzieleniu jego

sprawy do odrębnego postępowania karnego podejrzany ten, już jako świadek koronny, może być przesłuchany w tej roli w postępowaniu, do którego go powołano, także w jego - trwającym jeszcze - stadium przygotowawczym, jeżeli jest to niezbędne dla uzupełnienia podanych wcześniej informacji, bądź dodatkowego wyjaśnienia lub doprecyzowania niektórych okoliczności w odniesieniu do przestępstwa lub przestępstw odnośnie, którego lub których uzyskał on taki status, a protokoły z tych przesłuchań mogą być ujawniane na rozprawie na zasadach ogólnych.

4. Wyłączenie przewidziane w art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1997r. o świadku koronnym oznacza, że jedynie wówczas, gdy przedmiotem postępowania karnego jest odpowiedzialność określonych osób za udział lub kierowanie zorganizowaną grupą przestępczą i przestępstwa popełnione w takiej grupie, nie jest możliwe, by świadkiem koronnym była osoba, która grupę taką zakładała, bądź nią kierowała. Natomiast, gdy przedmiotem postępowania staje się odpowiedzialność karna za udział lub kierowanie związkiem przestępczym, w tym i związkiem zbrojnym, świadkiem takim nie może być tylko osoba, która związek taki zakładała, bądź nim kierowała lub należała do kolektywnego jego kierownictwa, może zaś nim być osoba uczestnicząca jedynie w takim związku, a nie w jego kierownictwie, choćby w ramach takiego związku, składającego się z różnych grup, czy podgrup, kierowała tego rodzaju zespołem ludzi.

5. W wypadkach wskazanych w art. 10 ust. 1 - 3 ustawy z 1997r. o świadku koronnym, w tym zatem także, gdy po nadaniu podejrzanemu statusu takiego świadka wykazane zostaną w postępowaniu przed sądem okoliczności, o których mowa w art. 4 tej ustawy, nie przewiduje się uchylecia postanowienia o nadaniu podejrzanemu tego statusu, ale prokurator podejmuje zawieszony wobec niego postępowanie, a świadek traci przywilej niekaralności, jednak nie eliminuje to, jak w sytuacji określonej w art. 6 ustawy, z postępowania jego samego jako źródła dowodowego ani jego zeznań jako środka dowodowego, które to zeznania podlegają ocenie jak każdy dowód" (OSNKW 2005, z. 10, poz. 95; podobnie chociażby wyrok SA w Białymstoku z 21.04.2005r. sygn. akt II AKa – 360/04, Lex 43/2006).

Co więcej, w wyroku z dnia z dnia 3 kwietnia 2006r. sygn. II KK – 20/05 Sąd Najwyższy wprost stwierdził, że „świadek koronny może być przesłuchany w tej roli w stadium przygotowawczym, jeżeli jest to niezbędne m.in. dla uzupełnienia podanych wcześniej informacji, a protokoły z tych przesłuchań mogą być ujawnione na rozprawie na zasadach ogólnych, oraz że w ustawie z dnia 25 czerwca 1997 r. nie przewiduje się uchylecia postanowienia o nadaniu podejrzanemu statusu świadka koronnego, a jego relacje – nawet jeśli utracił przywilej niekaralności – pozostają dowodem w postępowaniu i podlegają swobodnej ocenie” (OSNwSK 2006, nr 1, poz. 703).

Po ósme, można podzielić argumenty zawarte w apelacjach obrońców oskarżonych oraz w uzasadnieniu osobistej „apelacji” oskarżonego R. Ł. (1), podnoszące, że w aktach postępowania znalazły się protokoły przesłuchania świadka koronnego D. Z. (1) świadczące o tym, że nie mógł być w tym samym czasie przesłuchiwany w różnych miejscach i przez różne osoby. Chodziło o:

- 1) protokół przesłuchania świadka D. Z. przez nadkom. D. K. (Wydz. XXII CBS we W.) z dnia 9 lipca 2001r., które miało miejsce od godz. 18.00 do godz. 19.00 (k. 367-369, t. 2);
- 2) protokół przesłuchania świadka D. Z. przez prok. W. K. (3) w Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu, które miało miejsce w dniu 9 lipca 2001r. od godz. 18.00 do godz. 18.30;
- 3) informację udzieloną przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, że w dniu 17 sierpnia 2000r. w godz. 14.00-14.45 świadek D. Z. przebywał w Sądzie Okręgowym w Jeleniej Górze w sprawie nadania mu statusu świadka koronnego (k. 5695, t. 26);
- 4) protokół przesłuchania świadka D. Z. przez prok. W. K. (3) w Prokuraturze Okręgowej we Wrocławiu z dnia 17 sierpnia 2000r. od godz. 15.15 do godz. 22.00 (k. 70-178, t. 1), co było niemożliwe ze względu na odległość z J. do W..

Inne protokoły przesłuchania świadka koronnego D. Z. (1), zostały zakwestionowane przez oskarżonych i obrońców, gdyż były jednobrzmiące w treści, w tym także co do znaków interpunkcyjnych, błędów literowych itp. Obrońcy wszystkich oskarżonych widzieli w tym nie tylko zaniedbania organów procesowych co do utrwalenia treści zeznań

świadka koronnego, ale wręcz spreparowanie tych dowodów metodą „wytnij-wklej” z protokołów poprzednich przesłuchań.

Oczywiście, nie można w żadnym wypadku zaakceptować tego, że protokoły przesłuchania świadka koronnego zawierały nierzetelne dane co do dat i godzin przesłuchania, a także nie można zaakceptować sporządzania protokołów przesłuchania metodą „wytnij-wklej” z protokołów poprzednich przesłuchań. Można się zgodzić, że sporządzenie protokołów odbiegało od zasad wyznaczonych przez art. 143 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 148 § 1, 2 i 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności, należy jednak stwierdzić, że na skutek zawiadomień o przestępstwach, wspomniane nieprawidłowości były przedmiotem analizy organów procesowych pod kątem tego, czy nie doszło do przestępstw ze strony funkcjonariuszy policji i prokuratorów. Wszystkie postępowania zakończyły się odmową wszczęcia śledztw, z uwagi na brak podstaw do stwierdzenia, by doszło do przestępstw ze strony funkcjonariuszy publicznych. Mowa o następujących decyzjach procesowych:

1) postanowieniu Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia – Starego Miasta o odmowie wszczęcia śledztw (k. 13061-13065, t. 59; k. 14377, 14378-14381, t. 66) w sprawie 2 Ds.18/11 z dnia 28 lutego 2011r. dotyczącej:

#

- przekroczenia uprawnień służbowych w okresie od maja 2000r. do sierpnia 2000r. we W. przez prokuratora Prokuratury Okręgowego we Wrocławiu W. K. (3) poprzez sfalszowanie protokołów przesłuchań świadka koronnego D. Z. (1) z dni: 11, 12, 19 i 31 maja 2000r. w sprawie sygn. akt VI Ds. 46/99 oraz 19. sierpnia 2000r. w sprawie sygn. akt VI Ds. 32/00, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – wobec przedawnienia karalności;
- przekroczenia uprawnień służbowych w okresie od sierpnia 2000r. do lipca 2001r. we W. przez prokuratora Prokuratury Okręgowego we Wrocławiu W. K. (3) poprzez sfalszowanie protokołów przesłuchań świadka koronnego D. Z. (1) z dni: 17 i 18 2000r. w sprawie sygn. akt VI Ds. 32/99 oraz 29 maja 2001r. i 9 lipca 2001r. w sprawie sygn. akt 15/00, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. – wobec tego, że postępowanie co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone;

2) postanowieniu Prokuratora Rejonowego dla Wrocławia – Starego Miasta o odmowie wszczęcia śledztw (k. 13061-13065, t. 59; k. 14377, 14378-14381, t. 66) w sprawie PR 2 Ds.47/2017 z dnia 11 maja 2017r. dotyczącej przekroczenia w 2000r. we W. uprawnień przez prokuratora Prokuratury Okręgowego we Wrocławiu poprzez przyznanie uprawnień świadka koronnego mimo braku przesłanek do zastosowania takiej instytucji, tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. – wobec prawomocnego zakończenia postępowania prowadzonego w tej samej sprawie;

3) dokumentach dot. postanowienia Prokuratury Rejonowej dla Wrocławia – Starego Miasta dot. umorzenia śledztwa Ds. 6259/03 z doniesienia A. A. wobec niestwierdzenia przestępstw popełnionych przez policjantów, biegłego z zakresu balistyki oraz prokuratorów Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu J. F. i W. K. (3), a także postanowienia Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 16 września 2004r. sygn. V Kp – 99/04 utrzymującego w mocy postanowienie prokuratora (k. 6546-6547, 6549-6553, 6559, 6561-6574, 6581, t. 30; 6761, t. 31; 6983-6988, t. 32; 8597-8598, 8611-8612, t. 38);

4) postanowienia Prokuratora Rejonowego W. z dnia 14 listopada 2005r. o umorzeniu śledztwa 2Ds. 279/05 w sprawie przedłożenia sfalszowanej opinii przez biegłego z zakresu fonoskopii, tj. o czyn z art. 233 § 4 k.k. oraz w sprawie przekroczenia uprawnień przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu A. J., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. z zawiadomienia A. A., wobec niezrealizowania przestępstw (k. 8565-8568, t. 38);

5) zarządzeń i postanowieniu Prokuratora Rejonowego W. z dnia 22 czerwca 2005r. o umorzeniu śledztwa 2Ds. 58/05 w sprawie przedłożenia sfalszowanej opinii przez biegłego z zakresu broni palnej, tj. o czyn z art. 233 § 4 k.k. z zawiadomienia A. A., wobec niezrealizowania przestępstwa, a także postanowienia z 14.09.2005r. o uwzględnieniu zażalenia A. A. (k. 8617, 8619-8621, 8622-8624, 8690, 8696, t. 38);

6) pism Prokuratury Rejonowej W. w sprawie dochodzenia 2Ds. 180/06 oraz postanowieniu Prokuratora Rejonowego W. z dnia 18 października 2006r. o umorzeniu śledztwa 2Ds. 180/06 w sprawie przedłożenia sfałszowanej opinii przez biegłego z zakresu fonoskopii, tj. o czyn z art. 233 § 4 k.k. oraz w sprawie przekroczenia uprawnień przez Prokuratora Prokuratury Okręgowej we Wrocławiu A. J., tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. z zawiadomienia A. A., wobec niezastąpienia przestępstw (k. 9061, t. 40; 9259-9263, t. 41).

Oprócz tego, najistotniejsze dla uznania, czy ewidentne nieprawidłowości w sporządzeniu protokołów przesłuchania świadka koronnego D. Z. (1), miały wpływ na treść wyroku jest ustalenie czy doszło do wypaczenia treści zeznań tego świadka, a zatem czy zakwestionowane protokoły zeznań świadka koronnego D. Z. (1) zniekształcały istotnie opis podawanych przez niego wydarzeń i zachowań oskarżonych. Tylko w takim wypadku, wspomniane uchybienia mogłyby mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku. Rzecz bowiem w tym, czy wspomniane czynności w ogóle nie miały miejsca i czy protokoły przesłuchania zostały spreparowane przez śledczego i prokuratora, a świadek koronny D. Z. (1) nie składał zeznań o treści, które znajdowały się we wskazanych protokołach, czy też protokoły zawierają jedynie pomyłkowe wskazanie dat lub godzin przesłuchania, a także sporządzone były metodą „wytnij-wklej” wygodną dla przesłuchujących, lecz nie wypaczały treści rzeczywistych zeznań świadka koronnego.

Ta ostatnia kwestia wydaje się jasna i oczywista. Zarówno w zeznaniach policjanta (...) Biura (...) – świadka D. K. (k. 6331-6335, t. 29), jak i w oświadczeniu prokuratora (...) (k. 5107v-5108, t. 24) wskazano dobitnie, że obaj wymienieni funkcjonariusze publiczni przeprowadzili czynności, objęte zakwestionowanymi protokołami przesłuchań świadka koronnego D. Z. (1) i oddawały rzeczywistą treść jego relacji. Potwierdził to, zresztą, świadek koronny D. Z. (1) przesłuchiwany wielokrotnie przez Sąd Okręgowym w Legnicy w kolejnych procesach, przyznając niezmiennie, że wspomniane przesłuchania miały miejsce i podtrzymując treść odczytanych zeznań. Można zatem mieć zastrzeżenia, że przesłuchujący zapisywali kolejne protokoły przesłuchania, wykorzystując do tego treść zapisanych w formie elektronicznej poprzednich przesłuchań, a następnie, niejako dla wygody, pozostawiając jednobrzmiące relacje świadka koronnego, a także pozostawiając niewłaściwą datę lub godzinę przesłuchania (taką jak w poprzednim protokole). Nie można jednak zarzucić przesłuchującym świadka koronnego funkcjonariuszom publicznym, aby zniekształcali i wypaczali, a wręcz preparowali jako fałszywe, relacje D. Z. (1). W sensie merytorycznym, treść protokołów oddawała bowiem opisy wydarzeń podawane przez świadka koronnego. Z tych przyczyn zarzuty apelacji w tym zakresie nie mogły zostać uwzględnione.

Po dziewiąte, nie było nic nadzwyczajnego w tym, że świadek koronny D. Z. (1) był pieczołowicie chroniony przez funkcjonariuszy (...) Biura (...) i organy Prokuratury, ze względu na potrzebę zapewnienia mu bezpieczeństwa. W związku z tym, jak wykazano zeznaniami policjanta (...) Biura (...) – świadka D. K. (k. 6331-6335, t. 29) oraz oświadczeniem prokuratora (...) (k. 5107v-5108, t. 24), uzupełnionymi pismem Dyrektora Aresztu Śledczego w B. dot. świadka koronnego D. Z. (k. 5701-5703, t. 26), miejsce pobytu świadka koronnego było starannie utajnione. Temu służyło nawet fingowanie jego osadzenia w Areszcie Śledczym w B., chociaż tam nie przebywał.

Nie było natomiast podstaw do tego, aby zaakceptować wnioski dowodowe obrońców oskarżonych o wskazanie wszystkich miejsc osadzenia (pobytu) świadka koronnego, co miało służyć wyjaśnieniu, czy rzeczywiście był pobierany na czynności przesłuchania, tak jak to dokumentowały protokoły przesłuchań. Sprzeciwiały się temu cele stosowania instytucji świadka koronnego, w tym możliwość zdekonspirowania metod i miejsc pobytu świadka koronnego D. Z. (1) i ewentualnie innych świadków koronnych. Poza tym, do celów postępowania karnego i śledztwa, określonych w art. 2 § 1 k.p.k. oraz art. 297 § 1 k.p.k., nie należy wyjaśnienie, w jakich miejscach pozostawał świadek koronny, chroniony przez policję przed zemstą członków zorganizowanych grup przestępczych.

Po jedenaste, obrońcy wszystkich oskarżonych, a także oskarżony R. Ł. (1) w uzasadnieniu osobistej „apelacji” podnosili, że zeznania świadka koronnego D. Z. (1) są niewiarygodne, gdyż w innych sprawach karnych, organy procesowe nie znalazły potwierdzenia jego relacji, a orzekające sądy uniewinniły oskarżonych pomawianych przez D. Z. (1). Wskazane zarzuty nie były uzasadnione, gdyż orzekając w tej sprawie Sąd Okręgowy w Legnicy nie był związany żadnymi innymi orzeczeniami sądów i miał pełną samodzielność jurysdykcyjną, gwarantowaną normą art.

8 § 1 k.p.k. Przepis ten stanowi, że sąd karny rozstrzyga samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu lub organu.

Oprócz tego, z wyroków i akt spraw karnych ujawnionych w niniejszym postępowaniu wynika jasno i dobitnie, że zeznania świadka koronnego D. Z. (1) stały się podstawą skazania szeregu osób za poważne przestępstwa, w tym popełnione w ramach zorganizowanych grup przestępczych. Można zatem jednoznacznie stwierdzić, że w szeregu sprawach różne sądy dawały jednak w pełni wiarę świadkowi koronnemu.

Po dwunaste, we wszystkich dotychczasowych procesach składał bezpośrednio zeznania świadek koronny D. Z. (1) i jego relacje były zbieżne i wyczerpujące. Jak wcześniej zaznaczono, świadek koronny miał największą wiedzę o opisywanych zdarzeniach podczas śledztwa w czasie pierwszych procesów, lecz z upływem lat zacierały się w pamięci te wydarzenia, co było zrozumiałe i świadczyło o wiarygodności D. Z. (1) oraz braku swoistego „przygotowania” do zeznań, czy „wyuczenia” roli. Składając zeznania świadek koronny, wykazywał też swoistą cierpliwość w wielokrotnym opisywaniu zdarzeń w kolejnych procesach, co także potwierdzało jego odpowiedzialność i wiarygodność. Zeznania świadka koronnego D. Z. (1) można podzielić na pięć faz:

- 1) wyjaśnienia i zeznania ze śledztwa (k. 70-86, 87-107, 134-147, 149-170, 174-181, 206-211, 225-232, t. 1; 233-237, 250-260, 292-295, 299-306, 317-371, 379, 416-430, 434-439, t. 2; 531-532, t. 3; 1190-1192, t. 6; 1601-1602, 1663-1664, t. 8; 2017, t. 10; 2333-2337, 2340, t. 12; 2583-2584, t. 13; 2760-2761, 2874-2875, 2907-2909, t. 14; 2969-2971, t. 15);
- 2) zeznania z pierwszego procesu (k. 4662-4669, 4718-4721v, 4792, t. 22; 4856-4862v, 4878-4882v, 4964v-4969, 5006-5012, t. 23; 5108v-5110v, t. 24; 5358v-5362v, 5438-5441, 5505-5512v, t. 25; 5592-5596, t. 26; 7393v-7398, t. 34; 13820-13825, 13828v-13833, 13834-13841, 13843-13847, t. 63);
- 3) zeznania z drugiego procesu (k. 10248v-10251, 10383-10387v, 10421-10428, t. 46; 10442-10446v, 10477-10481, t. 47; 10716-10717, t. 48);
- 4) zeznania z trzeciego procesu (k. 12215-12216v, 12222-12224, 12243-12244v, 12247-12249, 12291-12294v, 12296-12298, t. 55; 12318-12319, 12369-12369v, t. 56);
- 5) zeznania z czwartego procesu (k. 13635v-13640, 13684v-13686, 13689v-13691, t. 62).

Wszystkie zeznania świadka koronnego były spójne, logiczne i konsekwentne, a poza tym się wzajemnie uzupełniały oraz pozostawały w zbieżności ze wskazanymi wyżej dowodami.

Po trzynaste, jak już wyżej wskazano, zeznania świadka koronnego D. Z. (1) potwierdziły także inne dowody, na których oparł się Sąd I instancji, rekonstruując stan faktyczny. Potwierdzały je, w znaczących fragmentach, wyjaśnienia złożone w charakterze podejrzanych i oskarżonych przez A. M. (1) (k. 636-644, 654-664, 670-677, 702-705, 716-717, t. 4; 1087, t. 6; 2323-2328, t. 12; 2762-2763, t. 14; 4315-4316v, t. 21; 4858, 5007v-5008, t. 23; 5105-5106v, t. 24; 5508v-5509, t. 25; 6468, t. 30; 7220-7224, t. 33; 7395-7397v, t. 34; 7874, t. 36; 10601-10603v, t. 47; 12216v-12218, t. 55) i D. G. (k. 718-728, 733-738, 756-760, 827-828, t. 4; 1088, t. 6; 1603-1604, t. 8; 2331-2332, t. 12; 4317-4319, t. 21; k. 4858, 5006-5006v, t. 23; 7393-7398, t. 34; 10603v-10605v, t. 47; 12160-12161, t. 55), a częściowo także poprzednio oskarżonych: P. T. (k. 3000-3001, t. 15; 4583-4583v, t. 22; k. 4880, t. 23), M. B. (3) (k. 2825-2828, t. 14; 4526v, t. 22; 4579-4580, 4668v-4669, t. 22; 4964v, t. 23), M. R. (1) (k. 1579-1580, 1586, 1601-1604, 1615-1618, t. 8) i oskarżonego H. H. (1) (w początkowej fazie śledztwa – k. 3037-3043, t. 15).

Za wiarygodnością zeznań świadka koronnego przemawiały również złożone w postępowaniu przygotowawczym zeznania świadka A. H. dotyczące handlu narkotykami (k. 904-906, t. 5; 5741v-5742, t. 26; 10027v-10028, t. 44; 12109v-12110, t. 55), jak również zeznania świadka koronnego I. G. (1) (k. 2942, t. 15; 6062-6054v, t. 28; 10658v-10659, t. 48) i świadków: J. M. (k. 5739-5740, t. 26) i R. C. (k. 6330v-6331, t. 29), zwłaszcza w zakresie dotyczącym oskarżonych: P. P., R. Ł. i M. T.. Z kolei, zeznania świadków: M. N. (k. 7819v-7821v, t. 35; 10070-10071v, t. 45; 12160, t. 55) i A. N. (dawniej B.) (k. 7818v-7819v, t. 35; 10069-10070, t. 45; 12069-12069v, t. 54), potwierdziły,

że A. A. (1) w okresie odjętym zarzutami aktu oskarżenia przechowywał u nich znaczne ilości środków odurzających i psychotropowych. To potwierdzało pośrednio, iż przekazywał je innym osobom, uczestniczącym w obrocie tymi środkami. Wiarygodność zeznań świadka koronnego potwierdzały również materiały niejawnie z operacji specjalnej pod kryptonimem (...).

Po czternaste, trzeba jednoznacznie i stanowczo zaznaczyć, że Sąd Okręgowy w Legnicy słusznie dał wyraz temu, że wiarygodności zeznań świadka koronnego D. Z. (1) nie podważa to, iż oskarżonych: B. B. i D. S. uniewinniono od zarzutów opisanych w punktach: II, III i X części wstępnej wyroku (czyli zarzutów: XXVII, XXVIII i L aktu oskarżenia). Motywy tego uniewinnienia przedstawił Sąd I instancji rzeczowo w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i należy je w pełni zaakceptować (strony 35-40 uzasadnienia wyroku – k. 14053-14055v, t. 64).

Sąd Okręgowy dysponował w tym zakresie jedynie dowodami w postaci materiałów z akt umorzonych postępowań przygotowawczych prowadzonych w sprawie tych włamań oraz zeznaniami D. Z. (1), który wiedział o ich przebiegu i osobach sprawców wyłącznie z relacji samych ewentualnych sprawców. Posiadał nawet wiedzę o tym, że samochód rodziców B. B., którym poruszać mieli się sprawcy miał być spisany przez policję w dniu włamania w J., co rzeczywiście miało miejsce. Jednak, jak przyznał Sąd I instancji, świadek koronny D. Z. (1) nie był bezpośrednim świadkiem tych przestępstw, gdyż nie uczestniczył w ich planowaniu i dokonaniu, natomiast uzyskał o nich relację po zdarzeniach. Chociaż nie było uzasadnionych podstaw, by negować zeznania świadka koronnego D. Z. (1), iż takie relacje słyszał od przypuszczalnych sprawców tych przestępstw, to jednak Sąd Okręgowy w Legnicy wyraził wątpliwości, czy można mieć pewność, że osoby relacjonujące przebieg wydarzeń D. Z. (1), mówiły prawdę. Wszystkie osoby, które informowały świadka koronnego o dokonaniu tych włamań, w toku postępowania nie przyznały się do ich popełnienia, a zatem nie było relacji żadnej osoby, która miałaby być sprawcą tych włamań i naocznie była w stanie stwierdzić, kto ich dokonał. Jak podkreślił Sąd Okręgowy, znamienne jest to, że te dwa włamania były jedynymi przestępstwami, co do których D. Z. (1) posiada wyłącznie wiedzę uzyskaną od innych osób oraz jako jedyne objęte aktem oskarżenia (poza przestępstwami paserstwa zarzuconymi A. A. (1) i A. M. (2)) zostały popełnione w 1997r., podczas gdy pozostałe przestępstwa miały miejsce w latach późniejszych.

Tymczasem świadek koronny D. Z. (1) opuścił zakład karny właśnie w 1997r. i po długiej izolacji więziennej odnawiał dopiero swoje kontakty w świecie przestępczym, a zatem nie można było wykluczyć, że opowieści o włamaniach, jakie mu przedstawiono były w tamtym czasie elementem sondowania go, czy po pobycie w zakładzie karnym jest on nadal osobą godną zaufania dla innych sprawców przestępstw. Sąd Okręgowy powziął zatem niedające się usunąć wątpliwości, czy oba wymienione włamania zostały w rzeczywistości popełnione przez sprawców, którzy się do tego przyznawali świadkowi koronnemu, czy w innej konfiguracji osobowej. Była to klasyczna sytuacja niedających się usunąć wątpliwości z art. 5 § 2 k.p.k., które należało obligatoryjnie rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych, co prowadziło do uniewinnienia oskarżonych: B. B. i D. S. od zarzutów opisanych w punktach: II, III i X części wstępnej wyroku (czyli zarzutów: XXVII, XXVIII i L aktu oskarżenia). Bynajmniej jednak, takie rozstrzygnięcie nie przekreśla wiarygodności świadka koronnego co do opisu innych przestępstw objętych tym postępowaniem, o których wiedzę miał na podstawie własnych obserwacji, a nie tylko relacji przypuszczalnych sprawców.

Stąd apelację Prokuratora Okręgowego w tym zakresie należało uznać za całkowicie nieuzasadnioną, gdyż poza polemiką z oceną dowodów i ustaleniami faktycznymi powziętymi przez Sąd I instancji, nie zawierała żadnej rzeczowej i przekonującej argumentacji, by Sąd Okręgowy w Legnicy naruszył zasadę *in dubio pro reo* z art. 5 § 2 k.p.k.

VI. Wiele uwagi poświęcili autorzy apelacji wniesionych na korzyść oskarżonych zarzutom, że zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem zasady bezpośredniości (art. 410 k.p.k.), poprzez rezygnację z bezpośredniego przeprowadzenia większości dowodów, w tym przesłuchania świadków (także poprzednio współoskarżonych), na rzecz uznania za ujawnione dowodów w trybie art. 442 § 2 k.p.k.,

Obrońcy oskarżonych podnosili także, że Sąd Okręgowy w Legnicy miał dopuścić się obrazy przepisów procesowych (art. 391 § 1 i 2 k.p.k., art. 170 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 442 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.), przez bezpodstawne i nieuprawnione uznanie za odczytane przed sądem I instancji protokołów przesłuchań A. M. (1) i A. R. (M.), a

także bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych w tym zakresie, chociaż – w ocenie obrońców – było możliwe przeprowadzenie tych dowodów bezpośrednio przed sądem, czego żądał obrońca oskarżonego P. P. (1), wskazując nawet miejscowość, w której przebywa świadek A. M. (1) (miała to być niewielka wioska, licząca zaledwie kilkanaście domostw) i ustalenie tego adresu przez sąd, przy pomocy policji było czynnością nieskomplikowaną (w zasadzie techniczną). Tym samym Sąd Okręgowy miał naruszyć przepis art. 442 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k. przez brak zastosowania się przez sąd I instancji do wskazań i zapatrywań prawnych wskazanych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 maja 2015r., sygn. akt II AKa – 58/15 wskutek pominięcia w szczególności dowodów z przesłuchania bezpośrednio przed sądem świadków: A. M. (1) i A. R. (M.), mimo możliwości bezpośredniego przeprowadzenia tych dowodów.

Po pierwsze, zarzuty te są bezpodstawne, a wręcz całkowicie odrywają się od realiów procesowych w tej sprawie, trwającej przecież 16 lat i wiążącej się z przeprowadzeniem 4 procesów przed Sądem I instancji, podczas których wielokrotnie przesłuchiowano oskarżonych i świadków, ujawniając ich wyjaśnienia i zeznania z postępowania przygotowawczego i z kolejnych rozpraw głównych, weryfikując rozbieżności w relacjach tych osób.

Należy dość jasno wskazać, że wobec tak długo trwającego procesu, siłą rzeczy doznawała systematycznie uszczerbku zasada bezpośredniości, gdyż kolejne postępowania dowodowe w większości sprowadzały się do odczytywania wyjaśnień podejrzanych i oskarżonych oraz zeznań świadków, w tym świadków koronnych (D. Z. i I. G.).

Z tych powodów, respektowanie zasady bezpośredniości wręcz nakazywało ujawnienie poprzednio złożonych wyjaśnień podejrzanych i oskarżonych oraz zeznań świadków, w tym świadków koronnych, gdyż pozwalało to poznać pierwsze relacje ze śledztwa i relacje z pierwszych procesów, gdy było największe prawdopodobieństwo, że opisywane wydarzenia nie zatarły się w pamięci oskarżonych i świadków.

Po wtóre, wbrew zarzutom obrońców, świadkowie, których przesłuchania domagali się oni, byli już w przeszłości wielokrotnie przesłuchani w warunkach kontradiktoryjnego procesu karnego, pozwalającego na weryfikację ich relacji w drodze dodatkowych pytań oskarżonych i ich przedstawicieli procesowych. Taka sytuacja zachodziła w odniesieniu do świadków: A. A. (1) i A. B., o których bezpośrednio przesłuchanie na rozprawie odwoławczej wnosili w apelacjach adw. Z. K., jako obrońca z wyboru oskarżonych: B. B., P. P. (1), M. B. (1) i M. T. (1). Na rozprawie odwoławczej, w oparciu o przepisy art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k. oddalono wspomniane wnioski dowodowe (k. 14460-14460v, t. 66), ponieważ w toku dotychczasowego postępowania, prowadzonego z uwzględnieniem zasady kontradiktoryjności, wielokrotnie zostały przeprowadzone bezpośrednie przesłuchania A. A. (1) jako oskarżonego (k. 4220-4222v, t. 20; 4511, 4525, 4647, 4648-4649v, t. 22; 4882, 4965, 4967v-4968, 4969-4970, 5006v-5008v, 5011v, t. 23; 5108, t. 24; 5360-5362v, 5439, 5508v-5509v, t. 25; 5845-5845v, t. 27; 6054, t. 28; 6151v-6153v, 6219-6220v, t. 28; 6333v-6334v, t. 29; 6466v-6467v, t. 30; 6651, t. 31; 6726, t. 31; 7221-7222, t. 33; 7393v-7394, t. 34; 7665, 7819v-7820v, t. 35; 7870-7872v, 7943, t. 36; 8210-8212, t. 37; 13821-13825, 13829v-13833, 13834-13841, 13843-13847, t. 63; 9881v-9883v, t. 44; 10081v-10082, t. 45; 10444, 10478v, 10479v, 10605v, t. 47; 10717, t. 48; 10887, t. 49; 11975-11975v, 12071, t. 54; 12109-12109v, 12296v, 12297v, t. 55; 12325v-12327, 12369v, t. 56) oraz został także przesłuchany w charakterze świadka w niniejszym postępowaniu (k. 13763-13764, t. 63), a także kilkakrotnie zostały przeprowadzone bezpośrednie przesłuchania świadka A. B. (k. 6219-6220v, t. 28; 10044-10045, t. 45; 12627, t. 57) i jego zeznania ujawniono w niniejszym postępowaniu (k. 13924v, t. 64). Dodatkowe przesłuchania wymienionych osób zmierzały wyłącznie do rażącego przedłużenia postępowania.

Takie same okoliczności zachodziły w odniesieniu do świadków: A. M. (1) i A. R. (poprzednio M.), którzy byli współoskarżonymi w tej sprawie i podczas kolejnych procesów przed Sądem Okręgowym w Legnicy składali wyjaśnienia, a następnie zeznania, także w warunkach kontradiktoryjnego procesu karnego, pozwalającego na weryfikację ich relacji w drodze dodatkowych pytań oskarżonych i ich przedstawicieli procesowych.

Świadek A. M. (1) był przesłuchiwany wielokrotnie przed Sądem i instancji jako oskarżony (k. 4315-4316v, t. 21; 4858, 5007v-5008, t. 23; 5105-5106v, t. 24; 5508v-5509, t. 25; 6468, t. 30; 7220-7224, t. 33; 7395-7397v, t. 34; 7874, t. 36) oraz jako świadek (k. 10601-10603v, t. 47; 12216v-12218, t. 55), podobnie świadek A. R. (dawniej M.)

(k. 4222v-4223, t. 20; 4315, t. 21; 4967, t. 23; 6153v, t. 28; 6334-6334v, t. 29; 7222, t. 33; 7397-7397v, t. 34; 7873v, t. 36; 8357v-8358v, t. 37; 13834-13841, 13844-13847, t. 63; k. 12536-12536v, t. 57), którą sprowadzono nawet na przesłuchanie wykorzystując poszukiwania w drodze (...) i sprowadzając ją do kraju z Wielkiej Brytanii, gdzie obecnie mieszka (k. 12376-12389, t. 56). A. R. (dawniej M.) złożyła wówczas zeznania w charakterze świadka (k. 12536-12536v, t. 57).

Po trzecie, całkowicie bezpodstawne i nielojalne wobec faktów były zarzuty naruszenia przez Sąd I instancji przepisów art. 391 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 170 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., przez rzekome bezpodstawne i nieuprawnione uznanie za odczytane przed sądem I instancji protokołów przesłuchań A. M. (1) i A. R. (M.), a także bezzasadne oddalenie wniosków dowodowych w tym zakresie, chociaż – w obecności obrońców – było możliwe przeprowadzenie tych dowodów bezpośrednio przed sądem, czego żądał obrońca oskarżonego P. P. (1), wskazując nawet miejscowość, w której przebywa świadek A. M. (1) (miała to być niewielka wioska, licząca zaledwie kilkanaście domostw) i ustalenie tego adresu przez sąd, przy pomocy policji było czynnością nieskomplikowaną (w zasadzie techniczną).

Analiza protokołów rozprawy dowodzi, że zostały spełnione wszelkie przesłanki ustawowe z art. 391 § 2 k.p.k. do ujawnienia zeznań i wyjaśnień świadków A. M. (1) i A. R. (dawniej M.), gdyż w ostatnim procesie przed Sądem Okręgowym w Legnicy wyczerpano możliwości zapewnienia ich stawiennictwa na rozprawie głównej.

Jeżeli chodzi o świadka A. M. (1), to kierowano do niego wezwania na rozprawę i nie zostały one podjęte w terminie, mimo dwukrotnego awizowania, na wszelkie znane sądowni adresy, a mianowicie:

#

- (...), (...)-(...) J. k/G. (k. 13711, t. 62; 13811, 13858, t. 63);
- (...)-(...) L., ul. (...) (k. 13712, t. 62; 13815, t. 63);
- (...)-(...) G., ul. (...) (k. 13713, t. 62; 13814, 13860, t. 63);

Natomiast świadka A. R. (dawniej M.), wzywano na rozprawę na jedyny znany sądowni adres, a mianowicie: (...)-(...) G., ul. (...), Wezwania te nie zostały przez nią podjęte w terminie, mimo dwukrotnego awizowania (k. 13714, t. 62; 13813, 13856, t. 63).

W tej sytuacji, Sąd Okręgowy w Legnicy Odczytano postanowił odczytać zeznania świadków A. M. i A. R. (dawniej M.) na podstawie art. 391 § 1 k.p.k., z tego powodu, że A. R. (dawniej M.) przebywa za granicą, a miejsce pobytu A. M. (1) nie jest znane i nie można mu było doręczyć wezwania (k. 13922v, t. 64).

Chociaż obrońca oskarżonego P. P. (1), adw. Z. K. ponowił wnioski dowodowe o bezpośrednie przesłuchanie świadków: A. M. (1) i A. R. (dawniej M.), to jednak nie wskazał adresu obojga świadków (k. 13922-13923, t. 64), natomiast – wbrew twierdzeniom zawartym w apelacjach adw. Z. K. – oskarżony R. Ł. (1) bynajmniej także nie wskazał miejsca zamieszkania świadka A. M. (1). Oświadczył jedynie, iż wie, że świadek A. M. (1) mieszka „w jakiejś wiosce pod L. ze swoją jakąś konkubiną” (k. 13923v, t. 64), lecz nie wymienił ani nazwy tej wsi, ani żadnych innych danych pozwalających na odszukanie świadka i doręczenie mu wezwania. Nie ma zatem żadnych podstaw do twierdzeń, że ustalenie tego adresu przez sąd, przy pomocy policji, byłoby wyłącznie czynnością nieskomplikowaną (w zasadzie techniczną). Notabene, także obrońcom i żadnemu z oskarżonych przebywających na wolności, nie udało się ustalić danych o miejscu zamieszkania świadka A. M. (1).

Skoro zatem, nie było możliwe wykonanie zaleceń Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, sformułowanych, w oparciu o przepis art. 442 § 2 k.p.k., w wyroku z dnia 14 maja 2015r. sygn. akt II AKa – 58/15 (k. 13437-13438, 13439-13459, t. 61 akt sprawy) co do bezpośredniego przesłuchania świadków: A. M. (1) i A. R. (dawniej M.), to w pełni prawidłowe było odczytanie ich poprzednich wyjaśnień i zeznań i w takim wypadku nie ma mowy o naruszeniu przepisu art. 442 § 2 k.p.k. i art. 6 k.p.k.

Zastrzeżenia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu budziło jedynie zbyt lakoniczne określenie przez Sąd Okręgowy w Legnicy zakresu materiału dowodowego ujawnionego w trybie art. 442 § 2 k.p.k., gdyż określono je następująco: „na podstawie art. 442 par. 2 k.p.k. poprzestać na uznaniu za ujawnione pozostałych dowodów zawnioskowanych w akcie oskarżenia do ujawnienia na rozprawie oraz przeprowadzonych w dotychczasowych postępowaniach, albowiem dowody te nie były podstawą uchylecia poprzedniego wyroku i wszystkie strony miały możliwość zapoznania się z nimi” (k. 13923v, t. 64). O ile nie było wątpliwości, jakie dowody wskazane w akcie oskarżenia zostały ujawnione, o tyle mogły się nasuwać wątpliwości, jakie dowody z poprzednich procesów w tej sprawie ujawnił Sąd I instancji. Aby uniknąć tych wątpliwości, na rozprawie odwoławczej Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k., z urzędu dopuścił w postępowaniu odwoławczym dowody, które postanowieniem z dnia 16 listopada 2016r. sygn. III K – 50/15 Sąd Okręgowy w Legnicy ujawnił na podstawie art. 442 § 2 k.p.k. (k. 13924v, t. 64) i wskazał wszystkie te dowody oraz dokumenty, które należało uznać za ujawnione bez odczytywania (k. 14456v-14459, t. 66).

VII. W apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego P. P. (1) podniesiono zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez pominięcie dowodów korzystnych dla tego oskarżonego i dokonanie bez należytego uzasadnienia dowolnych ustaleń faktycznych, z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów. Miało się to wiązać z nieuwzględnieniem przez Sąd Okręgowy w Legnicy tego, że wyrokiem z dnia 24 września 2003r. o sygn. akt II K – 1425/02 Sąd Rejonowy w Lubinie uniewinnił oskarżonego A. A. (1) od zarzutu dokonania w dniu 29 marca 1998r. wspólnie z R. Ż., D. Z. (1) i P. P. (1) włamania do sklepu, wymienionego w zarzucie V części wstępnej wyroku, zaś apelacja prokuratora nie została uwzględniona i wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 13 stycznia 2004r. sygn. akt IV Ka – 930/03 utrzymano w mocy to orzeczenie (k. 4292-4294, t. 21; 6228-6290, 6291-6294, 6295-6299, 6300- (...), t. 29).

Podobny zarzut zawarł w swojej apelacji adw. Z. K., w czasie, gdy reprezentował jeszcze oskarżonego H. H. (1), jako obrońca z wyboru, podnosząc, że Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny materiału dowodowego z przekroczeniem granic swobodnej ich oceny, wskutek pominięcia, że Sąd Okręgowy w Legnicy wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2006r. sygn. akt III K – 164/04 (k. 14464-14472, t. 66), utrzymanym w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 27 września 2006r. sygn. akt II AKa – 239/06 (k. 14473, t. 66), prawomocnie uniewinnił oskarżonego A. B. od zarzutu popełnienia przestępstwa bezpośrednio związanego z czynem zarzuconym oskarżonemu H. H. (1) w punkcie XIII części wstępnej wyroku, mimo że także był pomawiany przez świadka koronnego D. Z. (1).

Jak już wyżej wskazano, zgodnie z zasadą samodzielności orzeczniczej sądu karnego, wyrażoną w art. 8 § 1 k.p.k., Sąd I instancji nie był w tym zakresie związany orzeczeniami innych sądów i mógł samodzielnie rozstrzygać zagadnienia prawne i faktyczne. Stąd też, uniewinnienie jakiejś osoby, której postawiono zarzut współdziałania w przestępstwie z innymi osobami, szczególnie, że takie przestępstwo obiektywnie miało miejsce, a Sąd Okręgowy dysponował materiałem dowodowym, wskazującym, kto je popełnił i w jakich okolicznościach, nie stało na przeszkodzie uznaniu winy i sprawstwa oskarżonych: P. P. (1) i H. H. (1).

VIII. W osobistym piśmie procesowym nazwanym „apelacja” oskarżony R. Ł. (1) wskazał szereg okoliczności wykluczających wiarygodność świadka koronnego D. Z. (1):

- 1) pomówił sędziego Sądu Rejonowego w Głogowie i prokuratora Prokuratury Rejonowej w Głogowie o przyjęcie korzyści majątkowej w zamian za odstąpienie od ścigania, a weryfikacja organów ścigania wykazała, że pomówienie było bezzasadne;
- 2) pomówił policjantów z KPP w G. (Z., R. i L.) o współpracę z zorganizowaną grupą przestępczą w zamian za korzyści majątkowe, a weryfikacja organów ścigania wykazała, że pomówienie było bezzasadne;
- 3) pomówił M. R. (1) o dokonanie włamania do mieszkania na terenie G., a organy ścigania ustaliły, że w czasie rzekomego przestępstwa M. R. przebywał w zakładzie karnym;

4) pomówił A. A. (1), Ż. i dwie inne osoby o włamanie do hali targowej w G., a organy ścigania ustaliły, że włamania takiego nie było;

5) pomówił oskarżonego R. Ł. (1) o zorganizowanie napadu na kasjerkę (...) w P., jednak na etapie wstępnej weryfikacji organy ścigania ustaliły, że w czasie rzekomego przestępstwa oskarżony R. Ł. (1) przebywał w areszcie;

6) pomówił 4 osoby ze Z. o dokonanie zabójstwa na osobie C., jednak organy ścigania nie znalazły podstaw do wszczęcia śledztwa przeciwko pomówionym osobom;

7) w trakcie procesu sądowego ujawniono i wykazano, że świadek koronny D. Z. był organizatorem i zleceniodawcą zabójstwa W. M. z zleceniodawcą zabójstwa obywatela Libanu w czeskiej P. i powyższe fakty D. Z. zataił ubiegając się o status świadka koronnego;

8) w aktach procesu karnego znajdują się inne dokumenty co do przestępstw, które organy ścigania zweryfikowały jako niezaistniałe.

Nie oznacza jednak braku wiarygodności zeznań świadka koronnego okoliczność, że opisywał szczegóły dotyczące jakichś przestępstw, a organy ścigania nie znalazły – poza zeznaniami świadka koronnego – innych dowodów, pozwalających na potwierdzenie tych zeznań, zaś prokurator – korzystając ze swoich uprawnień procesowych i funkcji oskarżyciela publicznego – nie zdecydował się z wniesieniem aktów oskarżenia przeciwko różnym osobom.

IX. W apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego P. P. (1) podniesiono także zarzut obrazy art. 6 k.p.k., art. 390 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. przez rozpoznanie tej sprawy i wydanie wyroku wobec oskarżonego P. P. (1), z wykorzystaniem dowodów prowadzonych w drugim chronologicznie procesie. Obrońca dowodził, że oskarżony ten, będąc niewinnym pierwszym chronologicznie wyrokiem zapadłym w tej sprawie, nie brał udziału w drugim procesie zakończonym wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 27 lutego 2009r. sygn. akt III K – 28/07 (k. 10901-10907, 10939-10970, t. 49 akt sprawy), nie brał udziału w drugim chronologicznie procesie, natomiast dowody przeprowadzone w tym procesie zostały wykorzystane jako podstawa skazania w niniejszym procesie, nawet bez ich ujawnienia przez odczytanie, czym faktycznie w nieuprawniony sposób pozbawiono tego oskarżonego prawa do obrony w tej sprawie. Prawem oskarżonego było natomiast uczestniczenie w całym dotyczącym go procesie, jeśli taka jest jego wola i tego prawa nie wolno go pozbawiać.

Zarzuty te są życzeniowe i nieuzasadnione, a przede wszystkim pomijają to, że oskarżony P. P. (1) tylko dlatego nie brał udziału w procesie przed Sądem Okręgowym w Legnicy zakończonym wyrokiem z dnia 27 lutego 2009r. sygn. akt III K – 28/07 (k. 10901-10907, 10939-10970, t. 49 akt sprawy), ponieważ się ukrywał przed wymiarem sprawiedliwości i postępowanie karne było w stosunku do niego zawieszona, zaś P. P. (1) był poszukiwany listem gończym i zastosowano wobec niego tymczasowe aresztowanie (k. 11377, t. 51). Zatem, to sam oskarżony P. P. (1) zrezygnował świadomie z udziału w tym postępowaniu i stąd nie brał udziału w prowadzonym tam postępowaniu dowodowym. Nie oznacza to jednak, że Sąd Okręgowy w Legnicy powinien ignorować zebrany w tym postępowaniu materiał dowodowy. Wręcz przeciwnie, jeżeli uznał, że konieczne jest ujawnienie w postępowaniu dowodowym materiałów z tego postępowania, a następnie oskarżeni mieli prawo się do nich ustosunkować, to prowadził postępowanie dowodowe w sposób zgodny z procedurą karną.

Ponadto, wskazany wyrok Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 27 lutego 2009r. sygn. akt III K – 28/07 (k. 10901-10907, 10939-10970, t. 49 akt sprawy) został uchylony wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 2 lipca 2009r. sygn. akt II AKa – 179/09 (k. 11124-11125, 11126-11146, t. 50 akt sprawy) i sprawę przekazano do ponownego rozpoznania, a następnie w dwóch kolejnych procesach oskarżony P. P. (1) już uczestniczył, mając pełne prawo do realizacji swojego prawa do obrony (art. 6 k.p.k.) przez weryfikację wszystkich przeprowadzonych dowodów.

Wskazane okoliczności nie potwierdzają zatem zasadności zarzutu obrazy art. 6 k.p.k. art. 390 § 1 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w stosunku do oskarżonego P. P. (1).

X. W apelacjach obrońców podnoszone były także zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przez dowolne i nieuzasadnione należycie przyjęcie, że przypisano oskarżonym obrót substancją psychoaktywną w postaci amfetaminy, chociaż takiej substancji w śledztwie nie zabezpieczono jako dowód rzeczowy, a zatem brak było podstaw do uznania, że była to amfetamina. Chodziło o czyny przypisane oskarżonym: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1).

Tego rodzaju zarzuty były nieuzasadnione, sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów z art. 7 k.p.k. i życzeniowe. Na podstawie zeznań świadka koronnego D. Z. (1), uzupełnionych wyjaśnieniami zeznaniami: A. M. (1), A. R. (dawniej M.), D. G., częściowo H. H. (1) (z początkowej fazy śledztwa), nie ulegało wątpliwości, że oskarżeni, którym przypisano udział w obrocie środkami odurzającymi, właśnie brali udział w obrocie amfetaminą. Nie ma potrzeby wskazywać jeszcze raz wymienionych dowodów, a jedynie przykładowo można przywołać zeznania D. G., który mieszkał wspólnie ze świadkiem koronnym D. Z. (1) i opisywał, jakie ilości amfetaminy był ważony i porcjowane w ich mieszkaniu do dalszego obrotu (k. 4318-4319, t. 21).

W postępowaniach, których przedmiotem jest obrót środkami odurzającymi, zwłaszcza w tak dużych ilościach, jak w niniejszym postępowaniu, regułą jest to, że organy ścigania nie są w stanie udaremnić tych przestępstw i zyskują wiedzę o nich dopiero po ich dokonaniu. Nie może to jednak prowadzić do nielogicznego i naiwnego przyjęcia, że skoro takiej substancji nie zabezpieczono, to musi to oznaczać, że istnieją wątpliwości, czy rzeczywiście była to substancja zakazana. Doświadczenie orzecznicze i życiowe uczy, że skoro znalazła nabywców substancja, w której obrocie brali udział oskarżeni, którym przestępstwa te przypisano: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1), to była to właśnie amfetamina.

XI. W odniesieniu do oskarżonego B. B. nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego niekorzyść przez Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu, kwestionującego uniewinnienie oskarżonego B. B. od zarzutów przestępstw z art. 279 § 1 k.k. opisanych w punktach: II i III części wstępnej wyroku (czyli zarzutów: XXVII i XXVIII aktu oskarżenia) i domagającego się uchylecia wyroku i przekazania w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania. Wyrok Sądu I instancji zapadł w tym zakresie z pełnym respektowaniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) i zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.).

Uzasadniona była natomiast apelacja obrońcy oskarżonego B. B., ale jedynie w części odnoszącej się do zbytnej surowości bezwzględnej kary 2 lat pozbawienia wolności. Zważywszy na postawę tego oskarżonego, a także dostrzegalne efekty resocjalizacji wynikające z wykonania poprzednio odbytych kar pozbawienia wolności, cele kary mogła w jego wypadku wypełnić także kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Uznając potrzebę orzeczenia w stosunku oskarżonego B. B. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, przeprowadzono wszechstronną analizę przesłanek z art. 69 § 1 i 2 k.k., w tym właściwości i warunków osobistych tego oskarżonego, jego dotychczasowej karalności (k. 1046-1059, 1094, 1098-1099, t. VI; 10788, t. 49; 11238-11239, t. 50; 11553, t. 52; 12573, t. 57; 12941, t. 59; 13893-13894, t. 63; 14395-14396, 14477-14480, t. 66), a także sposobu jego życia w okresie, gdy dokonywał przestępstw, zarzucanych aktem oskarżenia wniesionym w tej sprawie (por. wywiad środowiskowy – k. 3566, t. 17), jak również zachowania tego oskarżonego po udzieleniu mu w przeszłości warunkowego przedterminowego zwolnienia. Po zwolnieniu z zakładu karnego w dniu 13.04.2005r. (k. 14397-14399, t. 66) oskarżony B. B. nie popadł w konflikt z prawem i nie popełnił żadnego przestępstwa. Wprawdzie zapadały jeszcze wyroki skazujące, lecz wyłącznie za wcześniejszą działalność przestępczą.

Taka postawa skazanego doprowadziła do udzielenia mu warunkowego przedterminowego zwolnienia w 2007r. (k. 13893-13894, t. 63) i od około 10 lat B. B. zachowuje się nienagannie. Zasługiwała zatem na uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonego B. B., w której podniesiono, że oskarżony od wielu lat przestrzega prawa, ma dziecko, które utrzymuje łożąc regularnie na jego utrzymanie, prowadzi w rozległym zakresie działalność gospodarczą, ma ciężko chorych rodziców i opiekuje się nimi (ojciec jest sparaliżowany po udarze mózgu, zaś matka cierpi na chorobę nowotworową), posiada zadłużenie z tytułu zawartej umowy leasingowej oraz z tytułu kredytu zaciągniętego na zakup hali produkcyjnej, regularnie uiszcza zobowiązania wobec Skarbu Państwa oraz Gminy G. z tytułu podatków, a także

leczy się na cukrzycę typu I z powikłaniami, hypercholesterolemię, kamice obu nerek, infekcję układu moczowego, które wymagają regularnego leczenia). Obrońca potwierdził te okoliczności dokumentami dołączonymi do apelacji (k. 14098-14112, 14113-14180, t. 65) i złożonymi na rozprawie odwoławczej (k. 14442-14448, t. 66).

Niebagatelne znaczenie miało i to, że w stosunku do oskarżonego B. B. zostały osiągnięte skutki w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, wynikające ze skazania za przestępstwa objęte aktem oskarżenia w tej sprawie. Należy bowiem przypomnieć, że wyrokiem Sądu Okręgowego w Legnicy z dnia 7 lutego 2006r. sygn. akt III K – 127/02 (k. 8487-8500, t. 38 akt sprawy; k. 8831-8878, t. 39 akt sprawy) oskarżony B. B. został prawomocnie skazany za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (zarzut XXIX aktu oskarżenia) i na podstawie art. 279 § 1 k w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzono mu za nie karę 2 (dwóch) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności. Wyrokiem z dnia 26 stycznia 2007r. sygn. akt II AKa – 295/06 (k. 9291-9292, 9293-9320, t. 41 akt sprawy) Sąd Apelacyjny we Wrocławiu utrzymał w mocy orzeczenie skazujące oskarżonego B. B. za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (zarzut XXIX aktu oskarżenia), zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 28.11.2001r. do dnia 25.06.2002r. Oskarżony ten był zatem pozbawiony wolności za przestępstwa objęte niniejszym postępowaniem, co wiązało się za skutkami resocjalizacyjnymi.

Nie była natomiast zasadna apelacja obrońcy oskarżonego B. B. w zakresie zarzucającym obrazę przepisów procesowych i kwestionującym ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz domagającym się uniewinnienia tego oskarżonego od przypisanego przestępstwa z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku i objętego zarzutem XXVI aktu oskarżenia). Również orzeczona za to przestępstwo kara 100 stawek dziennych grzywny po 30 złotych, nie raziła nadmierną surowością.

Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego B. B. w ten sposób, że wykonanie kary 2 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec niego w punkcie I części rozstrzygającej, na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., a także art. 70 § 1 k.k. i art. 73 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015r. (czyli także w brzmieniu obowiązującym na dzień 9 grudnia 2011r.), warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby, oddając oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego. W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do tego oskarżonego utrzymano w mocy.

XII. W odniesieniu do oskarżonego P. P. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego niekorzyść przez Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu, zarzucająca rażącą niewspółmierność (zbytnią łagodność) wymierzonych wobec niego kar 1 roku pozbawienia wolności i 50 stawek dziennych grzywny po 30 złotych, za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (opisanego w punkcie IV części wstępnej wyroku i objętego zarzutem XXXV aktu oskarżenia), a także rażącą niewspółmierność kary łącznej 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby. Prokurator domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu P. P. (1) za czyn przypisany w punkcie III części dyspozytywnej wyroku (objęty zarzutem XXXV aktu oskarżenia) kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 30 złotych oraz wymierzenie kary łącznej za czyny przypisane w punktach: III i IV części dyspozytywnej wyroku 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat.

Orzeczone przez Sąd I instancji kary, także na tle kar proponowanych przez prokuratora, nie jawiły się jako rażąco łagodne i niesprawiedliwe. Tak proponowane przez Prokuratora kary nie przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia po przestępstwie i wieloletni upływ czasu od popełnionych przestępstw, realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowej karalności oskarżonego P. P. (1) (k. 1550, 1555, 1558, t. 8; 11525-11527, t. 52; 12589-12590, t. 57; 12947-12948, t. 59) i fakt, że od listopada 2010r. nie był osadzony w zakładzie karnym (k. 14411-14413, t. 66) przekonuje, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej zostały wobec niego osiągnięte, także w okresie stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania.

Nie była także zasadna apelacja obrońcy oskarżonego P. P. (1) zarzucająca obrazę przepisów procesowych i kwestionująca ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz domagająca się uniewinnienia tego oskarżonego od wszystkich przypisanych mu przestępstw, gdyż materiał dowodowy, który został omówiony szerzej we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszego wyroku, zdecydowanie potwierdzał popełnienie przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw.

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego P. P. (1).

XIII. W odniesieniu do oskarżonego M. B. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego niekorzyść przez Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu, zarzucająca niewspółmierność (zbytnią łagodność) wymierzonej wobec niego kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby i 80 stawek dziennych grzywny po 30 złotych, za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (opisanego w punkcie VII części wstępnej wyroku i objętego zarzutem XLV aktu oskarżenia). Prokurator domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu M. B. (1) za czyn przypisany w punkcie VII części dyspozytywnej wyroku (objęty zarzutem XLV aktu oskarżenia) kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat oraz kary grzywny 100 stawek dziennych po 30 złotych.

Orzeczone przez Sąd I instancji kary, także na tle kar proponowanych przez prokuratora, nie jawiły się jako rażąco łagodne i niesprawiedliwe. Tak proponowane przez Prokuratora kary nie przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia po przestępstwie i wieloletni upływ czasu od popełnionych przestępstw, realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowej karalności oskarżonego M. B. (1) (k. 2894, t. 14; 10773, t. 48; 11535, t. 52; 12953, t. 59; 13883, t. 63) i fakt, że od czerwca 2002r. nie był osadzony w zakładzie karnym (k. 14400-14402, t. 66), przekonuje, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, także w okresie stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, zostały wobec niego osiągnięte.

Nie była także zasadna apelacja obrońcy oskarżonego M. B. (1) zarzucająca obrazę przepisów procesowych i kwestionująca ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz domagająca się uniewinnienia tego oskarżonego od wszystkich przypisanych mu przestępstw, gdyż materiał dowodowy, który został omówiony szerzej we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszego wyroku, zdecydowanie potwierdzał popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa.

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. B. (1).

XIV. W odniesieniu do oskarżonego M. W. nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego korzyść przez obrońcę oskarżonego, zarzucająca obrazę przepisów procesowych i kwestionująca ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz domagająca się uniewinnienia tego oskarżonego od wszystkich przypisanych mu przestępstw, gdyż materiał dowodowy, który został omówiony szerzej we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszego wyroku, zdecydowanie potwierdzał popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa.

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. W. tym bardziej, że orzeczone wobec niego kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby i 50 stawek dziennych grzywny po 50 złotych, za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (opisane w punkcie VIII części wstępnej wyroku i objęte zarzutem XLVI aktu oskarżenia), nie jawiły się jako rażąco surowe i niesprawiedliwe, a także realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowej karalności oskarżonego M. W. (k. 2910, t.14; 10794-10795, t. 48; 11235-11237, t. 50; 11529-11530, t. 52; 12592-12593, t. 57; 12950-12951, t. 59; 13899-13900, t. 63) i fakt, że od września 2011r. nie był osadzony w zakładzie karnym (k. 14419-14420, t. 66), przekonuje, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, także w okresie stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, zostały wobec niego osiągnięte.

XV. W odniesieniu do oskarżonego D. S. nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego niekorzyść przez Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu, kwestionującego uniewinnienie oskarżonego D. S. od zarzutu ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., opisanych w punkcie X części wstępnej wyroku (czyli zarzutu L aktu oskarżenia) i domagającego się uchylenia wyroku i przekazania w tej części sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania. Wyrok Sądu I instancji zapadł w tym zakresie z pełnym respektowaniem zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) i zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 k.p.k.).

Nie było także podstaw do uwzględnienia apelacji wniesionej na jego niekorzyść przez Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu, w części zarzucającej rażąco niewspółmierność (zbytnią łagodność) wymierzonej wobec oskarżonego D. S. kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, za ciąg przestępstw z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. (opisany w punkcie XI części wstępnej wyroku i objęty zarzutem LI aktu oskarżenia). Prokurator domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu D. S. za czyn przypisany w punkcie XIV części dyspozytywnej wyroku (objęty zarzutem LI aktu oskarżenia) kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby 5 lat oraz kary grzywny 50 stawek dziennych po 50 złotych.

Orzeczona przez Sąd I instancji kara, także na tle kar proponowanych przez prokuratora, nie jawiła się jako rażąco łagodna i niesprawiedliwa. Tak proponowane przez Prokuratora kary nie przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia po przestępstwie i wieloletni upływ czasu od popełnionych przestępstw, realizowały cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Także analiza dotychczasowej karalności oskarżonego D. S. (k. 3024, 3026, t. 15; 10797-10798, t. 48; 11257-11258, t. 50; 11542-11543, t. 52; 12598-12599, t. 57; 12987-12988, t. 59) i fakt, że od czerwca 2004r. nie był osadzony w zakładzie karnym (k. 14414-14416, t. 66), przekonuje, że cele kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej, także w okresie stosowania wobec niego tymczasowego aresztowania, zostały wobec niego osiągnięte.

Nie była także zasadna apelacja obrońcy oskarżonego D. S. zarzucająca obrazę przepisów procesowych i kwestionująca ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz domagająca się uniewinnienia tego oskarżonego od wszystkich przypisanych mu przestępstw, gdyż materiał dowodowy, który został omówiony szerzej we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszego wyroku, zdecydowanie potwierdzał popełnienie przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw.

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego D. S..

XVI. W odniesieniu do oskarżonego H. H. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie apelacje wniesione na jego korzyść przez obrońców oskarżonego (z wyboru i z urzędu), zarzucające obrazę przepisów procesowych i kwestionujące ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz domagające się uniewinnienia tego oskarżonego od wszystkich przypisanych mu przestępstw, gdyż materiał dowodowy, który został omówiony szerzej we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszego wyroku, zdecydowanie potwierdzał popełnienie przez oskarżonego przypisanych mu przestępstw.

Nie było także podstaw do uwzględnienia apelacji obrońców oskarżonego H. H. (1) (z wyboru i z urzędu) w częściach, w których postawiono z ostrożności procesowej zarzuty rażącej niewspółmierności (zbytniej surowości) wymierzonej wobec niego w punkcie XVIII części dyspozytywnej bezwzględnej kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a także zarzutu z apelacji obrończyni z urzędu adw. P. D., że rażąco niewspółmierne (zbyt surowe) były kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (opisane w punkcie XII części wstępnej wyroku i objęte zarzutem LIII aktu oskarżenia). Oboje obrońcy domagali się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu H. H. (1) kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, z tym, że obrończyni z urzędu adw. P. D. wносиła o wymierzenie oskarżonemu H. H. (1) za czyn opisany w punkcie XII części wstępnej wyroku kary 1 roku pozbawienia wolności w wymiarze 1 roku z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby, przy utrzymaniu wysokości orzeczonej grzywny.

Orzeczone przez Sąd I instancji kary jednostkowe i kara łączna, także na tle proponowanych przez obrońców oskarżonego H. H. (1), nie były rażąco surowe i niesprawiedliwe. Tak proponowane przez obrońców kary nie przedstawiały się jako prawidłowe, zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia po przestępstwie, w tym kolejną karalność za umyślne przestępstwo skarbowe (k. 13949, t. 64) i nie realizowały celów kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Potwierdzała tę ocenę analiza dotychczasowej karalności oskarżonego H. H. (1) (k. 3057, 3060-3064, t. 15; 10776-10777, t. 48; 11245-11246, t. 50; 11545-11546, t. 52; 12583-12584, t. 57; 12956-12957, t. 59; 13885-13886, t. 63; 13936-13938, 13949, t. 64) i fakt, że od czerwca 2004r. nie był osadzony w zakładzie karnym (k. 14414-14416, t. 66) przekonująca, że wobec oskarżonemu musi być orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności, gdyż nie wyciągnął wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych, nadal lekceważąc porządek prawny. Stopień demoralizacji oskarżonego H. H. (1) wyraził się także jego ukrywaniem się przed organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości (k. 4211, t. 20), co skutkowało konieczności zastosowania tymczasowego aresztowania.

Oceny tej nie zmieniają argumenty zaprezentowane przez obrońców oskarżonego, wskazujące na obecnie prawidłowy tryb życia oskarżonego H. H. (1), pomaganie żonie w prowadzeniu działalności gospodarczej, jak również złożona we wcześniejszej fazie postępowania dokumentacja lekarska oskarżonego stanu zdrowia H. H. (k. 4150, 4258-4263, t. 20; 7974-7977, t. 36).

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, stwierdzono jednak, że zaskarżony wyrok Sądu I instancji nie zawierał zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego H. H. (1) w tej sprawie, na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności (k. 14403-14405, t. 66).

Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego H. H. (1) w ten sposób, że na poczet kary łącznej 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wobec niego w punkcie XVIII części rozstrzygającej, na podstawie art. 63 § 1 k.k., zaliczono oskarżonemu H. H. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie od dnia 5.12.2002r. do dnia 10.04.2003r. W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do tego oskarżonego utrzymano w mocy.

XVII. W odniesieniu do oskarżonego R. Ł. (1) nie zasługiwały na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego korzyść przez obrońcę oskarżonego, a także argumenty zawarte w osobistej „apelacji” oskarżonego R. Ł. (1), w których to pismach procesowych zarzucono obrazę przepisów materialnoprawnych, procesowych i kwestionowano ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz domagano się uniewinnienia tego oskarżonego od przypisanego mu przestępstwa, gdyż materiał dowodowy, który został omówiony szerzej we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszego wyroku, zdecydowanie potwierdzał popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa.

Była natomiast zasadna apelacja Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu, który zarzucił obrazę prawa materialnego, to jest art. 64 § 1 k.k. poprzez pominięcie tego przepisu w kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu R. Ł. (1) w punkcie XIX części dyspozytywnej wyroku (co do zarzutu LVI aktu oskarżenia) mimo, że z opisu czynu zawartego w punkcie XIV części wstępnej wyroku wynikało, że oskarżony ten przypisanego mu przestępstwa dopuścił się działając w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 k.k.

Dokonując kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku, stwierdzono jednak, że zaskarżony wyrok Sądu I instancji nie zawierał zaliczenia okresu rzeczywistego pozbawienia wolności oskarżonego R. Ł. (1) w tej sprawie, na poczet orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności (k. 14406-14410, 14476, t. 66).

Prowadziło to do zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego R. Ł. (1) w ten sposób, że:

a) czyn przypisany temu oskarżonemu w punkcie XIX części dyspozytywnej wyroku (zarzucony w punkcie XIV części wstępnej i objęty zarzutem LVI aktu oskarżenia) dodatkowo kwalifikuje w zw. z art. 64 § 1 k.k.;

b) na poczet kary 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, orzeczonej wobec niego w punkcie XIX części rozstrzygającej, na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu R. Ł. (1) okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie:

#

- od dnia 23.05.2002r. do dnia 24.10.2002r.;
- od dnia 18.11.2002r. do dnia 2.07.2003r.;
- od dnia 1.06.2004r. do dnia 8.06.2004r.

W pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do tego oskarżonego utrzymano w mocy, gdyż orzeczone przez Sąd I instancji kary nie były rażąco surowe i niesprawiedliwe. Zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia po przestępstwie, w tym kolejną karalność za umyślne przestępstwa (k. 13939, 13940-13942, 13943, 13944, t. 64), łagodniejsze kary nie realizowałyby celów kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Potwierdzała tę ocenę analiza dotychczasowej karalności oskarżonego R. Ł. (1) (k. 3088, 3089-3119, t. 15; 10779-10781, t. 48; 11248-11249, t. 50; 11556-11557, t. 52; 12578-12581, t. 57; 12962-12964, t. 59; 13888-13891, t. 63; 13939, 13940-13942, 13943, 13944, t. 64) i fakt, że obecnie także odbywa kolejną karę pozbawienia wolności w zakładzie karnym (k. 14414-14416, t. 66), przekonująca, że wobec oskarżonemu musi być orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności, gdyż nie wyciągnął wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych, nadal lekceważąc porządek prawny. Stopień demoralizacji oskarżonego R. Ł. (1) jest bowiem bardzo wysoki.

XVIII. W odniesieniu do oskarżonego M. T. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie apelacja wniesiona na jego korzyść przez obrońców oskarżonego (z urzędu i z wyboru), zarzucające obrazę przepisów procesowych i kwestionująca ustalenia faktyczne Sądu I instancji oraz domagająca się uniewinnienia tego oskarżonego od wszystkich przypisanych mu zachowań przestępczych, gdyż materiał dowodowy, który został omówiony szerzej we wcześniejszej części uzasadnienia niniejszego wyroku, zdecydowanie potwierdzał popełnienie przez oskarżonego przypisanego mu przestępstwa.

Nie było także podstaw do uwzględnienia zarzutu apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego M. T. (1), adw. Z. K., że rażąco niewspółmierne (zbyt surowe) były kary jednostkowe wymierzone temu oskarżonemu za przestępstwo z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (opisane w punkcie XV części wstępnej wyroku i objęte zarzutem LVIII aktu oskarżenia). Obrońca domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu M. T. (1) znacznie łagodniejszej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Orzeczone przez Sąd I instancji kary jednostkowe, także na tle proponowanych przez obrońcę z wyboru oskarżonego M. T. (1), adw. Z. K., nie były rażąco surowe i niesprawiedliwe. Tak proponowane przez obrońcę kary (wobec niekwestionowania grzywny) nie przedstawiały się jako prawidłowe, a zważywszy na właściwości i warunki osobiste oskarżonego, zwłaszcza jego sposób życia po przestępstwie, w tym kolejną karalność za umyślne przestępstwo skarbowe (k. 13935, t. 64), nie realizowały celów kary w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej. Potwierdzała tę ocenę analiza dotychczasowej karalności oskarżonego M. T. (1) (k. 3127, t. 15; 10802, t. 48; 11242, t. 50; 11548, t. 52; 12586, t. 57; 12959-12960, t. 59; 13903-13904, t. 63; 13935, t. 64; 14901-14394, 14477-14478, t. 66), przekonująca, że wobec oskarżonemu musi być orzeczona bezwzględna kara pozbawienia wolności, gdyż nie wyciągnął wniosków z dotychczasowych doświadczeń życiowych, nadal lekceważąc porządek prawny. Stopień demoralizacji oskarżonego M. T. (1) jest bowiem bardzo wysoki, a jeszcze w kwietniu 2014r. był on osadzony w zakładzie karnym w innej sprawie (k. 14416-14418, t. 66).

Oceny tej nie zmieniają argumenty zaprezentowane przez obrońców oskarżonego, wskazujące na obecnie prawidłowy tryb życia oskarżonego M. T. (1), (k. 14217-14230, 14279-14283, t. 65), jak również złożone dokumenty dot. M. T. (1) (k. 14196-14202, t. 65) i zaświadczenie o zatrudnieniu oskarżonego M. T. (1) w spółce z o.o. (...) w G. (k. 14253, t. 65).

Na rozprawie odwoławczej Sąd Apelacyjny nie dopatrył się także podstaw do zakwestionowania stanu zdrowia psychicznego oskarżonego M. T. (1) i na podstawie art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. oraz art. 202 § 5

k.p.k. oddalił wniosek dowodowy obrońcy z wyboru oskarżonego M. T. (1), adw. Z. K. o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy psychiatrów na okoliczność stanu zdrowia psychicznego oskarżonego M. T. (1) i jego zdolności do uczestnictwa w procesie z powodu choroby psychicznej (k. 14459-14460, t. 66).

Podstawą tego stanowiska było przyjęcie, że przeprowadzenie dowodu z biegłych lekarzy psychiatrów, zgodnie z przepisami art. 193 § 1 k.p.k. i art. 202 § 5 k.p.k., jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy zdolność oskarżonego (podejrzanego) do rozpoznania znaczenia czynu lub kierowania swoim postępowaniem nie była w czasie popełnienia tego czynu wyłączona lub w znacznym stopniu ograniczona, a także gdy zachodzi uzasadniona wątpliwość, czy stan zdrowia psychicznego oskarżonego (podejrzanego) pozwala mu na udział w postępowaniu lub prowadzenie obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny. Okoliczności takich nie wykazał obrońca oskarżonego M. T. (1) i nie wskazuje na nie przedłożona przez obrońcę dokumentacja w postaci kserokopii z historii choroby M. T. (1) z (...) Centrum Medyczne zawierającej zapisy od dnia 27.05.2015r. do dnia 24.09.2015r. (k. 14196-14202, t. 65).

Z historii choroby M. T. (1) z (...) Centrum Medyczne wynika bowiem, że oskarżony M. T. (1) zgłosił się do lekarza psychiatry po raz pierwszy w dniu 27.05.2015r. i podczas wszystkich wizyt lekarskich rozpoznano u niego wyłącznie zaburzenia depresyjne reaktywne i zaburzenia adaptacyjne oraz wdrożono leczenie farmakologiczne. W dniu 27.05.2015r. pacjent był w obniżonym nastroju i zgłaszał problemy życiowe związane ze sprawą sądową. Po raz kolejny pacjent zgłosił się na wizytę w dniu 2.06.2015r. twierdząc, że ma ustalone leczenie w szpitalu psychiatrycznym od dnia 8 czerwca 2015r. i nadal był w obniżonym nastroju. Kolejna wizyta u lekarza miała miejsce w dniu 15.06.2015r. i M. T. (1) zgłosił, że nie został przyjęty do szpitala psychiatrycznego. Pacjent był w obniżonym nastroju, wyrażał lęk i obawę o swoją przyszłość. Skorygowano leczenie farmakologiczne i zalecono terapię psychologiczną, a także wydano pacjentowi zwolnienie z pracy od 16.06.2015r. do 8.07.2015r. Podczas następnej wizyty w dniu 4.08.2015r. M. T. (1) zgłaszał, że czuje się cały czas zmęczony, ma poczucie zagrożenia, unika kontaktu z ludźmi i przeżywał swoją sytuację życiową. Ostatnia wizyta lekarska miała miejsce w dniu 24.09.2015r. i pacjent zgłaszał, że żyje w niepokoju, obawia się o swoje zachowanie, zgłaszał rozdrażnienie. Brak jakichkolwiek danych, aby po tej ostatniej wizycie oskarżony korzystał z leczenia psychiatrycznego.

Pomoc lekarska udzielona oskarżonemu M. T. (1) w (...) Centrum Medyczne w okresie od dnia 27.05.2015r. do dnia 24.09.2015r. świadczyła jedynie o leczeniu farmakologicznym w związku z zaburzeniami depresyjnymi reaktywnymi i zaburzeniami adaptacyjnym, a także leczeniem farmakologicznym. Świadczy to wyłącznie o leczeniu w związku z dolegliwościami natury nerwicowej (neurastenicznej), a nie o jakiegokolwiek chorobie psychicznej lub innych okolicznościach powodujących, by zachodziły uzasadnione wątpliwości, czy zdolność oskarżonego do rozpoznania znaczenia zarzucanego czynu lub kierowania swoim postępowaniem była w czasie popełnienia tego czynu wyłączona lub w znacznym stopniu ograniczona, a także aby zachodziła uzasadniona wątpliwość, czy stan zdrowia psychicznego oskarżonego (podejrzanego) pozwala mu na udział w postępowaniu lub prowadzenie obrony w sposób samodzielny oraz rozsądny.

Należy dodatkowo stwierdzić, że oskarżony M. T. (1) podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym oświadczył, iż jest fizycznie zdrowy i nie był leczony psychiatrycznie (k. 3125, t. 15). Okoliczności dotyczących dolegliwości lub chorób natury psychicznej oskarżony M. T. (1) nie zgłaszał w żadnym z prowadzonych dotychczas w tej sprawie czterech procesów przed sądem I instancji (k. 4155, t. 20; 9881v, t. 44; 11897v-11898, t. 53; 13584, t. 62). Oceniając zachowanie oskarżonego M. T. (1) w toku dotychczasowych postępowań wskazuje, że był aktywny w szeregu postępowaniach, składał wyjaśnienia, zadawał pytania świadkom i współoskarżonym, a także formułował wnioski dowodowe, zbieżne ze swoim interesem procesowym (przykładowo: k. 4155-4511v, t. 20; 4649v, 4717-1419, 4792, t. 22; 4862-5862v, 4882v-4883, t. 23; 5511v, t. 25; 5593-5594v, t. 26; 6053v-6054, t. 28; 9884v, 9972v, t. 44; 10658-10659, t. 48; 11973, t. 54; 12326, t. 56; 13071v, t. 59; 13166, t. 60; 13585v-13586, t. 62). Taką postawę procesową wykazywał także w ostatnim procesie przed Sądem Okręgowym w Legnicy w sprawie o sygnaturze akt III K – 50/15 (k. 13585v-13586, 13685v, 13690v-13691, t. 62).

Brak anomalii psychicznych potwierdziło także to, że oskarżony M. T. (1) podejmował bez zakłóceń pracę zarobkową, o czym świadczy zaświadczenia o zatrudnieniu oskarżonego M. T. (1) w spółce z o.o. (...) w G. z dnia 13.02.2017r. (k. 14253, t. 65), a w przeszłości dostał się na studia na Uniwersytecie (...) (k. 10655-10656, t. 48). Ponadto, z opinii sądowo-psychiatrycznej i opinii sądowo-psychologicznej ze sprawy Sądu Okręgowego w Legnicy o sygnaturze akt III K – 78/04 (poprzednia sygnatura akt III K – 106/02), gdzie poddano M. T. (1) badaniom jako oskarżonego o przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 2 k.k. oraz z art. 263 § 2 k.k. (k. 14382-14389, t. 66) wynika jednoznacznie, że nie ujawniono u niego choroby psychicznej lub upośledzenia umysłowego, natomiast stwierdzono osobowość nieprawidłową psychopatyczną i warunki art. 31 § 1 i 2 k.k. nie zachodziły. Biegli stwierdzili także, że może brać udział w toczącym się przeciwko niemu postępowaniu.

Dane dotyczące stanu zdrowia psychicznego oskarżonego M. T. (1), opisane wyżej, nie zawierały takich przesłanek, by uznać za nieprawidłową orzeczoną wobec niego bezwzględną karę pozbawienia wolności.

Prowadziło to do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego M. T. (1).

XIX. Orzeczenie o zasądzeniu od Skarbu Państwa na rzecz adwokatów: Z. D., F. P., P. D. i M. M. (1) kosztów nieopłaconej obrony z urzędu obojga oskarżonych w postępowaniu odwoławczym oparto o przepis art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o advokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2016r. poz. 1999, z późniejszymi zmianami). Wysokość wynagrodzenia adwokackiego wynikała z § 17 ust. 2 pkt 5 w zw. z § 4 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016r., poz. 1714).

W oparciu o przepisy art. 634 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. zwolniono wszystkich oskarżonych: B. B., P. P. (1), M. B. (1), M. W., D. S., H. H. (1), R. Ł. (1) i M. T. (1) od ponoszenia przypadających na nich wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu odwoławczym, obciążając nimi Skarb Państwa, a także zwolniono ich od opłat za drugą instancję. Podstawą takiego rozstrzygnięcia było przyjęcie, że według zasad słuszności to Skarb Państwa powinien ponosić koszty postępowania karnego prowadzonego tak przewlekłe, jak w opisanej sprawie.

SSA Stanisław Rączkowski SSA Bogusław Tocicki SSA Zdzisław Pachowicz